

Phi Vân Độ

Contents

Phi Vân Độ	2
1. Chương 1: Tự Chương	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	8
4. Chương 3	13
5. Chương 4	17
6. Chương 5	22
7. Chương 6	29
8. Chương 7	34
9. Chương 8	38
10. Chương 9	42
11. Chương 10	47
12. Chương 11	51
13. Chương 12	55
14. Chương 13	60
15. Chương 14	64
16. Chương 15	69
17. Chương 16	73
18. Chương 17	78
19. Chương 18	81
20. Chương 19	85
21. Chương 20	89
22. Chương 21	91
23. Chương 22	96
24. Chương 23	99
25. Chương 24	102
26. Chương 25	105
27. Chương 26	107
28. Chương 27	110
29. Chương 28	113
30. Chương 29	117
31. Chương 30	121
32. Chương 31	123
33. Chương 32	128
34. Chương 33	133
35. Chương 34	136
36. Chương 35	138
37. Chương 36	141
38. Chương 37	145
39. Chương 38	149
40. Chương 39	156
41. Chương 40: Phiên Ngoại : Độc Thoại	160

Phi Vân Độ

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, giang hồ, mỹ văn, HEEdit: Tiểu Đạn ĐạnBeta: Miêu XáMột người được xem là vô lâm cừu địch, m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-van-do>

1. Chương 1: Tự Chương

Edit: Tiểu Đạn Đạn

Beta: Miêu Xá – Sóc Phong

Nguyệt hắc, phong cao, đêm sát nhân.

Đao phong sáng như tuyết quét qua chiếc cổ mảnh dẻ trắng ngần, lưu lại một vết thương điểm lệ.

Khuôn mặt như hoa như ngọc bắt đầu biến dạng, đôi mắt yêu kiều lộ ra vẻ kinh hãi tột cùng, môi anh đào hé mở, muốn gọi, nhưng chỉ có thể phát ra thanh âm “Khục, khục”, đáng sợ khôn tả. Cuối cùng, thân thể nàng co giật một lúc, rồi hoàn toàn bất động.

“Lan nhi, cha...” Cửa phòng mở ra, một lão giả bước vào, cảnh tượng đầm máu đột ngột diễn ra trước mắt làm ông ngơ ngác, chợt ý thức thì thể nằm sõng soài trên giường kia chính là nhi nữ bảo bối của mình, khóe mắt không khỏi mãnh liệt nứt ra.

“Lan nhi!”

Đôi mắt sung huyết chạm đến lưỡi đao còn vậy máu, lập tức xuất thủ, hướng thẳng khuôn mặt kẻ hung đồ – nửa gương mặt dùng khăn đen che phủ, vận toàn thân hắc y.

Gầm lên một tiếng, lão giả nhất tề xuất ra song chưởng, đánh thẳng vào hắc y nhân. Xuất thủ cực nhanh, hiểm độc, dứt khoát, lại bao hàm nỗi cuồng nộ bi thương, mang theo một khí lực chấn kinh khôn tả, thực lợi hại không gì sánh nổi. Thế nhưng, hắc y nhân chỉ lách mình là có thể tránh né.

“Ác tặc, vì sao ám hại nữ nhi của ta? Lão phu liều mạng với ngươi.”

Tục ngữ có câu “Nhất phu bính mệnh, vạn phu mạc địch”*, lão giả đau đớn vì mất đi ái nữ, tung ra đều là chiêu thức lưỡng bại câu thương, không cầu tính mệnh bản thân, chỉ cầu đả thương địch thủ, hắc y nhân tuy võ công cao cường hơn hẳn nhiều lần, nhất thời cũng bị làm cho thủ cước rối loạn, thối lui về bên giường.

*Một người liều mạng, vạn người không địch nổi.

“Răng rắc” một thanh âm đinh tai nhức óc, một tia chớp lóe lên, có lẽ bị mất tinh thần, cước hạ hắc y nhân mềm nhũn, cứ như thế té ngã xuống giường. Hắc vôi vãi đưa tay chống đỡ toàn thân, chợt cảm thấy cánh tay chạm phải vật gì đó, kinh ngạc quay đầu lại, đối diện nhân tình tử bất minh mục (chết không nhắm mắt) của thiếu nữ vừa bị giết hại.

Không ai có thể đối diện nhân thần kia mà không chút kinh động, huống hồ người này là do chính mình giết chết! Hắc y nhân tuy giết người vô số, trong nháy mắt, tâm cũng vô pháp kiềm chế mà nhất thời run rẩy.

Tính mệnh nguy cấp, thần sắc sao có thể nửa điểm phân tâm? Chưởng phong của lão giả đã sớm quét tới. Hắc y nhân đồng thời nghiêng đầu tránh né, chỉ cảm thấy trên mặt mát lạnh, chiếc khăn đen che mặt đã bị chưởng phong đánh bay.

“Người là...” Sắc mặt lão giả trở nên kinh hãi, như thể vừa chứng kiến một sự vật đáng sợ, nhưng hắc y nhân không thể nói ra bản thân đã nhìn thấy điều gì ... Bạch quang chợt lóe, lão giả ngã xuống đất, máu tươi trước ngực cuộn cuộn tuôn ra.

Ánh mắt hắc y nhân chần chừ dừng lại trên hai cổ thi thể trong phút chốc, rồi chậm rãi cúi người nhặt chiếc khăn đen, một lần nữa cột vào trên mặt, sau đó mở cửa, bước thật nhanh ra ngoài.

Bên ngoài, không biết trời đã mưa tầm tã từ khi nào.

2. Chương 1-2

Núi, ngược mắt cũng không vọng tới đỉnh. Tầm mắt con người thì hữu hạn, mà núi kia lại vô tận vô cùng, từ chân núi trùng trùng điệp điệp trải dài về xa thẳm ... hẳn là tới tận chân trời.

Nơi sườn núi, một đường mòn quanh co uốn lượn, mất hút nơi rừng rậm âm u. Trên đường mòn, hai người một trước một sau nối gót nhau. Đi sau là một thư sinh vận Nho sam, hắc thực mạng đuổi theo, người đã thấm ướt mồ hôi nhưng khoảng cách giữa hắc y nhân và đại hán phía trước lại mỗi lúc một xa. Rốt cuộc, hắc y nhân không được la lên: “La huynh, đi thong thả một chút, chờ tại hạ.”

Đại hán nghe tiếng gọi liền nhíu mày, lòng thầm hối hận vì nhất thời xúc động mà dẫn theo thư sinh kia, không biết đã làm chậm trễ bao nhiêu lộ trình của bản thân. Đầu thầm mắng, nhưng đôi chân vẫn miễn cưỡng dừng lại. Thúc giục:

“Nhanh lên, nhanh lên.”

Thư sinh thắm thắm mồ hôi trên mặt, cười cười: “Tới liền.”

Đại hán kéo tà áo lên quạt, vừa quạt vừa nhìn sắc trời, mắt thấy thái dương đang chiếu trên cao, thời tiết nóng nung người, không khỏi oán giận nói: “Không phải đã vào thu rồi đi? Sao vẫn còn nóng bức thế này? Cái thời tiết quái quỷ!”

Nhìn quanh quất bốn phía một phen, lại nói: “Núi này thật kỳ quái, đi suốt một ngày đêm, cũng không thấy nguồn nước, nếu cứ tiếp tục như vậy, không chết nóng cũng chết khát.”

Bỗng nhiên tầm mắt hần ngưng tụ tại một điểm, nghen ngào la lên: “Trương tú tài, người xem chỗ đó, chẳng phải là một tửu quán sao?”

Thư sinh nhìn theo hướng ngón tay hần, chỉ thấy lá cờ của tửu điểm nhẹ bay bay, nghênh gió tung phấp phới, không hần là một tửu quán? Vui vẻ nói: “Có thể... Uy! Người chờ ta chút nha!”

Bên dưới lá cờ đang tung bay, là một gian nhà được ghép bằng gỗ, vừa nhỏ vừa cũ nát, nhưng tại nơi núi non hiểm trở này có được một chỗ như vậy cũng đủ an ủi nhân tâm. Phía trước căn nhà còn dán hai câu đối:

Thiên bất quản, địa bất quản, tửu quán;

Lai dã bãi, khứ dã bãi, hát ba.

(Không quản trời, không quản đất, tửu quán;

Đến cũng vậy, đi cũng vậy, uống thôi.)

Thư sinh kia chỉ vào câu đối, cười nói: “Xem ra chủ nhân nơi này hần là một phong nhã nhân sĩ.”

Đại hán hừ một tiếng, lòng thâm mắng thư sinh kia hủ lậu.

“Khách quan mời vào.”

Có tiếng nói trẻ con gần bên tai, hai người không đề phòng, giật nảy mình, lúc này mới nhìn thấy một đứa bé vận hồng y ngồi ngay bậc cửa, tóc búi sát lên đỉnh đầu, là một hài nhi độ sáu, bảy tuổi.

Tiểu hài tử kia thật đáng yêu, khuôn mặt trắng trẻo hồng hào, đôi mắt to trong veo chớp chớp, cái miệng nhỏ hé ra, để lộ mấy chiếc răng sữa trắng tinh, đang cười hi hi. Nó hướng vào nhà gọi to: “Phụ thân, có khách tới.”

Bên trong truyền ra một thanh âm uể oải: “Biết rồi.”

Ngôi nhà bên ngoài xem đã rất nhỏ, vào bên trong lại càng nhỏ hơn, quầy hàng cộng thêm bốn cái bàn được xếp ra đã chiếm hết không gian. Hai người tìm một chiếc bàn ngồi xuống, lúc này đại hán mới kêu: “Chủ quán?”

“Tới đây.” Một khuôn mặt lộ ra sau quầy hàng, tóc tai bù xù, chòm râu quai nón che khuất hơn nửa gương mặt. Mí mắt rũ xuống, bộ dáng còn ngái ngủ. Hắn dụi dụi mắt, hỏi: “Hai vị dùng rượu hay dùng trà?”

“Dùng rượu.”

“Dùng trà.”

Hai người đồng thanh trả lời, nhìn nhau, đại hán nói: “Ta muốn rượu, hán muốn trà.”

“Chờ chút.” Nam tử kia tay chân ngược lại cũng nhanh nhẹn, một lát sau rượu được rót, trà được bưng.

Đại hán thầm nghĩ nơi hoang sơn dã thủy này làm gì có rượu ngon, ném một ngụm, chẳng ngờ vị rượu thơm mát thuần khiết, dĩ nhiên cũng không tệ, nhịn không được uống một hơi cạn sạch, lại rót thêm một chén, khen: “Rượu ngon, giá cả thế nào?”

“Tốt lắm, một chén một lượng.”

“Phụt” một tiếng, đại hán phun hết nửa bát rượu còn ngậm trong miệng.

Nam tử thở dài: “Đáng tiếc, năm tiền cứ thế mất đi.”

Đại hán nhảy dựng lên, đập bàn nói to: “Người đây là sát nhân a? Một lượng bạc đủ để ta mua một vò rượu như thế.”

Nam tử đưa mắt nhìn hắn: “Sát nhân là ý thế nào? Hàn nhi, đọc cho hắn nghe quy tắc của quán chúng ta.”

Tiểu hài tử vận hồng y vẫn ngồi ở bậc cửa, xoay người lại, cười hì hì: “Quy tắc của chúng ta là: một người tới ‘chém’ một người, chưa bao giờ kéo khách quay lại.”

“Nghe thấy chưa?”

“Đã nghe thấy.” Đại hán không tức giận mà mỉm cười: “Nguyên lai là hắc, còn dám động thủ trên đầu thái tử, xem ra ngươi muốn bị ăn đòn, để đại gia giáo huấn ngươi một phen.” Điều bộ thu tay, tung quyền hướng thẳng mũi đối phương giáng xuống.

Chiêu này của hần chỉ là La Hán quyền thông thường trên giang hồ, nhưng mang uy lực mạnh mẽ, nếu đánh trúng thân người, có lẽ đầu khớp xương sẽ bị chặt đứt. Đáng tiếc hần đã quên một chuyện: không có chút bản lãnh sao dám mở hắc điểm nơi này? Hần ngay cả đối phương xuất thủ thế nào cũng không nhìn rõ, bị đánh ngã trên đất, không đứng lên nổi.

Nam tử đưa tay: “Một chén một lượng, người uống một chén, ói ra một chén, tính là hai chén; ngoài ra còn phí phục vụ đặc biệt hết ba lượng, tổng cộng là năm lượng, trả tiền đi.”

Đại hán nhin không được hỏi: “Cái gì mà phí phục vụ đặc biệt?”

“Người ói ra đầy bàn, hại ta phải dọn dẹp, đây là hai lượng. Hơn nữa người còn muốn cùng ta ẩu đả, một quyền một lượng.”

Hần đã đánh người, còn hướng người bị đánh nắm tay đòi tiền.

Đại hán nôn cả nước đắng trong bao tử, cố tình không để ý, thấy nắm tay của hần lơ mờ trước mắt, ai dám nói một chữ “Không”? Ấm ảm ức ức trả tiền, bỏ đi không quay đầu lại.

“La huynh, chờ ta.” Thư sinh vốn đang run rẩy trốn dưới gầm bàn, vừa thấy đại hán kia bỏ đi, cũng muốn chạy theo, đứng lên đụng mặt nam tử, lại không dám di chuyển.

Hần run lấy bầy đưa tay vào trong ngực áo, sờ soạng cả buổi mới móc ra một bao vải nhỏ. Từng lớp từng lớp được mở ra, bên trong chỉ có vài khối bạc vụn, e là tổng cộng cũng không đủ năm lượng. Hần run run rẩy rẩy lấy ra hai khối bạc đặt lên bàn, thấy đối phương nhướn mày, hần liền thực thà bỏ xuống toàn bộ, trong chớp mắt xoay người bỏ chạy.

“Chậm đã.”

Nghe thấy hai chữ này, thư sinh sợ đến hồn phi phách tán, tự nhủ phải chạy thật nhanh, nhưng đôi chân lại như bị cấm rế, không sao cử động nổi. Hần tha thiết cầu khẩn: “Đại, đại vương, trong người tiểu nhân thật sự chỉ có bấy nhiêu thôi.”

Nam tử kia không để ý đến hần, cầm bao tiền, lấy ra một khối bạc, rồi đem bao tiền nhét vào ngực áo thư sinh: “Uống trà không cần nhiều bạc như vậy.”

Thư sinh không hiểu là dụng ý gì, cầm bạc ngơ ngẩn đứng bất động, mãi đến khi nam tử đưa mắt trừng hần, lúc này mới từ côi mộng trở về, vừa nói lời cảm tạ vừa cầm đầu chạy, tựa như bị ma đuổi sau lưng.

Nam tử ngáp một cái: “Phá mộng đẹp của ta. Hàn nhi, ta xem lúc này chắc sẽ không ai tới nữa, chúng ta thu dọn đóng cửa thôi.”

Hồng y tiểu hài tử chớp chớp mắt: “Hình như lại có tiểu quỷ xui xẻo đến đây kìa.” Nó chỉ ngón tay bé xíu – ở phía trước quả nhiên có người, thật sự là đang hướng về phía này.

Người nọ thân hình cao thẳng đẹp đẽ, anh tuấn phi phàm, mỗi cử chỉ đều toát ra khí phách uy phong. Bất luận kẻ nào lần đầu thấy hắn đều biết: người này không phải hạng tầm thường.

“Vị khách quan này, muốn uống rượu hay uống trà?” Nam tử vẫn như cũ hỏi han bằng thái độ uể oải. Xem ra cho dù có là hoàng đế lão tử, cũng không vực nổi ở hắn nửa phần hứng thú.

Thanh niên mỉm cười...

Nụ cười đủ khiến cho mọi thiếu nữ nhớ nhung đến hoa dung thất sắc, giọng nói của hắn cũng trầm ấm êm tai: “Xin lỗi, ta không phải đến để ăn uống.”

“Không ăn uống, vậy đến tửu quán làm gì?” Sắc mặt nam tử trở nên khó coi.

Thanh niên vẫn cười cười, móc từ trong ngực ra một thỏi bạc: “Kì thực ta muốn hỏi thăm một người.”

“Vị khách quan này, ta xem ngươi tìm sai người rồi. Ta suốt ngày ở nơi núi hoang, có thể gặp được ai? Chỉ sợ người ngươi tìm đừng nói ta chưa từng gặp qua, cả nghe cũng chưa từng nghe tới.”

“Người khác có thể chưa từng nghe qua, nhưng người này ta cam đoan ngươi nhất định biết rõ.”

“Nga? Vậy nói nghe xem.”

Thanh niên kéo chiếc ghế ngồi xuống, nói: “Người này tám năm trước cực kỳ nổi danh trên giang hồ. Nếu nói về âm hiểm xảo trá, đề tiện vô sỉ, đương thời không ai sánh bằng.”

Nam tử nhú mày: “Có người như vậy sao? Hắn làm gì để bị gọi là âm hiểm xảo trá, đề tiện vô sỉ?”

“Người này trước đây là Hộ pháp của ma giáo, về sau không biết tại sao lại hành thích ma giáo giáo chủ. Hành thích thất bại, hắn chạy khỏi ma giáo, ẩn thân vào võ lâm Trung Nguyên.”

Thanh niên thở dài một tiếng: “Võ lâm Trung Nguyên đều cho rằng hắn là kẻ biết cải tà quy chính, liền cảm mến thu nhận. Hơn nữa Đỗ lão trang chủ của Đỗ Quyền sơn trang còn lưu hắn lại, tiếp đãi như thượng khách. Nhưng điều không ai ngờ tới chính là, kẻ kia mặt người dạ thú, cư nhiên giết chết Đỗ trang chủ, còn bắt đi nhi nữ của lão.”

Nam tử vẫn im lặng lắng nghe, lúc này mới lên tiếng: “Sao ngươi biết là hắn giết Đỗ trang chủ?”

“Khi Đỗ trang chủ chết, hấn và Đỗ cô nương cũng mất dấu trong sơn trang, đây không phải bỏ trốn thì là gì? Về sau võ lâm Trung Nguyên muốn tìm hấn để công khai xét xử, hấn chẳng những không chịu lộ diện để làm sáng tỏ, còn giết chết mười sáu mười bảy võ lâm nhân sĩ truy bắt hấn. Cách đó vài năm, hấn nhắm vào những người còn lại mà hạ thủ, ba tháng trước, người cuối cùng tham gia cuộc truy bắt – ‘truy hồn chương’ Chu lão anh hùng cũng bị sát hại, cùng với Chu Lan – nhi nữ không biết võ công của lão chết trong nhà.”

“Người làm sao biết người là do hấn giết? Chỉ dựa vào chút ân oán khi đó sao?”

“Nếu chỉ dựa vào ân oán tám năm trước, đương nhiên không thể kết luận, nhưng Chu lão anh hùng trước khi chết đã nhìn thấy gương mặt của hung thủ, lão liều mạng chút hơi tàn lực kiệt, viết tên kẻ hung đồ trên mặt đất...”

Nói đến đây, thanh niên ngẩng đầu lên, hai con ngươi lãnh tuấn nhìn thẳng vào khuôn mặt nam tử, từng chữ từng chữ nhấn mạnh:

“Lãnh Vu Thu, người còn gì để nói?”

3. Chương 2

“Lãnh Vu Thu, người còn gì để nói?”

Thanh niên vừa dứt lời, chân khí âm thầm tập trung lên toàn thân, tiến nhập trạng thái phòng thủ, đề phòng đối phương bất ngờ phản kháng.

Sắc mặt nam tử vẫn bình ổn, thản nhiên nói: “Lãnh Vu Thu là ai? Ta chưa từng nghe qua.”

Thanh niên nhìn hấn thật sâu, từ trong ngực móc ra một cuộn tranh: “Bạch Vân sơn nhân Tiêu Dật Chi có thể nói là đương kim đệ nhất danh họa, chẳng hay huynh đài đã từng nghe nhắc tới?”

“Chưa từng.” Nam tử cười cười: “Có lẽ họa sĩ nổi danh như thế tuyệt đối không đến nơi hoang sơn dã thủy này.”

“Vị tiên sinh này giỏi nhất là mô tả nhân vật, trên từ hoàng đế chí tôn, dưới đến thất phu tiểu tốt, qua tay họa của tiên sinh, không chỉ hình dáng tương mạo chân thực, còn thấy cả cốt cách thần khí. Càng kì diệu chính là, tiên sinh có khả năng xem qua liền ghi nhớ, chỉ cần tiên sinh đưa mắt nhìn một lần, là có thể họa lại chân dung người ấy vô cùng chuẩn xác.”

Nam tử im lặng lắng nghe, biết hấn muốn nhập chủ đề chính.

Thanh niên mở cuộn tranh ra: “Chắc chắn trước đây, Tiêu Dật Chi đã gặp qua Lãnh Vu Thu, lập tức bị thiên nhân kinh động, khi quay về liền âm thầm họa lại hình mạo người này, rồi cất giữ trong nhà, nhưng không ít kẻ biết đến bức họa đó. Hôm nay Lãnh Vu Thu thủ ác khiến vô lâm cảm phẫn, có người đã mượn bức tranh này, làm căn cứ để ngày sau tìm người.”

Trên bức họa cuộn tròn mô tả một thiếu niên không đến hai mươi tuổi, vừa nhìn đã khiến kẻ khác kinh ngạc, thật xứng gọi là “Thu thủy vi thần ngọc vi cốt” (thần thái như nước, cốt cách như ngọc), ngũ quan tinh tế ôn nhu đến khó tin! Nếu ngang ngược muốn chỉ ra điểm không hoàn mỹ nơi hắn, có lẽ là cái khóe miệng hơi nhếch lên biểu thị một nét cười giễu cợt, làm hắn tăng thêm vài phần ngoạn thế bất cung. (bắt cần đời)

Nhìn người trong bức họa, ngũ âm của thanh niên chợt trở nên nhu hòa, cảm khái: “Nhân vật như thế, khó trách khiến cho kẻ họa người vô số như Bạch Vân sơn nhân nhớ mãi không quên.”

Nhưng nam tử đối với người trong tranh một điểm hứng thú cũng không có, vẫn thản nhiên: “Đúng là một bức họa đẹp, đáng tiếc ta đến giờ vẫn không rõ dụng ý của các hạ.”

“Dừng nóng vội a.” Ánh mắt thanh niên quan sát qua lại giữa nam tử và người trong tranh, gật gù nói: “Đã bảy, tám năm hơn nữa còn tận lực che giấu, quả thực là hoàn toàn thay đổi, tiếc thay dung mạo trời ban. Song, có một điểm không thể biến đổi hay che giấu, đó chính là đôi mắt và thần tình của một người.”

Hắn giương bức họa lên bên cạnh nam tử, người ngoài tranh và người trong tranh tuy dung mạo tuyệt nhiên bất đồng, nhưng thần thái lại giống nhau đến kinh ngạc.

Thanh niên nhìn nam tử mỉm cười, vẻ hứng thú rõ ràng trong ánh mắt: người còn muốn xảo biện?

Nam tử vẫn như cũ thần sắc không đổi, chậm rãi cầm lấy bức họa, nhìn hồi lâu, lắc đầu thở dài: “Nếu vị đại họa sĩ Tiêu gì đó biết được danh tác của mình ngang nhiên thành tờ lệnh bắt tội nhân, không biết sẽ thấy thế nào.”

Đưa mắt nhìn về phía thanh niên: “Đã đến nước này, xem ra ta không thừa nhận cũng không được. Nói đi, người muốn như thế nào?” Bộ dáng hắn vốn uể oải thờ ơ, lúc này thay đổi như một con người khác, đặc biệt là đôi mắt, sáng ngời đến lóa mắt, rạng rỡ sinh động, đôi mắt sáng như vậy thiên hạ muốn tìm thêm cũng khó cầu.

Sở Hành Vân trong ánh mắt thoáng hiện một tia khác lạ: “Chỉ mong huynh đài theo ta một chuyến.”

“Đến đâu?”

“Hạo Thiên Bảo.”

Lãnh Vu Thu quan sát thanh niên từ trên xuống dưới, đột nhiên mở lời: “Nghe nói Hạo Thiên Bảo mấy

năm nay danh tiếng vang dội trên giang hồ, thế lực cơ hồ có thể hiệu lệnh quần hùng, nhìn phong thái khí độ của các hạ, chẳng lẽ là Hạo Thiên Bảo thiếu bảo chủ – Sở Hành Vân?”

Thanh niên mỉm cười: “Không dám, chính là Sở mỗ.”

Lãnh Vu Thu gật đầu: “Đúng là anh hùng xuất thiếu niên, nhưng chẳng hay Sở thiếu bảo chủ một lòng gây khó dễ ta, là vì danh? Hay vì oán?”

Sở Hành Vân nghiêm nghị trả lời: “Vì giang hồ chính nghĩa.”

“Khá khen cho một cái giang hồ chính nghĩa.” Lãnh Vu Thu cười nhạt, “Nói như ngươi ta nghe cũng nhiều rồi. Muốn ta theo ngươi, dễ thôi, đánh thắng ta thì đi đâu cũng được, thậm chí tính mệnh ta cũng tùy ngươi xử trí.”

Sở Hành Vân nhìn bốn phía: “Tại đây sao?”

“Ra ngoài, ở đâu tùy ngươi, ta còn muốn kinh doanh quán này.”

Không ai dám coi khinh võ công của Hộ pháp ma giáo, cũng không ai có dũng khí xem nhẹ thực lực của Hạo Thiên Bảo thiếu bảo chủ. Hai cao thủ ngang tầm tận lực giao tranh đủ khiến thiên địa một phen động dung biến sắc.

Phía sau ngôi nhà gỗ nhỏ bé là một khu rừng trúc, giữa rừng trúc có một bãi đất trống, chắc chắn là nơi lý tưởng để giao thủ.

Sở Hành Vân và Lãnh Vu Thu xuất thủ hơn trăm chiêu, vẫn chưa ai đã thương được ai. Hai người đối với võ công của bản thân tuyệt đối tự tin, hiển nhiên không khỏi khâm phục đối phương.

Mỗi lần đối chiêu, hai người đều thối lui theo một phương, điều hòa khí tức, chuẩn bị cho lần giao thủ tiếp theo. Sở Hành Vân tự đáy lòng tán thưởng: “Nghe nói võ công của Hộ pháp ma giáo rất cao cường, chỉ đứng sau giáo chủ, hôm nay Sở mỗ có cơ hội được thọ giáo.”

Lãnh Vu Thu đáp lời: “Có một vị thiếu bảo chủ thế này, xem ra Hạo Thiên Bảo không phải hữu danh vô thực.”

Hai người nhìn nhau cười, đều thấy ý khen ngợi trong mắt đối phương.

Sở Hành Vân thở dài: “Đáng tiếc, nếu không phải ngươi tự tung tự tác, để hôm nay ở thế đối địch, ta hẳn muốn chúng ta kết thành bằng hữu.”

Lãnh Vu Thu biến sắc, đương lúc trò chuyện, chợt nghe có giọng trẻ con sợ hãi gào lên: “Cha!” Chính là nhi tử của mình đang trốn trong rừng trúc, có lẽ chưa từng thấy cảnh tượng đao quang kiếm ảnh, khuôn mặt nhỏ đã sợ đến trắng bệch.

“Hàn nhi, người ngoan ngoãn đứng ở đó, đừng lộn xộn.” Lãnh Vu Thu nhìn nhi tử, lòng không khỏi dao động, thầm nghĩ bản thân cả đời mặc sức tung hoành, hôm nay có nhi tử này, không thể cái gì cũng không để ý.

Nghĩ đến đây, thở dài một tiếng, hướng Sở Hành Vân nói: “Nếu ta nói ta không giết người, người tin hay không?”

Sở Hành Vân trả lời: “Nếu người không phải do người giết, người càng phải theo ta trở về, trước mặt thiên hạ anh hùng xóa bỏ hiểu lầm, ta nghĩ đến lúc đó võ lâm quần hùng sẽ trả lại công đạo cho người.”

Sớm biết hần sẽ nói như vậy, Lãnh Vu Thu lắc đầu cười khổ: “Nếu thực sự phải theo người trở về, đừng nói là ta, cả tính mệnh con ta sợ cũng khó bảo toàn. Xem ra trận này phải đánh bại người.”

Sở Hành Vân vẫn còn muốn nói gì đó, kiếm của Lãnh Vu Thu đã sớm liên tục giáng xuống, chỉ có thể vung kiếm chống đỡ.

Giao đấu kịch liệt khác hần vừa nãy, Lãnh Vu Thu biết không còn đường lui, càng tận lực xuất thủ, mỗi đường kiếm đều nhắm thẳng yếu huyệt của Sở Hành Vân, mỗi chiêu mỗi trí mạng. Trúc điệp xung quanh không chịu nổi kiếm khí của hai người, ào ào rơi rụng!

Lá rơi tràn ngập không trung, Lãnh Vu Thu phóng lên, thân ảnh lướt đi trong rừng trúc, thân pháp nhanh như tia chớp. Sở Hành Vân không rõ hần có dụng ý gì, bám sát phía sau không tha.

Bỗng nhiên, tay trái của Lãnh Vu Thu nắm lấy một thân trúc, cơ người kìm hãm tốc độ di chuyển, quay ngược trở lại, đồng thời cơ thể xoay tròn tới trước, tay phải cầm kiếm vung ra, mũi nhọn thẳng hướng lồng ngực của Sở Hành Vân.

Sở Hành Vân đang tận lực đuổi theo, hoàn toàn không ngờ tới đối phương cư nhiên còn có chiêu thức ấy, lúc này cơ thể hần như tên rời dây nỏ, làm cách nào xoay chuyển tình thế? Hần chẳng khác nào tự đưa thân đến đầu mũi kiếm. Sở Hành Vân kinh hãi, thu kiếm hộ thân, nhưng đã muộn, thậm chí hần có thể cảm thấy mũi kiếm của Lãnh Vu Thu ma sát qua mặt kiếm của mình.

E rằng theo tiếng cười khe khẽ, người tên Sở Hành Vân từ nay sẽ như mây khói tan biến khỏi thế gian. Tất cả vinh quang cũng theo linh hồn hần nhẹ bay đi, chỉ còn lại một cỗ xác thịt băng lãnh.

Nhưng, kiếm của Lãnh Vu Thu đột nhiên đổi hướng, chỉ đơn giản xước qua cổ tay hần, rồi nhẹ nhàng hạ đất.

“Vì sao không giết ta?” Sở Hành Vân nắm chặt cổ tay đang chảy máu, kiếm trong tay cầm không chắc bị rơi xuống đất. Tay hắn đã bị thương, tạm thời không cách nào dùng kiếm.

“Ta không hề tùy tiện giết người.” Lãnh Vu Thu đưa mắt nhìn hắn, mang theo một tia giễu cợt: “Huống chi bây giờ ngươi còn biện pháp bắt ta sao?”

Hắn cười cười, muốn quay người rời đi, nhưng khi ánh mắt hắn chạm trán cảnh tượng trước mặt, muốn cười cũng không thể.

“Lãnh Vu Thu, muốn nhi tử của ngươi toàn mạng, hãy ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi.”

Trong rừng trúc không biết từ bao giờ xuất hiện bảy, tám kiếm khách, những người này phục trang không tầm thường, xem ra cũng là nhân vật có uy tín trên giang hồ. Lãnh Vu Thu và Sở Hành Vân chuyên tâm giao thủ, đều không biết bọn họ tới khi nào. Trong số đó có người ôm hông y tiểu hài tử trên tay, chính là nhi tử Lãnh Hàn của Lãnh Vu Thu. Khuôn mặt nhỏ bé của Lãnh Hàn lúc này phồng lên đỏ bừng.

Một đôi bàn tay to đang túm gáy nó, làm nó khó thở.

Lãnh Vu Thu diện vô biểu tình, quay người hướng về Sở Hành Vân: “Đây là cái giang hồ chính nghĩa mà ngươi nói?”

Sở Hành Vân cũng ngẩn ngơ. Hắn nhớ rất rõ bản thân chỉ lên núi một mình, những người kia là từ đâu tới? Hướng nam tử đang bắt giữ Lãnh Hàn nói: “Hướng huynh, chuyện này là thế nào?”

Nam tử tên gọi Hướng Thiết Long, là đường chủ của Hòa Phong đường, cực kỳ nổi danh trên giang hồ. Bởi vì hắn xử thế khôn khéo, trước nay không đắc tội với ai, nên còn có biệt hiệu: “Bát Diện Linh Long.”

Hướng Thiết Long tự tiểu phi tiểu, nói: “Ta còn muốn hỏi Sở thiếu bảo chủ là chuyện gì xảy ra? Đã biết tung tích của họ Lãnh, cũng không báo cho huynh đệ hay, một thân một mình đến chốn này. May mà bọn ta tới kịp, nếu không đã để tên nhãi này chạy mất?”

Sở Hành Vân thấy hắn trách móc mình, nhú mày nói: “Sở mỗ đến đây chỉ thuần túy muốn tháo gỡ công án giang hồ, không hề có ý khác. Nhưng cách Hướng huynh uy hiếp tiểu hài tử không biết võ công này, e là thiếu quang minh chính đại.”

Hướng Thiết Long còn chưa kịp đáp, một người bên cạnh đã cướp lời: “Sở thiếu bảo chủ nói lời ấy sai rồi, đối phó với loại giang hồ bại hoại kia cần gì đến quang minh lỗi lạc, chúng ta gọi cách này là gậy ông đập lưng ông.”

Lại có người lạnh lùng nói: “Hay là Sở thiếu bảo chủ tự mình không thể bắt được họ Lãnh, thấy kẻ khác sắp làm nên chuyện, trong lòng không phục sao?”

Sở Hành Vân nhận ra người nọ là đệ tử phái Côn Lôn Trịnh Thiên Hoành, thái độ làm người trước nay cay độc quái gở, nghe hắn đối bản thân khiêu khích, sắc mặt không khỏi trầm xuống, Hưởng Thiết Long thấy thế vội vàng hòa giải: “Tất cả mọi người là vì an định võ lâm mà bồn tẩu, những chuyện này đương nhiên không tính toán. Võ công và khí lượng của Sở thiếu bảo chủ tại hạ trước nay luôn bội phục.”

Giọng nói của hắn chợt dừng lại: “Lãnh Vu Thu, rốt cuộc người theo hay không theo?”

“Ta còn lựa chọn sao?” Lãnh Vu Thu hướng Sở Hành Vân mỉm cười: “Ta đã nói, nếu đi theo người, đừng nói là ta, cả mạng nhỏ của con ta cũng khó bảo toàn.”

“Leng keng” một tiếng, trường kiếm bị vút trên mặt đất.

“Muốn thế nào tùy ý.”

4. Chương 3

Sở Hành Vân ngồi trên lưng ngựa, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía Lãnh Vu Thu.

Tình trạng của Lãnh Vu Thu không tốt lắm, thậm chí phải nói là chật vật. Toàn bộ huyết đạo trên người hắn đều bị phong bế, tuy vẫn có thể di chuyển, nhưng một điểm khí lực cũng không có, thua cả người bình thường. Hơn nữa trên người hắn còn mang gông cùm nặng nề, còng tay nổi ra một sợi xích, đang bị Hưởng Thiết Long nắm trong tay dắt đi. Người khác cười ngựa, hắn chỉ có thể bị kéo đi trên đất, giống như con voi lôi một con dê, hay một con chó.

“Hắn dù gì cũng là nhân vật có tiếng tăm, sao có thể hạ nhục hắn như thế?”

Không ai lắng nghe Sở Hành Vân “Trượng nghĩa chấp ngôn” (bênh vực lẽ phải), Sở Hành Vân tự mình minh bạch, những người này ngoài mặt đối hắn tỏ thái độ tôn kính, kỳ thực lại đồ kị ganh ghét, chỉ sợ hắn sẽ theo chân bọn họ đoạt công... Bất được Lãnh Vu Thu, đủ khiến bất kỳ ai trở nên dương danh giang hồ.

Hắn cười khẩy trong lòng: đúng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nếu thanh danh của Hạo Thiên Bảo dựa vào thủ đoạn này mà có được, hắn không cần!

Hắn vốn nên phát áo bỏ đi, nhưng rốt cuộc vẫn nhẫn nhịn lưu lại, là vì cái gì, bản thân hắn cũng không rõ.

“Trời hôm nay, quá gay gắt.”

Hưởng Thiết Long lau mồ hôi trên trán, quay đầu về phía mọi người nói: “Lộ trình xuống núi còn dài, chúng ta tạm thời nghỉ ngơi thôi.”

Mọi người sớm đã mệt mỏi, lời vừa nói ra, hào hứng phụ họa, tập trung thành nhóm dưới bóng cây. Sở Hành Vân không muốn ở chung chỗ với những người này, ngồi xa hơn một chút. Lãnh Vu Thu và ngựa bị cột ở gốc cây.

Hướng Thiết Long lấy túi nước, cười nói: “Ai nấy đều khát, uống nước đi.”

Người không ít, nhưng chỉ có hai túi nước, chuyền tay từng người từng người, cuối cùng đến Sở Hành Vân. Hắn uống xong, định đưa túi nước cho Lãnh Vu Thu, lại bị Trịnh Thiên Hoàn ngăn lại.

“Người uống còn không đủ, đâu có dư cho súc sinh uống?”

Lãnh Vu Thu tiếp lời: “Chẳng phải ngươi vừa uống?”

Hắn không đợi Trịnh Thiên Hoàn mở miệng, lắc đầu thở dài: “Tự nhận mình là súc sinh, người như vậy hiếm thấy.”

“Ngươi...” Trịnh Thiên Hoàn biến sắc, “Muốn đánh nhau à!” Một bàn tay giáng tới.

Nếu là ngày thường, kể như Trịnh Thiên Hoàn Lãnh Vu Thu sao để vào mắt? Nhưng hiện tại hắn toàn thân vô lực, cử động lại bị dây thừng hạn chế, đành phải chịu đòn.

Mắt thấy cái tát của Trịnh Thiên Hoàn sẽ giáng xuống mặt Lãnh Vu Thu, một cánh tay từ bên cạnh liền vươn ra, nhẹ nhàng giữ tay hắn. Chỉ là nhẹ nhàng thôi, Trịnh Thiên Hoàn vận hết khí lực, rốt cuộc vẫn không thể lay chuyển.

Sở Hành Vân từ tốn nói: “Trịnh đại hiệp, đối phó với người không thể kháng cự, đâu cần phải như thế?”

Hai chữ “đại hiệp”, hắn cố tình nhấn mạnh.

Cục diện hết sức căng thẳng, Hướng Thiết Long vội vã chen vào giữa hai người, khuyên nhủ: “Trịnh huynh đệ, Sở thiếu bảo chủ, đều là người một nhà, hà tất vì một phạm nhân mà ầm ĩ?”

Thuận tay cầm lấy túi nước: “Nước không còn nhiều, tiết kiệm một chút vẫn tốt hơn.”

Đối phương nếu đã không màng sĩ diện bản thân, Sở Hành Vân cũng không khăng khăng giữ ý kiến của mình, lui về chỗ cũ ngồi xuống. Cảm giác có ánh mắt thù nghịch ngấm ngấm hướng về phía mình, trong lòng biết là Trịnh Thiên Hoàn, hắn đối người này tối coi thường, vẫn như cũ thản nhiên ngồi không để ý tới.

Lãnh Vu Thu xoa xoa đầu nhiti tử, nhẹ giọng hỏi: “Khát không?”

Lãnh Hàn cắn môi, lắc đầu. Từ lúc phụ thân gặp nạn tới giờ, biểu hiện của nó kiên cường và hiểu chuyện vượt xa tuổi nhỏ, không hề khóc nháo, chỉ lặng lẽ theo sát sau lưng Lãnh Vu Thu, sơn đạo gập ghềnh, người lớn cưỡi ngựa còn khát, nó chỉ là một hài đồng sao có thể không khát? Nhưng nó biết phụ thân không thể có nước uống, cũng không mở miệng đòi hỏi.

Lãnh Vu Thu cười cười: “Cha kể chuyện xưa cho người nghe được không?”

Có tiểu hài tử nào không thích nghe kể chuyện? Nhìn ánh mắt chờ đợi của nhi tử, hần suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Thuở xưa có một con heo, nó vừa bần vừa làm biếng, mỗi ngày ăn no rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn, dưỡng đến khi béo mập, tới ngày kia bị đem đi làm thịt.”

“Sau đó thì sao?” Lãnh Hàn giương đôi mắt to tròn, nghe rất háo hức.

“Sau khi bị làm thịt. Nó chết, hồn phách bay đến chỗ Diêm Vương gia. Diêm Vương gia hỏi nó: người muốn kiếp sau làm cái gì? Con heo suy nghĩ một chút, cảm thấy làm heo thực sự quá đáng thương, muốn trở thành rồng đứng đầu vạn thú, tốt nhất kiếp sau biến thành rồng.”

“Vậy Diêm Vương gia có đáp ứng không?”

“Đáp ứng chứ. Khi con heo tỉnh lại, nghe có người nói: mau mở cái thiết lung (lồng sắt) này ra! Nó nhìn xuống bản thân, tứ tứ phương phương, cơ thể đúng là do nhiều thanh sắt hàn thành... Nguyên lai Diêm Vương gia hiểu sai ý, đem nó biến thành một cái thiết lung.”

* Trong tiếng hán, con rồng (long) (龍) phiên âm là [lóng], cái lồng (lung) (籠) cũng phiên âm là [lóng]. Hai chữ này đồng âm nên Diêm Vương hiểu sai rồng thành lồng. Hơn nữa, có thể đọc thiết lung là thiết long.

Lãnh Hàn vỗ tay cười nói: “Thì ra thiết lung là do heo biến thành.”

Lãnh Vu Thu vừa vô tình lại vừa hữu ý nhìn sang Hường Thiết Long, cười nói: “Không sai, Hàn nhi thật thông minh.”

Hai phụ tử bọn họ không coi ai ra gì mà kể chuyện, bọn người Hường Thiết Long nghe thấy, mới đầu cũng chưa nhận ra, càng nghe càng thấy bất thường. Sắc mặt Hường Thiết Long trầm xuống, nhưng không tỏ thái độ, người bên cạnh hần bị kích động nhảy dựng lên: “Hỗn trướng, dám mắng đường chủ nhà ta!”

Hần là phó đường chủ Lô Chiến của Hòa Phong Đường, võ công cũng đáng nể, có điều thái độ làm người lỗ mãng, tính khí nóng nảy, nhưng đối Hường Thiết Long rất trung thành tận tâm.

Lãnh Vu Thu thản nhiên nói: “Ta mắng hần cái gì?”

“Người nói hần là heo...” một câu còn chưa dứt, đã biết bị lỡ lời, vội vã cầm miệng, quay đầu nhìn về phía

đường chủ của mình, thấy mặt hần tái đi.

Lãnh Vu Thu nhìn Hướng Thiết Long: “Hướng đường chủ, ta kể chuyện cười cho hài tử lễ nào cũng không được? Chuyện này thật buồn cười a?”

Hướng Thiết Long thật sự giỏi kiềm chế, không hề tức giận, thậm chí còn cười cười, bất quá đáng cười tựa hồ mang theo châm nhon: “Tất nhiên, câu chuyện rất buồn cười, không ngờ Lãnh hộ pháp giờ phút này vẫn còn vui tính như vậy, chỉ hy vọng sau này người cũng có thể cười.”

Dứt lời đứng dậy, thoáng nhìn sắc trời: “Gấp rút lên đường quan trọng hơn, chúng ta đi thôi.”

Thời gian nghỉ chân ngắn ngủi, cư nhiên cũng có náo nhiệt xem, trong đoàn người ngoài Trịnh Thiên Hoành ghi hận Lãnh Vu Thu, cùng Hướng Thiết Long, Lôi Chiến ôm chung mối thù, những người còn lại đều có tâm trạng xem trò vui. Sở Hành Vân cười xong, không khỏi vì Lãnh Vu Thu mà lo lắng, thầm nghĩ người này tính mệnh nằm trong tay kẻ khác, lại không biết kiềm chế, Hướng Thiết Long không phải đèn thiếu dầu (ý nói người khôn khéo, khó đối phó), chỉ sợ hần sắp phải nếm mùi cay đắng.

Tầm mắt hần hướng đến Lãnh Vu Thu, thấy đối phương cũng đang nhìn lại:

“Ta có thể hay không kính nhờ người một việc?”

“Việc gì?”

“Chiếu cố nhi tử của ta, nó còn nhỏ, mọi chuyện cùng nó không quan hệ.”

Kỳ thực, suốt lộ trình sau đó, Hướng Thiết Long không làm gì Lãnh Vu Thu, bất quá chỉ giao sợi xích dắt hần cho Trịnh Thiên Hoành.

Mà Trịnh Thiên Hoành cũng không có làm gì, bất quá chỉ là ngựa của hần tự dưng không nghe lời, khi thì đi nhanh, lúc thì đi chậm. Khi chậm thì không hề gì, lúc nhanh cũng chẳng quá nhanh, nhưng đối với một người võ công mất hết, mang theo xiềng xích nặng nề mà nói, quả thật khó lòng theo kịp, mấy lần Lãnh Vu Thu gần như té ngã xuống đất.

Đầu của hần đã sớm say xẩm, ánh mặt trời gay gắt, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu theo trán chảy xuống, từng vệt đọng trên mặt: môi dường như muốn nứt ra. Quần áo trên người cũng bị mồ hôi thấm ướt, dính sát vào cơ thể, khiến cho cử động càng thêm bất tiện. Cổ tay và mắt cá chân của hần bị xiềng xích ma sát bong da, hiện giờ mỗi khi đi một bước, mỗi lần động một chút, đều làm hần đau đến cau mày, nhưng hần không thể dừng lại.

Từ lúc hần mở miệng sỉ nhục Hướng Thiết Long, đã biết sẽ có kết cục này, nhưng muốn hần nhẫn nhịn, thật không gì khó hơn. Dù hần biết rõ sẽ chịu dày vò gấp bội, cũng mắng trước rồi tính sau.

Đột nhiên, Trịnh Thiên Hoành kẹp chặt hai chân, phi ngựa như tên bắn, Lãnh Vu Thu vội vã nhanh bước đuổi theo, đáng tiếc sợ xích giữa hai chân quá ngắn, hần một bước không bắt kịp, cả người ngã xuống đất!

Trong tiếng kinh hô của mọi người, hần bị ngựa kéo đi xa chừng ba, bốn trượng!

Trịnh Thiên Hoành thắng dây cương, quay đầu lại cười nói: “Thế nào?”

“Cha!” Lãnh Hàn giãy dựa từ trên lưng ngựa của Sở Hành Vân trượt xuống, chạy vội tới bên cạnh phụ thân: “Cha ngã đau không?” Lệ đã ứa ra hốc mắt.

Lãnh Vu Thu gắng gượng cười cười: “Không việc gì, nhi tử, nhìn đi, chó điên vui thú làm càn chính là cái dạng này.”

Hần đến lúc này rõ ràng vẫn không chịu thua!

Trịnh Thiên Hoành sắc mặt khê biến, đang muốn nói, đột nhiên nghe tiếng vó ngựa vang dội, vài người cười ngựa đang chạy đến.

5. Chương 4

Nhóm người chớp mắt đã đến trước mặt, người dẫn đầu chấp tay: “Xin hỏi...” Vừa nói đến nửa câu, hần thấy rõ diện mạo của đối phương, thở nhẹ một tiếng: “A? Hưởng huynh.”

“Đỗ trang chủ.” Hưởng Thiết Long bước lên phía trước thi lễ.

Người vừa đến là trang chủ đương nhiệm của Đỗ Quyên sơn trang – Đỗ Thánh Tâm. Hần chưa kịp hàn huyên, đã hỏi ngay: “Có bắt được Lãnh Vu Thu?”

Hưởng Thiết Long chỉ tay xuống đất: “Có phải là hần?”

“Đây là ai?” Đỗ Thánh Tâm nhíu mày, ánh mắt hướng xuống, một kẻ đầu tóc rối bù, cả người bẩn thỉu, như một tên khất cái, hoàn toàn khác xa với mỹ thiếu niên trong ấn tượng, nhìn không được bèn hỏi.

Lãnh Vu Thu ngẩng đầu, gượng cười nói: “Đại cữu tử (anh vợ), khỏe không a?”

“Quả nhiên là người.” Đỗ Thánh Tâm biến sắc, nhảy xuống ngựa đi đến bên cạnh hần: “Ta hỏi người, tiện nhân Nguyệt nhi đâu?”

Lãnh Vu Thu cả giận nói: “Không được gọi nàng như thế, Nguyệt nhi dù sao cũng là muội tử của người, huống hồ nàng đã mất.” Nói đến đây, ngữ khí trở nên u buồn; Nguyệt nhi là người duy nhất trên đời này đối xử tốt với hắn.

“Đã chết?” Đỗ Thánh Tâm ngẩn ngơ, nói: “Chết cũng tốt, nha đầu kia không biết liêm sỉ, dám bỏ trốn cùng sát phụ cừu nhân, bỏ mặc người của Đỗ gia.”

“Lão trang chủ không phải ta giết!”

“Còn dám xảo biện?” Đỗ Thánh Tâm một chưởng đánh Lãnh Vu Thu bay xa đến một trượng, “Cha ta đối người không tệ, người lại giết người, người là kẻ mặt người dạ thú!”

Hắn càng nói càng giận, đến gần toan đánh tiếp, một thân ảnh hồng sắc bất chấp chắn trước mặt Lãnh Vu Thu; Lãnh Hàn mếu máo nói: “Không cho người đánh phụ thân.”

“Tiểu hài tử này là ai?” Đỗ Thánh Tâm ban đầu còn ngạc nhiên, sau ngộ ra nhìn sang Lãnh Vu Thu, “Hắn gọi người là phụ thân?”

Trong mắt hiện lên một tia sát khí, cười nham hiểm: “Hảo, ta trước tiên giết chết thứ nghiệt chủng này!” Tay áo vung lên, hướng đỉnh đầu Lãnh Hàn giáng xuống.

“Không được!” Lãnh Vu Thu vận hết khí lực nhào người về phía trước, đẩy nhi tử ra, chỉ nghe “Ba” một tiếng, bàn tay của Đỗ Thánh Tâm chưởng ngay đầu vai hắn, mơ hồ vang lên tiếng xương cốt vỡ vụn.

Đỗ Thánh Tâm kinh ngạc, Lãnh Hàn được một đôi tay ôm vào ngực, Sở Hành Vân lạnh lùng nói: “Đỗ trang chủ, Lãnh Vu Thu gây họa vô lâm, cũng là cừu nhân của một nhà Đỗ trang chủ, hắn nên nghiêm trị, đợi đến vô lâm đại hội chúng ta cùng định đoạt. Còn hài tử này, hoàn toàn không có võ công, lại không hề có tội, ta nghĩ nên thiện tâm đối đãi, tránh kẻ khác đàm tiếu.”

Lời hắn nói thấu tình đạt lý, thần sắc lại toát ra một cỗ trọng khí uy phong, kẻ khác không thể không phục, Đỗ Thánh Tâm bị khí thế của hắn dao động, lại có chút chột dạ, nhìn Hướng Thiết Long: “Vị này là?”

Hướng Thiết Long nhàn nhạt nói: “Đỗ trang chủ không nhận ra sao? Vị này là Sở thiếu bảo chủ của Hạo Thiên Bảo danh tiếng lẫy lừng.”

Đỗ Thánh Tâm nhìn Sở Hành Vân hồi lâu, nói: “Khó trách, khó trách.” Biểu tình có phần miễn cưỡng.

Sở Hành Vân so với Đỗ Thánh Tâm nhỏ hơn vài tuổi, bị một hậu sinh văn bối giáo huấn, dù là ai cũng sẽ thấy khó chịu. Hướng Thiết Long am hiểu thuật xử thế, nhìn mặt đoán lòng, khắc biệt giữa hai người đã hình thành mâu thuẫn, nếu tình thế cứ tiếp tục sẽ càng khó kiểm soát, vội nhẹ nhàng khuyên giải, đổi đề tài, gác chuyện của Lãnh Vu Thu sang một bên. Một khi không liên quan đến Lãnh Vu Thu, mâu thuẫn giữa hai người cũng không còn căng thẳng.

Chạng vạng, cuối cùng cũng tới chân núi. Đoàn người sợ gây chú ý, gấp rắc rối không cần thiết, không vào thôn trấn, theo Đỗ Thánh Tâm chỉ vẽ mà đi đường nhỏ. Trước khi sắc trời hoàn toàn đen thẫm, liền dừng chân tại miếu thờ “Minh Tịnh tự”.

Chủ trì của Minh Tịnh tự, Tuệ Nhân đại sư và Đỗ Thánh Tâm có giao tình, mà bản thân hẳn thuộc phái Thiếu Lâm, coi như là vô lâm nhất mạch, thiết đãi hết mực niềm nở chân thành.

Khách hành hương ở Minh Tịnh tự khá ít, khách phòng dĩ nhiên cũng không nhiều, hai người một gian vừa vặn dùng hết. Phụ tử Lãnh Vu Thu đương nhiên bị nhốt ở sài phòng. (phòng chứa củi)

Ban đầu, Tuệ Nhân đại sư dự định phái tăng nhân trong tự túc trực ở sài phòng, nhưng Đỗ Thánh Tâm lại nói Lãnh Vu Thu quỷ kế đa đoan, khẳng khái muốn đích thân canh giữ. Mọi người đều nghĩ hẳn và Lãnh Vu Thu thù sâu như biển, muốn tự thân coi quản mới an lòng, cũng tùy ý hẳn.

Thiếu đi Đỗ Thánh Tâm, liền có người sẽ ngủ một mình. Những người này đều là chỗ thâm giao, duy chỉ Sở Hành Vân và bọn họ không mấy hòa hợp, chẳng ai nguyện ý cùng gian với hẳn, hẳn cũng vui vẻ tự mình hưởng thụ.

Sắc trời dần đen thẫm, đèn ở các phòng đã tắt từ lâu, tiếng trò chuyện cũng từ từ chuyển thành tiếng ngáy, Sở Hành Vân nằm trên giường, nhưng làm sao cũng không ngủ được.

Cuối cùng, hẳn khoác thêm y phục, lặng lẽ bước ra sân. Trên bầu trời, một vòng minh nguyệt trong trẻo như sương, óng ánh như ngọc, dưới ánh trăng trắng ngà, cả đình viện như giọt nước trong vắt giữa không gian.

Hẳn nhẹ nhàng lấy từ trong lòng ra một bức họa, cẩn thận mở ra, mỹ thiếu niên trong tranh dưới nguyệt quang chiếu rọi càng thêm tuấn mỹ mông lung, lệnh nhân xao động, lệnh người tán thưởng.

Sở Hành Vân nhìn bức họa hồi lâu, lúc này mới thở dài, cẩn thận từng ly đem cuộn tranh cất vào ngực áo.

Chính hẳn cũng không biết, vì sao hẳn đối với nhân vật trong tranh lại si mê đến vậy, khi hẳn có bức họa, nhìn thấy thiếu niên trong tranh, bản thân hẳn dường như bất ổn.

Hầu như mỗi ngày, hẳn đều nhìn nó một hai lần, mi, mắt, thần tình của thiếu niên hẳn đều khắc sâu vào tâm trí, cho nên khi nhìn thấy Lãnh Vu Thu, tuy cùng bức họa hoàn toàn bất đồng, hẳn vẫn lập tức nhận ra.

Đối với dáng vẻ hào sảng của Lãnh Vu Thu sau tám năm, hẳn mang một tâm tình phức tạp, không thể nói là thất vọng, như thế nào chính hẳn cũng không rõ.

Đưa tay phải lên, vết sẹo nhàn nhạt Lãnh Vu Thu lưu lại trên cổ tay, hẳn vì sao không giết mình? Hẳn có đúng như đồn đại là cùng hung cực ác, giết người không gớm tay? Hẳn, có mục đích gì?

Lãnh Vu Thu a Lãnh Vu Thu, người đến tốt cùng là người như thế nào? Người thật khiến cho người ta phải suy nghĩ.

Trăm mối suy tư miên man, chợt kinh ngạc phát hiện: bản thân đối Lãnh Vu Thu dường như quá mực quan tâm. Ngược mặt nhìn về trước, không khỏi cười khổ... chẳng biết từ khi nào, hắn đã đến trước sài phòng.

Trở về đi! Nghĩ như vậy, nhưng thanh âm kỳ quái nơi sài phòng lại khiến hắn dừng bước.

Lãnh Vu Thu không hề ngủ, hôm nay thể lực hắn bị tiêu hao nhiều, theo lý hắn phải mệt lắm, rất cần hồi phục thể lực, nhưng hắn không ngủ được.

Bả vai đau nhức, cổ tay, mắt cá cũng đau nhức, còn có khuỷu tay bị thương do ma sát, đầu gối đau nhức, tất cả không ngừng dày vò thần kinh hắn, khiến hắn khó lòng ngủ yên.

Lãnh Hàn ngủ bên chân hắn, trong giấc mộng nước mắt không ngừng chảy. Đối với hài tử này, Lãnh Vu Thu tràn ngập xót thương hổ thẹn. Hắn khả dĩ không quan tâm bao nhiêu đau khổ dày vò bản thân, nhưng không thể khoanh tay ngồi nhìn hài tử này vì bản thân mà liên lụy. Hàn nhi của hắn, chỉ mới bảy tuổi a!

“Cạch” một tiếng, cửa hé mở, một bóng đen đột nhiên bước vào, nhẹ nhàng khép cửa lại.

“Ai?”

Đối phương không trả lời.

Hắn nhích người qua bên cạnh, bảo vệ nhi tử: “Người không nói ta la lên.”

Một bàn tay thô bạo ấn giữ miệng hắn: “Đừng la, là ta.” Ngữ điệu người đó rất bối rối, có lẽ sợ hắn thật sẽ la lên.

“Người? Đỗ Thánh Tâm? Người tới làm gì?”

“Ta đến làm gì người còn không biết sao?” Hơi thở Đỗ Thánh Tâm có phần dồn dập, đôi tay lại càng gấp gáp thâm nhập vạt áo Lãnh Vu Thu, “Vu Thu, người cũng biết, ta rất nhớ người, ta nhớ người rờn rã tám năm trời.”

“Người... dừng tay.” Lãnh Vu Thu muốn vặn bung tay người kia ra, đáng tiếc lực bất tòng tâm, đành nhẹ giọng mĩa mai: “Đứng đâu Đỗ Quyền sơn trang lưng lầy, người lại ở chốn này phi lễ một nam tử, không sợ truyền ra sẽ thân bại danh liệt?”

“Sẽ không truyền ra.” Hai tay Đỗ Thánh Tâm di chuyển không ngừng, khẽ cười nói: “Vu Thu, người là kẻ

cao ngạo hiếu thảng, loại sự tình này tuyệt đối không kể cho người khác, ta biết.”

Thấy hắn không e sợ, Lãnh Vu Thu chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, không thể phủ nhận người này đã bắt được yếu điểm của hắn.

“Ân.” Một tiếng kêu sợ hãi, Đỗ Thánh Tâm đột nhiên ghé vào tai hắn thổi khí.

“Nhỏ giọng một chút, người không sợ nhi tử người nghe thấy?” Đỗ Thánh Tâm kề miệng bên tai Lãnh Vu Thu, buông lời bốn cợt.

Lãnh Vu Thu nghiêng rằng: “Người là ác quỷ.”

Hắn muốn quay đầu đi, lại bị Đỗ Thánh Tâm kéo về, người này thở hổn hển: “Cho ta hảo hảo sờ người... Ân? Mặt người sao lại râu nhiều như vậy? Giống một tên khát cái, ta gần như không nhận ra; bất quá như vậy cũng tốt, tránh cho người khác nhìn thấy dung mạo tuấn mỹ của người, lại muốn cùng ta thưởng đoạt!”

Nhẹ nhàng vỗ về cổ Lãnh Vu Thu, hắn dùng ngữ điệu ôn nhu nói: “Vu Thu, người khi đó quá đẹp, so với những kẻ ta gặp đều đẹp hơn rất nhiều. Ta vừa thấy người, hồn liền bay mất, cho nên mới nhất định phải mời người đến Đỗ Quyên sơn trang làm khách... Nhưng không ngờ tới, người và tiện nhân Nguyệt nhi cư nhiên lại có tư tình.”

Nói đến đây, thanh âm hắn trở nên oán độc, há miệng cắn vào cổ Lãnh Vu Thu, nghe đối phương kêu một tiếng đau đớn, lập tức cười ha hả: “Hoàn hảo nha đầu kia đã chết. Vu Thu, ngoan ngoãn theo ta, ta có thể cứu người, cho người cuộc sống sung sướng, người chưa từng được sống hạnh phúc mà? Ta sẽ hảo hảo thương người, ngay cả nghiệt chủng này, ta cũng có thể giúp người nuôi dưỡng, thế nào?”

Lãnh Vu Thu trong mắt lộ ra tia giễu cợt, lạnh lùng nói: “Người còn chưa ngủ, thế nào lại nằm mộng?”

Đỗ Thánh Tâm biến sắc, đưa tay nắm lấy cổ Lãnh Vu Thu, từ từ siết lại, mãi đến khi Lãnh Vu Thu hô hấp khó khăn, mới buông tay, cười nói: “Ta biết người sẽ nói như vậy, không sao, ta cho người thời gian suy nghĩ.”

Lãnh Vu Thu mở rộng miệng thở hổn hển: “Người muốn làm gì làm đi, đừng nhiều lời vô ích.”

“Ta sẽ.” Đỗ Thánh Tâm cười âm thầm, đưa tay giải khai đai lưng của hắn.

Biết rõ sẽ không ai đến cứu mình, Lãnh Vu Thu nhắm mắt lại, cảm giác được khổ tử bị kéo xuống, đôi tay ghê tởm đang vuốt ve hạ thể của bản thân, cái miệng kia cũng không nhàn rỗi, hôn bừa cấn loạn trên cơ thể như một con chó, một cảm giác vô lực nhất thời nảy sinh, chưa bao giờ cảm hận bản thân vô năng như lúc này!

Có lẽ, có. Nhớ lại nhiều năm trước, cũng một buổi tối như thế, bản thân cũng vô lực nằm yên, mặc cho một nam nhân ở trên người mặc sức bừa bãi. Kể từ lúc đó, hắn tự thề với chính mình, sẽ không để chuyện như vậy tái diễn! Thế nhưng... Mãi mai thay, mọi thứ do mệnh chẳng do nhân!

Đột nhiên, đôi tay kia ngừng lại: “Kẻ nào?”

Thấy Đỗ Thánh Tâm khẽ quát, Lãnh Vu Thu cũng nghe được vài tiếng ho nho nhỏ.

Đỗ Thánh Tâm liền biến sắc, chạy như bay tới cửa, biến mất trong chớp mắt.

Nếu có chuyện xảy ra, kẻ sợ nhất kỳ thực là hắn.

“Đây là cách thoát thân của người sao?”

Cửa sổ không biết bị mở ra lúc nào, một người ngồi trên bệ cửa sổ, gương mặt ngược hướng nguyệt quang nhìn không rõ, nhưng Lãnh Vu Thu nhận ra thanh âm của người này – Sở Hành Vân.

Ngữ điệu của hắn tràn ngập ý trách cứ khinh thường.

Lãnh Vu Thu chậm rãi đứng lên, quay lưng về phía hắn chỉnh lý y phục của mình, lúc này mới từ tốn nói: “Phải thì sao? Không phải thì sao? Vô luận thế nào, các hạ đều không can hệ.”

“Người thừa nhận?” Sở Hành Vân không khỏi thất vọng, thầm nghĩ người này thật vô sỉ. Thở dài một tiếng: “Lãnh Vu Thu, ta nhìn lầm ngươi rồi!”

Lãnh Vu Thu thân thể chấn động, rất nhẹ đến cơ hồ không nhận ra, hắn ngẩng đầu, cười lạnh nói: “Thiên hạ nhìn lầm Lãnh Vu Thu ta, đâu chỉ có mình ngươi!”

“Hay lắm.” Chăm chú nhìn bóng lưng hắn hồi lâu, từ kẽ răng phát ra được hai chữ, thân hình Sở Hành Vân vụt đi, biến mất giữa bóng đêm mịt mờ.

Nghe tiếng phát tay áo, Lãnh Vu Thu lúc này mới quay đầu lại, diện vô biểu tình nhìn vào khoảng không nơi cửa sổ, chậm rãi, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười giễu cợt.

6. Chương 5

Từ đêm đó, Sở Hành Vân không nói lời nào với Lãnh Vu Thu, hắn không muốn nhìn Lãnh Vu Thu, Lãnh Vu Thu hiển nhiên cũng không buồn để ý đến hắn. Cứ thế qua một ngày, hắn bắt đầu thiếu kiên nhẫn.

Khi nghỉ ngơi, nhân tình lúc nào cũng hướng về phía Lãnh Vu Thu, có khi thấy Lãnh Vu Thu cũng nhìn qua, trong lòng không hiểu sao lại lúng túng, thấy ánh mắt người kia lướt qua gương mặt mình, không hề dừng lại, thật không khỏi thất vọng.

Hắn đương nhiên biết Lãnh Vu Thu sẽ không giải thích bất kỳ điều gì, mà đến tột cùng hắn đang chờ mong cái gì, chính hắn kỳ thực cũng không rõ.

Ngồi trên lưng ngựa miên man suy nghĩ, đột nhiên cây rừng xung quanh mơ hồ có động tĩnh, Sở Hành Vân cả kinh liền đi quan sát, chỉ thấy trong rừng rậm âm u, chốc chốc bạch quang lại lóe lên, phảng phất ẩn tàng sát khí vô hạn.

Hắn quay đầu lại nhìn bốn người Hướng Thiết Long, trong mắt những người này đều lộ ra tia cảnh giác, có người còn âm thầm nắm chặt binh khí trong tay... Bốn họ là người từng trải, đối với hiểm nguy có một loại khứu giác bản năng.

Hướng Thiết Long đột nhiên ghìm cương ngựa, lớn giọng hỏi: “Anh hùng phương nào? Mời hiện thân đi!”

Vừa dứt lời, bốn phương tám hướng tiếng vang không dứt, vô số mũi tiễn nhất tề bắn ra như mưa. Mọi người kinh hãi giờ vũ khí lên chống đỡ, nhưng tiễn thật sự quá nhiều lại quá nhanh, trong nhóm người, tiếng gào “Ai nha”, “A” không ngớt, đã có không ít người trúng tiễn. Đáng thương nhất là mấy con ngựa, chủ nhân vô lực che chở, ào ào ngã chết giữa mưa tên.

Sở Hành Vân xem xét tình thế, nhận thấy phía mình quần long vô thủ, mọi người tự mình tác chiến, tất sẽ thương vong vô số, lớn tiếng hô: “Mọi người không nên hốt hoảng! Hướng đường chủ, Đỗ trang chủ, phiên hai vị ở phía trước mở đường, còn lại xếp thành vòng vây, yểm trợ người bị thương, Sở mỗ sẽ chặn hậu!”

Mọi người sớm đã hoảng loạn, nghe có người phát lệnh chỉ huy, không chút nghĩ ngợi liền y mệnh tiến hành, lưng tựa lưng vây lại, vừa di chuyển vừa chiến đấu, cuối cùng vượt ra khỏi rừng cây, đến được một khoảng đất trống.

Hướng Thiết Long chờ kiểm kê nhân số, may mắn không ai bị bắn chết, nhưng trúng tiễn thụ thương lại rất nhiều, may thay những ai hành tẩu giang hồ đều mang mật được trị thương theo người, nên cũng không vì thế mà lo lắng.

Sở Hành Vân cau mày nói: “Bọn người ám toán chúng ta, hành sự quả thực ti tiện, không biết là ai.” Vừa nói vừa hữu tình vô ý đưa mắt nhìn Lãnh Vu Thu, thâm nghĩ hơn phân nửa bọn người kia vì người này mà tới.

Đỗ Thánh Tâm hừ một tiếng: “Ngoài ma giáo ra, còn ai hành sự không biết liêm sỉ như thế?” Hướng Thiết Long trầm mặt, gật đầu.

Cái gọi là “Ma giáo” chính là La Sát giáo. Hai chữ “La Sát” vốn đã mang ý yêu ma, hướng hồ những người kia võ công lẫn hành động đều dị thường, thập phần bí hiểm, nhiều hành vi khiến võ lâm chính đạo khinh

bỉ, nên trước nay luôn bị cho là ma giáo.

Đỗ Thánh Tâm vừa nói, mọi người cũng nghĩ chỉ có ma giáo mới có khả năng làm ra sự tình này, liền nhao nhao chửi rủa.

Trịnh Thiên Hoành tay trái bị trúng tiễn, đau đến nghiêng răng, vung trường kiếm đến trước người Lãnh Vu Thu: “Ma giáo chẳng phải tới để cứu người sao? Ta trước giết chết người, xem bọn chúng cứu thế nào!”

“Hãy khoan.” Sở Hành Vân lấy mũi tên ra cho hắn, “Theo ta thấy, ma giáo đến, không phải để cứu hắn, mà là muốn giết hắn.”

Hướng Thiết Long cũng chạy đến khuyên can: “Không sai, hắn là phản đồ của ma giáo, chỉ sợ ma giáo muốn giết hắn, so với chúng ta còn cường liệt hơn.”

Trịnh Thiên Hoành khả dĩ coi khinh Sở Hành Vân, nhưng lời Hướng Thiết Long nói đâu dám không nể tình, hừ một tiếng, tức tối ngồi xuống một bên, buồn bực nói: “Bọn yêu nhân ma giáo, trước nay chưa đạt được mục đích thì không dừng lại, chẳng biết bọn chúng còn thủ đoạn gì. Nay, người cũng là người của ma giáo, bọn chúng có thủ đoạn gì hắn người đều biết đi?” Một câu sau cùng, cũng là đối Lãnh Vu Thu mà nói.

Lãnh Vu Thu thản nhiên trả lời: “Cũng khó nói chính xác, có thể là ám sát, có thể lên bắn tên, hay hạ độc trong nước...”

Trịnh Thiên Hoành ngắt lời: “Hạ độc cũng vô ích, bọn ta ai nấy đều có túi nước...” Nói được phân nửa, đột nhiên há hốc miệng, mọi người nhìn theo tầm mắt hắn, sắc mặt cũng dần thay đổi.

Lúc ở Minh Tịnh Tự rời đi, chủ trì đặc biệt chuẩn bị lương thực và nước uống cho cả đoàn, khi bị tập kích, mặc dù hỗn loạn, những thứ này đều được mang theo, thế nhưng hiện tại bọn họ mới phát hiện mỗi túi nước đều bị tên bắn thủng, chảy hết quá nửa.... Có lẽ mục tiêu của đối phương ngay từ đầu không phải là người.

Trong tiết trời thế này, một ngày không có nước quả thực ngoài sức tưởng tượng, mọi người hai mắt nhìn nhau, đều thấy sự kinh sợ bất lực trong mắt đối phương.

Hướng Thiết Long ngược mặt nhìn sắc trời: “Hoàn hảo chỉ còn hai ngày nữa chúng ta sẽ đến Đại Danh phủ, đến được Đại Danh phủ rồi, cái gì cũng không sợ.”

Nhưng nói là nói vậy, hai ngày này liệu có bình an vượt qua, ai nấy trong lòng đều hiểu rõ.

Ngày tiếp theo, mọi người đều đề phòng ma giáo đột kích, nhưng đến tận khuya cũng không có động tĩnh. Trong lòng luôn bất an, lại cảm thấy cần phải ngủ, trừ những người bị thương, Hướng Thiết Long phân người thành ba nhóm, luân phiên canh gác.

Sở Hành Vân được phân vào nhóm ba, hắn nằm gần đồng lửa, mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, lại bị một tiếng thét kinh hoàng đánh thức, vừa lúc xoay người ngồi dậy, một tiếng thét nữa truyền đến.

Vì ngủ ngoài trời, có người nằm bên đồng lửa, cũng có người dựa dưới tàng cây. Chợt có tiếng kêu thảm thiết của hai người đang ngồi ngủ nơi gốc cây, hiện tại đã bị treo lên, khí tuyệt thân vong. Hắn đã có người từ trên cây dùng dây thừng buộc vào cổ họ, bất thành linh kéo mạnh, dẫn đến chết ngạt trong chớp mắt.

Nhanh chóng có người nhảy lên cây tìm hiểu căn nguyên, nhưng ngoài sợi dây cột trên cành cây thì cái gì cũng không phát hiện.

Đỗ Thánh Tâm biến sắc, khoảng thời gian này là lúc hắn dẫn người canh gác, nhưng một chút động tĩnh hắn cũng không nghe thấy: thủ đoạn của địch nhân thật sự xuất quỷ nhập thần, khó lòng phán đoán. Các người nhìn ta, ta nhìn các người, cảm giác ớn lạnh từ bàn chân dâng lên tới óc.

Hướng Thiết Long trầm giọng nói: “Mọi người nằm tập trung lại, đừng ngủ dưới tàng cây.”

Kỳ thực, không cần hắn nói, ai nấy cũng biết phải làm thế nào, chỉ là đâu còn lòng dạ để ngủ? Biết rõ đối phương muốn dùng cách ấy làm bọn họ mất tinh thần, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn không tránh khỏi.

Suốt đêm dài, an ổn nhất hắn chỉ có phụ tử Lãnh Vu Thu... Với bọn họ mà nói, rơi vào tay ai thì có gì khác nhau.

Cuối cùng, khi những tia nắng ban mai đầu tiên xuyên qua cành lá rậm rạp rơi xuống thân người, bình minh đã đến. Bóng tối hiển nhiên lùi xa, nhưng nguy hiểm vẫn còn rình rập.

Sở Hành Vân dụi dụi mắt tỉnh lại, cùng lúc đó, tiếng kêu thảm thiết lần thứ ba vang lên.

Đã thanh tỉnh, còn nửa mộng nửa tỉnh, thậm chí chưa thanh tỉnh, mọi người đều bị tiếng thét kia làm kinh sợ, ai nấy đều suy nghĩ: không biết lần này người chết là ai?

Người chết lần này là phó đường chủ Lô Chiến của Hướng Thiết Long. Hắn ngã trên cỏ, sắc mặt kinh hãi, một mũi tên cắm nơi yết hầu, khó tử đang kéo xuống phân nửa, rõ ràng là khi đi tiểu bị ám toán sát hại.

Hướng Thiết Long trước nay luôn biết kiềm chế, lúc này sắc mặt cũng thay đổi. Hắn tuy không ưa gì Lô Chiến, cho rằng người này quá mức ngốc nghếch, nhưng suy cho cùng vẫn là lão thuộc hạ theo hắn nhiều năm.

Đỗ Thánh Tâm vỗ vỗ vai hắn, động viên nói: “Hoàn hảo còn một ngày nữa sẽ đến Đại Danh phủ.”

“Còn một ngày nữa, còn một ngày nữa...” Trịnh Thiên Hoành lầm bầm nhắc lại mấy chữ kia, mồ hôi to như

hạt đậu từ trên mặt hấn rơi xuống, sắc mặt hấn càng đáng sợ, đột nhiên hét lớn: “Một ngày nữa chúng ta cũng sẽ chết hết! Bọn chúng... bọn chúng tuyệt đối không để chúng ta sống sót đến được Đại Danh phủ.”

Hấn rút kiếm, bước thẳng tới Lãnh Vu Thu: “Đều do ngươi! Nếu không do ngươi bọn ta sao rơi vào tình cảnh này? Ta trước tiên giết chết ngươi!”

Lãnh Vu Thu đang vỗ về nhi tử bị hoảng sợ, thấy thế cũng không hề nao núng, nhẹ nhàng đẩy Lãnh Hàn ra, hướng nhìn Đỗ Thánh Tâm nói rằng: “Đỗ trang chủ, ngươi phải cứu ta nha.”

Người người đều biết Đỗ Thánh Tâm và Lãnh Vu Thu có mối thù giết cha, Lãnh Vu Thu cư nhiên lại hướng hấn cầu cứu, ai nấy đều cảm thấy kỳ quái, cho rằng hấn quá sợ hại sinh hồ đồ. Chỉ có Sở Hành Vân biết rõ chuyện đêm đó, âm thầm nhún mày.

Đỗ Thánh Tâm thấy mọi người đang nhìn mình, có tật giật mình, thái độ liền luống cuống. Lãnh Vu Thu lại nói: “Lời ngươi nói đêm đó có tính hay không? Ta thế nhưng ghi nhớ rất rõ ràng.”

“Ngươi... ngươi nói cái gì?” Đỗ Thánh Tâm thấy hấn sắp vạch trần chuyện xấu của bản thân, dưới tình thế cấp bách liền tiến tới, một cước đạp Lãnh Vu Thu bay ra ngoài.

Thân người Lãnh Vu Thu va vào thân cây, máu từ khóe miệng chảy xuống, nhưng vẫn cười nói: “Ngươi bảo chỉ cần ta...” Lời còn chưa dứt, lại bị Đỗ Thánh Tâm đánh một chưởng.

Đỗ Thánh Tâm sợ người kia hồ ngôn loạn ngữ, quyền cước không ngừng, mãi đến khi Sở Hành Vân đi đến giữ hấn lại, lúc này mới dừng tay, nhưng vẫn căm giận nói: “Nếu ngươi còn dám nói xằng bậy, coi chừng cái mạng chó của ngươi!”

Bầu không khí xung quanh vô cùng căng thẳng, tâm trạng mọi người đều rất thất thường, không rảnh rỗi bận tâm sự “thất thường” của Đỗ Thánh Tâm. Hướng Thiết Long thở dài: “Chúng ta nên gấp rút lên đường thôi.”

Lãnh Hàn nỗ lực đỡ phụ thân dậy, nhưng thân người nó quá nhỏ, căn bản không thể chống đỡ nổi thân thể của Lãnh Vu Thu, mắt thấy phụ thân lại sắp té ngã trên đất, nó gấp đến độ muốn kêu lên, đột nhiên một đôi tay vươn tới, nhẹ nhàng đỡ dưới cánh tay Lãnh Vu Thu nâng dậy, như kỳ tích Lãnh Vu Thu liền đứng vững vàng.

Không cần phải nói, người ra tay chính là Sở Hành Vân.

Lãnh Vu Thu hướng hấn cười tỏ lòng cảm kích, lại không cẩn thận động đến vết thương, nhịn không được khẽ rên một tiếng.

Đôi lông mày của Sở Hành Vân vẫn như cũ chặt chẽ cau lại: “Chọc giận bọn họ rất thú vị sao?”

Lãnh Vu Thu cười cười, định nói, lại nghe phía trước có người la lên: “Có nguồn nước! Có nước!”

Tiền phương truyền đến tiếng nước chảy róc rách, qua kẽ hở của rừng cây có thể mơ hồ nhìn thấy một dòng nước trắng xóa.

Mọi người đã rất khát, vừa nhìn thấy nguồn nước, kim lòng không dặng chạy về phía trước, ngay cả Hướng Thiết Long gương mặt cũng lộ vẻ vui mừng.

Lãnh Vu Thu lẩm bẩm: “Đầu tiên là ám toán, sau đó lén bắn tên, bây giờ có lẽ đến phiên hạ độc.”

Sở Hành Vân nghe hắn nói như vậy, trầm nghĩ không sai, vội vã nói to: “Mọi người chờ một chút, cẩn thận trong nước có độc!”

Có người đã ghé vào bên dòng suối, một ngụm nước sắp đưa vào trong miệng, vừa nghe lời này, sợ đến run rẩy hai tay, cố gắng chùi sạch lên người.

“Ma giáo cho dù bản lĩnh cao cường, cũng không có khả năng hạ độc vào suối đi?” Người nói chính là Hướng Thiết Long, suy nghĩ của hắn so với người thường càng kỹ lưỡng, chu toàn.

Lãnh Vu Thu thản nhiên nói: “Thủ đoạn của La Sát giáo người dù chưa từng chứng kiến, cũng có thể đã từng nghe. Đương nhiên, nếu các người không muốn tin, ta cũng không có biện pháp.”

Mắt thấy dòng suối trong veo chảy qua trước mặt, rõ ràng có thể chạm vào, nhưng không thể uống, thật sự khiến kẻ khác khó chịu. Nghĩ đến thủ đoạn của ma giáo, cũng không ai dám khinh suất.

Trịnh Thiên Hoàn tái mặt, đột nhiên đi qua, một tay lôi Lãnh Vu Thu đến bên dòng suối: “Người uống trước xem.”

“Các người không thể làm như vậy!” Sở Hành Vân hiểu rõ người kia đang muốn dùng Lãnh Vu Thu thử độc, vội vàng lên tiếng can ngăn, “Làm như vậy khác gì ma giáo?” Ánh mắt hắn lướt qua mọi người, hy vọng có người ra mặt ngăn cản, thế nhưng những người này vẻ mặt thờ ơ, ai nấy đều chăm chú nhìn Lãnh Vu Thu, hiển nhiên đồng thuận hành vi của Trịnh Thiên Hoàn.

“Hướng đường chủ, lẽ nào người cũng chấp thuận bọn chúng làm như vậy?”

Hướng Thiết Long vội ho một tiếng: “Sự tình cấp bách, cũng đành như thế.”

Sở Hành Vân phất tay áo, cả giận nói: “Các người uống cho hai tiếng danh xưng ‘nghĩa hiệp’, Sở mỗ hổ thẹn đã làm bạn với các người!” Hắn vừa nói vậy, không ít người cúi đầu, trên mặt lộ vẻ xấu hổ.

Trịnh Thiên Hoành cười lạnh nói: “Sở thiếu bảo chủ đương nhiên là một vị đại đại hiệp khách, đã như vậy, sao không thử độc thay họ Lãnh? Tránh cho chúng ta đóng vai hắc nhân, còn người lại làm người tốt.”

“Hảo, ta uống!” Sở Hành Vân nộ khí dâng lên, nhanh bước tiến tới, vốc một ngụm nước suối đưa lên miệng, lúc tay chạm đến miệng có chút chần chừ, không kìm được liếc nhìn Lãnh Vu Thu, ngửa đầu nuốt xuống.

Ai cũng không ngờ hấn cứ nhiên thật sự dám uống, mọi người nhất thời đều ngây dại. Hồi sau, Hướng Thiết Long hỏi dò: “Sở thiếu bảo chủ, thế nào?”

Sở Hành Vân âm thầm đề khí, chân khí trong cơ thể vận hành một vòng, vẫn chưa phát hiện bất luận điều gì bất thường, liền chậm rãi lắc đầu. Mọi người hò reo, chen trước lần sau chạy về phía dòng suối. Sở Hành Vân nhìn bóng lưng của bọn họ, trong lòng không khỏi vì võ lâm Trung Nguyên mà chua xót.

“Không ngờ người cũng có vài phần khí khái.” Chẳng biết tự khi nào, Lãnh Vu Thu đã đến bên cạnh hấn, đôi đồng tử trước nay lạnh lùng giờ đây cứ nhiên có chút ý khen ngợi.

Có nước, hành trình về sau liền nhanh hơn, ngay cả ma giáo cũng vắng bóng đến kì lạ. Đoàn người đi được nửa dặm đường, đột nhiên ầm một tiếng, có người ngã xuống.

Lúc đầu mọi người còn tưởng ma giáo đột kích, xem xét mọi nơi cũng không thấy động tĩnh mới yên lòng. Có người đỡ người vừa té xỉu lên, hỏi: “Người làm sao vậy?”

Người kia trả lời: “Ta cũng không biết vì sao, đầu từng cơn từng cơn say xẩm.”

Hấn vừa dứt lời, lại có người la lên: “Ta cũng thấy choáng váng.”

“Ta cũng vậy.”

Sở Hành Vân trầm nghĩ chẳng lẽ nước suối thật sự có độc? Nhưng bản thân vì sao không việc gì? Đang nghĩ ngợi, đột nhiên một trận hoa mắt chóng mặt, suýt nữa té ngã.

Hướng Thiết Long nói to: “Trong nước suối có độc, mọi người phải cẩn thận.”

Hấn nói chưa dứt câu, lời này vừa nói, mọi người càng thêm hoảng sợ. Trong hỗn loạn có người la lên: “Nguy rồi, ma giáo, ma giáo đột kích. A!” Kết câu bằng một tiếng hét kinh hãi, hiển nhiên đã gặp thủ đoạn thâm độc.

Sở Hành Vân trước mắt một mảnh trắng xóa, không phân rõ ai là ai. Hấn vùng trường kiếm múa không chứa một kẻ hở, không cho bất luận kẻ nào tiếp cận. Chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng mê muội, cánh tay càng lúc càng nặng nề, cuối cùng trong đầu “Oanh” một tiếng, cái gì cũng không nhận biết.

Chẳng biết qua bao lâu, hắn mới từ từ tỉnh lại, cảm thấy ai đó đang lay lay thân thể hắn, một thanh âm quen thuộc nói:

“Cuối cùng ngươi cũng tỉnh.”

7. Chương 6

Cuối cùng ngươi cũng tỉnh.”

Thanh âm lạnh lùng từ trên đầu truyền xuống, phi thường quen thuộc. Sở Hành Vân theo trực giác gọi: “Lãnh Vu Thu?”

Trong đầu từ từ nhớ lại chuyện trước khi hôn mê, tìm thấy nguồn nước, trúng độc, bị tập kích... Kinh ngạc ngồi dậy: “Ta vì sao lại ở chỗ này? Bọn họ đâu?”

Chỗ hiện giờ không phải nơi bị tập kích, mà là ở trong rừng. Hướng Thiết Long, Đỗ Thánh Tâm, cả đến bọn người ma giáo cũng không thấy bóng dáng, một nơi rộng lớn như vậy chỉ có ba người hắn và phụ tử Lãnh Vu Thu.

“Bọn họ? Có lẽ đều bị La Sát giáo bắt đi. Còn ngươi, đương nhiên là ta cứu ra.”

Lãnh Vu Thu dường như thay đổi thành một con người khác, đầu của hắn vẫn rối tung, quần áo vẫn rách rưới dơ bẩn, trên mặt vẫn thấy rõ những vết máu loang lổ. Nhưng hắn không hề sa sút tuyệt vọng. Thần thái phần chấn trên gương mặt, đủ khiến người khác bỏ qua vẻ bề ngoài của hắn.

“Xiềng xích của ngươi?” Điều khiến Sở Hành Vân giật mình chính là xiềng xích trên người Lãnh Vu Thu đã biến mất.

“Giải khai.”

Là ai thay hắn cởi ra? Hướng Thiết Long? Chìa khóa đúng là nằm trong tay người này, nhưng Sở Hành Vân khẳng định không phải người ấy làm.

Lãnh Vu Thu biết hắn đang suy nghĩ điều gì, thần nhiên nói: “Mấy cái thứ này, hà tất cần chìa khóa? Ta chỉ cần một sợi tóc là giải quyết xong.”

Hắn cười cười: “Với một kẻ suốt ngày đào tẩu, đây là kỹ năng sinh tồn cơ bản.”

“Thế nhưng huyết đạo của người...”

“Cũng giải khai. Không phải người hỏi ta vì sao cứ nhất định chọc giận Đỗ Thánh Tâm? Tuy ta là kẻ có chút quái gở, nhưng tuyệt đối không thích chịu đòn. Khi hắn đánh ta, ta liên tục thay đổi góc độ, khiến quyền cước của hắn rơi vào vị trí giải huyết, đồng thời, âm thầm vận khởi chân khí, dưới tác dụng nội ngoại, huyết đạo tự nhiên giải khai.”

Lúc đó cứ nghĩ rằng hắn là kẻ miệng lưỡi mau lẹ, nguyên lai lại là kẻ nhuc kè, quả thật không ai ngờ tới. Sở Hành Vân thở dài: “Hảo tâm kè.”

“Đa tạ.” Nghe không ra hắn muốn khen hay muốn chê, Lãnh Vu Thu cũng không mẫn không nhạt đáp lời, dừng một chút: “Còn vấn đề gì cứ hỏi, trước khi ta đi, sẽ chỉ giáo cho người.”

“Còn có... Vì sao cứu ta?” Sở Hành Vân tự thấy mình kỳ quái khi hỏi những lời này, tim cứ nhiên lại đập dồn dập.

“Chẳng vì sao cả.” Lãnh Vu Thu xoay người, lạnh lùng nói: “Ở đây cái gọi là vô lâm chính đạo, cũng chỉ có mình người!”

Nói xong, hắn ôm Lãnh Hàn, bỏ đi không quay đầu lại.

Nhìn bóng lưng hắn dần xa, Sở Hành Vân bắt giác gọi: “Chờ đã!”

“Còn có chuyện gì?”

Sở Hành Vân xoay sở đứng dậy: “Nếu người thật sự vô tội, vì sao không quay về chứng minh với người trong thiên hạ?”

Cước bộ dừng lại, Lãnh Vu Thu xoay người, chống nạnh nói: “Đầu người làm bằng gỗ phải không? Lẽ nào người vẫn chưa hiểu? Nếu ta đi, chưa kịp nói rõ ràng, đầu đã lìa khỏi cổ.”

“Sẽ không, ta sẽ bảo hộ người.”

“Người?” Trong mắt Lãnh Vu Thu lộ ra tia giễu cợt, “Người dựa vào cái gì bảo hộ ta? Không phải người khác cứu người đã là chuyện tốt. Được rồi, cái này của người, trả người.”

Người kia ném qua vật gì đó, Sở Hành Vân nhận lấy rồi quan sát, khuôn mặt nhất thời ửng đỏ. Đó là bức họa vẽ Lãnh Vu Thu, hắn vẫn cẩn thận cất giữ bên mình, không biết thế nào lại rơi vào tay Lãnh Vu Thu.

Cảm giác như tâm sự bị xuyên thấu, Sở Hành Vân trực giác che giấu: “Đó là ta giữ gìn để trả lại cho Tiêu

tiên sinh.”

“Người muốn thế nào là chuyện của người, không cần báo ta biết.” Lãnh Vu Thu giọng nói vẫn lạnh lùng, nhưng nét mặt lại mang ý xem thường thấy rõ. “Hàn nhi, chúng ta đi.”

Sở Hành Vân thu bức họa về, lòng thầm thở dài, nhìn dáng vẻ của Lãnh Vu Thu, e là coi bản thân cùng một loại với Đỗ Thánh Tâm.

Ai!

“Cha, thúc thúc kia đang đi theo chúng ta.”

Lãnh Hàn vừa đi, vừa quay đầu nhìn Sở Hành Vân đang theo sau ở xa xa, bước chân nho nhỏ không theo kịp nhịp bước của phụ thân, mỗi lúc đều có nguy cơ té ngã.

Lãnh Vu Thu thở dài. Hắn làm sao không biết Sở Hành Vân đang theo sau. Bất quá mặc kệ người kia thôi. Bây giờ vì lo cho đầu gối của nhi tử, muốn không quan tâm e rằng không được.

“Người rốt cuộc muốn thế nào?”

“Chẳng thế nào cả, chỉ hy vọng người có thể theo ta trở về.”

“Nếu như ta không chịu đi? Người lại muốn dùng vũ lực bức ép phải không?”

“Dĩ nhiên không, ta dù muốn cũng không có khả năng, ta đã bại bởi người.” Sở Hành Vân cười cười, “Bất quá ta sẽ đi theo người, cho đến khi người hồi tâm chuyển ý mới thôi.”

“Người vì sao phải nhất định gây khó dễ ta? Lại là vì võ lâm chính nghĩa?”

“Không sai.”

“Hảo.” Lãnh Vu Thu phải tận lực kiềm chế bản thân mới không một cước đá bay hắn, “Người muốn theo sao, ta xem người theo được đến khi nào!” Lãnh Hàn nhìn phụ thân mắt đang bừng bừng nộ khí, lại nhìn Sở Hành Vân đang nhoẻn miệng mỉm cười, đột nhiên chạy đến bên hắn, nói: “Thúc thúc, thúc là người tốt, phụ thân cũng là người tốt, người tốt không nên đánh người tốt, có được hay không?”

Sở Hành Vân từng nhiều lần bênh vực phụ tử họ, trong lòng Lãnh Hàn bé nhỏ, đối với thúc thúc này rất có thiện cảm.

Nghe nó mồm miệng lanh lợi, nói như đang đọc vè, Sở Hành Vân nhin không được mỉm cười, vỗ vỗ đầu nó: “Ta muốn giúp cha người, sao có thể hại hần.”

Lãnh Vu Thu hừ một tiếng: “Hàn nhi, qua đây. Hần là kẻ đầu gối nếu có thể thuyết phục, sông Hoàng Hà sẽ chảy ngược.”

Sở Hành Vân cười không nói gì, vẫn giữ khoảng cách nhất định theo sát phía sau.

Nơi tận cùng khu rừng, là một dòng sông, uốn khúc chảy quanh, ngăn trở lối đi. Từng bụi lau sậy trên mặt sông đón gió nhấp nhô, giống như từng cuộn sóng. Giữa đám lau sậy, có vài chiếc đò ngang đang chầm chậm chèo tới.

Lãnh Vu Thu gọi một chiếc đò, nhìn sang Sở Hành Vân: “Người có biết chèo hay không?”

“Biết đôi chút.”

“Tốt.” Cánh tay đặt bên hông người lái đò nhẹ nhàng nâng lên, cũng không thấy dùng lực, người lái đò kia lại từ mũi thuyền bay lên, an ổn đáp lên bờ. Nhưng bản thân người đó bị kinh sợ, lão đảo một chút, té ngã xuống đất. Lập tức một thổi bạc ném xuống bên cạnh hần, thanh âm của Lãnh Vu Thu xa xa truyền đến: “Bạc cho người, thuyền của người chúng ta bao.”

Lúc bị bắt, trên người Lãnh Vu Thu tất cả đều bị lục soát, về sau lại vội vàng trốn chạy, cũng không kịp thu hồi. Bạc là của Sở Hành Vân. Hần không chỉ phải xuất tiền, mà còn phải xuất lực, hiện tại đang vất vả chèo thuyền. Phụ tử Lãnh Vu Thu lại nhàn nhã thưởng ngoạn cảnh sắc trên sông, Lãnh Hàn còn nằm sắp ở mũi thuyền nghịch nước.

“Người không chèo sao?” Sở Hành Vân thuận miệng hỏi, không hề có ý oán giận.

“Phải a.”

“VẬY...”

“Có người ở đây!”

Nói cách khác, Sở Hành Vân bị coi như lao lực miễn phí.

Lãnh Vu Thu nhìn mặt sông, không biết nhớ đến điều gì, đột nhiên nở nụ cười.

“Người cười cái gì?”

Lãnh Vu Thu cười nói: “Ta bắt chợt nghĩ tới, nếu La Sát giáo biết nắm bắt thời cơ, chỉ cần đục một lỗ trên thuyền, đến lúc bị chìm xuống nước, ta người dù võ công cao tới đâu cũng đành thúc thủ chịu trôi?”

Hắn chỉ là thuận miệng nói thế, không ngờ dưới thuyền thật sự có một lỗ thủng, nước đang ồ ạt tràn vào. Có lẽ lỗ hỏng này đã bị đục từ sớm, khởi điểm chỉ dùng bùn đất bịt lại, từ từ đến khi thuyền ra giữa sông, bùn đất cuối cùng bị nước làm tan chảy.

“Làm sao bây giờ? Người biết bơi không?” Sở Hành Vân là vịt trên cạn (người không biết bơi), may mắn hắn gặp chuyện luôn điềm tĩnh, thấy tình huống này cũng không vì thế mà hoang mang.

“Biết thì sao, hẳn người không thích cơ thể ướt sũng. Hoàn hảo có thứ này.” Lãnh Vu Thu nắm lấy mái chèo, ném đi thật xa. Mái chèo không chìm xuống nước, rất nhanh nổi lên. “Lướt trên mặt nước, thế nào?”

Sở Hành Vân nhất thời minh bạch ý tứ của hắn, khen: “Hảo ứng biến!”

Lãnh Vu Thu thần nhiên nói: “Người xuất đạo cũng coi như không ít, nhưng có bao nhiêu lần giáp mặt với ranh giới tử sinh?”

Sở Hành Vân ngây ngẩn, hắn từng đắm đuối không ít đại sự oanh oanh liệt liệt, mỗi sự kiện đều có thể nói gian nguy vô cùng, nhưng nói tình huống cứu tử nhất sinh, nghĩ cho cùng là chưa từng có.

“Chưa từng a. Ta thì đã kinh qua vô số.” Cũng chỉ có từng trải như vậy, mới có khả năng ứng biến như thế. Lãnh Vu Thu thần nhiên nói, không mấy may chút thần sắc kiêu căng, thậm chí hai hàng chân mày thoáng hiện một tia bi ai, đáng tiếc Sở Hành Vân không nhìn thấy. Hắn ôm lấy nhi tử, phi thân nhảy lên mái chèo, thân hình còn chưa ổn định, một mái chèo khác được ném tới.

Sở Hành Vân đi sóng vai cùng hắn, nhìn thấy bờ sông đã gần ngay trước mắt, Lãnh Vu Thu cười nói: “Ta đột nhiên nghĩ, nếu đối phương thừa dịp chúng ta đang ở giữa khoảng không mà công kích, thật là nguy hiểm!”

Lời còn chưa dứt, vô số mũi tiễn từ trên bờ bắn tới.

Sở Hành Vân vừa tức giận lại vừa buồn cười: “Người đúng là liệu sự như thần!” Hạo Thiên Bảo thiếu bảo chủ không phải chỉ có hư danh, trường kiếm trong tay, vũ tiễn dồn dập đều bị chém thành lưỡng đoạn, Lãnh Vu Thu thuận tay tiếp nhận một mũi tên, trở tay bắn ngược về, ngay giữa ngực một giáo đồ ma giáo.

Kẻ dẫn đầu bọn người ma giáo nhận thấy vô phương thành công, liền hét một tiếng, thuộc hạ trong nháy mắt rút lui vào trong rừng.

Thủy lộ không đi được, đành phải băng rừng mà tiến. Lãnh Vu Thu dẫm lên tầng lá rụng mềm mại, giống như lại nghĩ tới điều gì, bất chợt mỉm cười: “Ta đột nhiên lại nghĩ ...”

Sở Hành Vân hiện tại chỉ sợ nghe lời này của hắn, vừa nghe đã nhú mào. Lãnh Hàn kéo vạt áo phụ thân: “Cha, đừng nói nữa, nói rồi lại linh nghiệm.”

Lãnh Vu Thu cười: “Hải tử ngọc, ta cho dù không nói, cái gì tới cũng tới. Ta chỉ là nghĩ, nơi này đột nhiên có lưới chụp xuống...”

Có tiếng “Sột soạt”, một cái lưới lớn quả nhiên từ không trung chụp xuống!

8. Chương 7

Có tiếng “Sột soạt”, một cái lưới lớn quả nhiên từ không trung chụp xuống!

Cái lưới rất to, lại đột ngột xuất hiện, người bình thường bị bất ngờ thiếu đề phòng nhất định không tránh kịp, hoàn hảo Lãnh Vu Thu vừa nói, mọi người lập tức có phòng bị. Lãnh Vu Thu ôm lấy nhi tử phi thân nhảy ra, Sở Hành Vân tránh thoát đồng thời nhặt lấy hai hòn đá, hướng trên cây ném tới!

Sau tiếng kêu thảm thiết, hai tên ma giáo rơi xuống đất.

“Còn bao nhiêu người, mau ra mặt đi, thủ đoạn bàng môn tả đạo các ngươi của đều vô dụng!”

Đối phương hiển nhiên cũng nhận thức điểm này, một tiếng hô của Sở Hành Vân, hai mươi mấy giáo đồ ma giáo chậm rãi từ trong bụi rậm bước ra, bao vây hướng ba người từ từ áp sát.

“Giao cho người.” Lãnh Vu Thu vỗ vỗ vai Sở Hành Vân, nói.

“Còn người?”

Lãnh Vu Thu thở dài, không buồn đáp trả, chỉ ôm lấy nhi tử, tìm một phiến đá lớn ngồi xuống, căn dặn: “Đừng để bọn ta chờ lâu.”

Rõ ràng phiến phức là hấn rước, người khác vì hấn mà bán mạng, hấn lại ngồi chỗ kia hóng mát... Sở Hành Vân nhìn thái độ ‘không liên quan đến ta’ của Lãnh Vu Thu, quả thật có phần dở khóc dở cười.

Một tên giáo đồ ma giáo thấy có sơ hở, quát: “Bọn ta chỉ muốn tìm Lãnh Vu Thu, kẻ nào không liên quan lập tức thối lui, tránh bỏ mạng oan uổng!”

“Ta thật sự không muốn bỏ mạng oan uổng.” Sở Hành Vân vừa nói vừa rút bảo kiếm, hai mắt vừa chớp, tinh quang bắn ra, “Chỉ là các ngươi không có bản lĩnh này!”

Lời cuối vừa dứt, cả người hấn đã bay lên! Kiếm quang như dải lụa, hóa thân thành ngân long, bay múa uốn lượn, qua lại vòng quanh, giáo đồ ma giáo vội vã thối lui.

Lãnh Hàn ngồi trên đùi phụ thân, hai tay nâng má, hết sức chăm chú quan sát chiến cuộc, chợt nói: “Cha, Sở thúc thúc vừa biết chèo thuyền, lại giúp chúng ta xuất bạc, giao chiến, không bằng cho thúc ấy theo, về sau sẽ rất có lợi.”

Lãnh Vu Thu gật đầu đồng ý: “Ta đang cân nhắc vấn đề này.”

Hai mươi mấy tên ma giáo võ công hiển nhiên không thấp, nếu ở võ lâm Trung Nguyên, miễn cưỡng cũng được coi là cao thủ. Đáng tiếc bọn chúng gặp Sở Hành Vân, tuyệt đỉnh cao thủ!

Cùng là cao thủ, một chút cách biệt lại không thể dùng hào, ly để tính toán; ba người thợ giày thối có thể thắng Gia Cát Lượng đều là lời nói bừa tự an ủi bản thân, hai mươi một giáo đồ ma giáo, hai mươi một thanh kiếm, đồng loạt huy vũ, nhưng một góc áo của Sở Hành Vân cũng không thể chạm đến.

Bất quá, ngay cả như vậy, để đánh đuổi những người kia cũng cần thời gian nhất định, khi Sở Hành Vân lau mồ hôi trên trán xoay người nhìn sang, phụ tử Lãnh Vu Thu đã ngủ mất.

Chính xác mà nói, Lãnh Hàn đang ngủ, Lãnh Vu Thu lau lau nước miếng đang chảy xuống của nhi tử, nhìn Sở Hành Vân oán giận nói: “Sao lâu thế?”

“A...” Nín lặng hỏi trời xanh!

Những ngày sau đó, Sở Hành Vân phát hiện Lãnh Vu Thu quả thực không dễ sống cùng, xuất thân là người ma giáo, đại khái cũng có phần cổ quái. Nhưng ngoại trừ tính cách quái gở một chút, miệng lưỡi độc địa một chút, tâm địa hấn cũng không quá xấu, bằng không thì đã không mấy lần cứu giúp bản thân.

Có thể những ác sự đều không phải hấn làm, tính tình hấn vừa thối vừa ương ngạnh, hấn đắc tội không ít người, biết đâu có người ôm hận âm thầm hãm hại hấn.

Cho nên ở lại bên cạnh bảo hộ hấn là cần thiết, nếu muốn bảo vệ chính nghĩa, trước tiên cần tra rõ sự tình, không sai không lệch.... Mỗi khi bị sai sử, Sở Hành Vân luôn lấy đó mà an ủi bản thân. Về phần có hay không muốn bảo hộ Lãnh Vu Thu phải xuất tiền xuất lực, phục vụ chu đáo, hấn thật không muốn nghĩ nhiều như vậy.

Tóm lại, Chu Du đánh Hoàng Cái, một người muốn đánh, một người nguyện nhận.

Trong rừng đi được ba, bốn dặm, đưa mắt nhìn cũng không vọng tới bìa rừng, Lãnh Hàn được phụ thân ôm vào ngực, đang say ngủ, Sở Hành Vân theo phía sau, tập trung quan sát động tĩnh mọi nơi, đề phòng ma giáo lại giở thủ đoạn... Không đợi Lãnh Vu Thu nhắc nhở, hấn tự động có ý thức bảo hộ.

Đột nhiên, một tiếng rên rĩ truyền đến tai Sở Hành Vân. Hiển nhiên, Lãnh Vu Thu cũng nghe được. Hai người nhìn nhau, Sở Hành Vân nắm chặt bảo kiếm, phi thân về trước xem xét.

Thanh âm phát đi từ phía trước cách đó không xa, nhưng Sở Hành Vân lục soát khắp nơi, cũng không phát hiện bóng dáng bất luận kẻ nào. Lại một tiếng rên rĩ vang lên, hắc tập trung lắng nghe, rốt cuộc thanh âm lại như phát sinh từ mặt đất!

Trên mặt đất lá vàng bao phủ, quan sát kỹ sẽ phát hiện có một chỗ nhô cao, phủi lá vàng đi, bên dưới rõ ràng là một người!

Nhìn thấy khuôn mặt người này, Sở Hành Vân suýt nữa la lên!

Hướng Thiết Long! Hắc vì sao lại ở chỗ này?

Hướng Thiết Long hơi thở yếu ớt, trên người có nhiều vết thương, máu đã ngưng đọng, nhưng tinh thần hắc vẫn rất thanh tỉnh, nằm ở đây có lẽ đã rất lâu.

“Hương đường chủ, tỉnh tỉnh!”

“Vô dụng.” Lãnh Vu Thu cũng bước lại gần: “Hắc cũng như người, uống nước ở khe suối, trúng mê dược của La Sát giáo, thần trí mơ hồ.”

“Vậy người mau cứu tỉnh hắc!” Nếu Lãnh Vu Thu có thể giải độc cho Sở Hành Vân, cũng như vậy cứu được Hướng Thiết Long, chỉ là, hắc có nguyện ý cứu giúp hay không.

Quả nhiên, Lãnh Vu Thu nhướn mắt: “Vì sao ta phải cứu hắc?”

Sở Hành Vân thở dài, biết rõ “Hiếu chi dĩ lý” (dùng đạo lý để thuyết phục người khác) là vô dụng, chỉ hỏi: “Người lẽ nào không muốn biết hắc bằng cách nào chạy đến đây?”

Lãnh Vu Thu hừ một tiếng, nhấc tay, không biết từ đâu lấy ra một viên dược đưa Hướng Thiết Long ăn. Lúc trước khi lục soát, không phát hiện ra thứ này.

“Hắc vì sao còn chưa tỉnh?” Sở Hành Vân chăm chú nhìn phản ứng của Hướng Thiết Long, hồi lâu, lộ ra vẻ hoài nghi, trong đầu không khỏi suy nghĩ lẽ nào giải được Lãnh Vu Thu đưa là giả, muốn thừa cơ giết hắc rửa hận bị vũ nhục.

“Thiếu ăn đồn đi.” Lãnh Vu Thu từng bước tiến lại, bàn tay giơ lên, liên tục giáng cho Hướng Thiết Long mấy cái bạt tai.

Sở Hành Vân cả kinh nói: “Người muốn làm gì?” Đang định can ngăn, chợt nghe Hướng Thiết Long “Y” một tiếng, cuối cùng từ từ tỉnh giấc.

“Nếu ta muốn giết hần, đương nhiên phải quang minh chính đại mà hạ thủ, không đáng dùng thủ đoạn này, người xem ta và ‘nhân sĩ chính phái’ cùng một dạng sao?” Lãnh Vu Thu đứng là nhìn thấu tâm tư Sở Hành Vân, mặt lộ vẻ coi thường.

Sở Hành Vân tự thấy bản thân đã quá đa nghi, không hề phản biện.

Trong lúc hai người nói chuyện, Hướng Thiết Long tỉnh lại. Thấy rõ trước mắt là Sở Hành Vân đầu tiên liền ngẩn ngơ, sau lại thấy Lãnh Vu Thu, lập tức cả kinh, cảnh giác đứng dậy, nhưng lại động đến thương tích trên người, không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn.

“Hướng đường chủ đừng lo lắng, bọn ta sẽ không hại người.” Lãnh Vu Thu trở ngón tay: “Là hần cứu người. Ta chỉ muốn biết, người thế nào lại ở chỗ này, những người khác đâu?”

Ánh mắt Hướng Thiết Long nghi ngại nhìn qua nhìn lại hai người, cuối cùng trấn tĩnh, thở dài một tiếng: “Đã chết, đều đã chết!”

Khi phát hiện bị trúng độc, hần liền nghĩ ma giáo rất quỷ quyệt, hần nhanh chóng tùy cơ ứng biến, thừa dịp hỗn loạn, liền chạy đi, trốn vào bụi rậm. Sau đó ma giáo xuất hiện, giết hết những người liên quan, nhưng mục tiêu của chúng là Lãnh Vu Thu, ngoài ra chẳng quan tâm đến ai khác, không phát hiện bóng dáng Lãnh Vu Thu, lập tức đuổi theo, rốt cuộc bỏ sót hần.

Hần sợ những người kia quay trở lại, một mạch trốn chạy, thỉnh thoảng dùng chủy thủ đâm vào thân thể chính mình để duy trì sự thanh tỉnh, trốn đến đây, cuối cùng không kiên trì được nữa, ngất đi.

Cổ sự không dài, nhưng Hướng Thiết Long phải phân làm hai mới kể hết. Nói xong, dựa vào gốc cây thở hổn hển, đột nhiên hần kéo tay Sở Hành Vân: “Sở thiếu bảo chủ, các người là người nghĩa hiệp, người không thể bỏ mặc ta!” Với tình trạng thương thế của hần bây giờ, cho dù không gặp ma giáo, cũng nhất định không ra khỏi cánh rừng này.

Sở Hành Vân thật sự coi thường cách đối nhân xử thế của Hướng Thiết Long, đối với những người đồng hành kia cũng không mấy thiện cảm, nhưng sống chung nhiều ngày, nghe tin bọn họ chết thảm, cũng thấy có chút cảm thương, lại nhìn tình trạng của Hướng Thiết Long, bất giác động lòng trắc ẩn, không kìm được nhìn sang Lãnh Vu Thu.

Lãnh Vu Thu hừ lạnh một tiếng, ôm lấy nhi tử, bước đi không quay đầu lại.

“Được rồi.” Sở Hành Vân thở dài, gật đầu.

Đối mặt sinh tử, con người bản chất nhu nhược ra sao, Sở Hành Vân cuối cùng cũng chứng kiến.

Hướng Thiết Long không hổ là người thông minh, “Đại trưởng phu có được đuổi được” những lời này hẳn đang tự bào chữa cho bản thân. Biết rõ nhất thiết phải dựa vào kẻ khác mới còn đường sống, thái độ của Hướng Thiết Long khiến Sở Hành Vân và Lãnh Vu Thu buồn nôn đến tận xương tủy. Sở Hành Vân thực sự không hiểu nổi hẳn có thể đối người hẳn vừa tùy ý lăng nhục cách đây không lâu mà cười đùa, khom lưng siểm nịnh.

Ban đêm phải ngủ ngoài trời ở trong rừng, người bận rộn nhất có lẽ là Hướng Thiết Long. Hẳn niên kỷ lớn nhất, lại thụ thương, nhưng cần mẫn đi lượm củi, nhóm lửa, còn chất lá thành đồng làm đệm cho cả ba người.

Sở Hành Vân nhìn thân ảnh hẳn tất bật, vừa coi thường, vừa không khỏi thương cảm. Đường đường chủ nhân Hòa Phong Đường, thân phận cao quý, chỉ vì muốn bảo mệnh, cả tôn nghiêm tối thiểu cũng vứt bỏ.

Lãnh Vu Thu nhìn Hướng Thiết Long, lạnh lùng nói: “Người thế nào lại đột nhiên ân cần đến đáng sợ đi.”

Lãnh Hàn dựa vào ngực phụ thân, mấp máy cái miệng nhỏ: “Phụ thân, ta không thích thúc thúc mặt cười xấu xa.”

Ai thích kẻ đó mới là lạ! Lãnh Vu Thu khinh khỉnh ngược mắt lên trời. Nói thật, hẳn tự nhận bản thân không phải người mềm lòng, người chết trong tay hẳn cũng không ít, nhưng nếu bảo hẳn dứt khoát nhẫn tâm bỏ mặc Hướng Thiết Long lại trong rừng, chung quy cảm thấy có phần không đúng, mặc dù bản mặt kia thật khiến người ta buồn nôn.

Ngọn lửa bùng cháy rất cao, nhưng Hướng Thiết Long vẫn không ngừng cho thêm củi. Ngồi trước đồng lửa kỳ thực không hề dễ chịu, nung theo làn khói đen nồng đậm, còn có mùi củi cháy khó ngửi. Thế nhưng ngồi gần đồng lửa nhất rõ ràng là Hướng Thiết Long dường như không mấy ảnh hưởng, hẳn thậm chí còn đang mỉm cười.

Chỉ là, cách một tầng sương khói, nụ cười hẳn có phần quỷ dị.

Khói ngày càng đậm, trong mùi khói hăng hắc mơ hồ mang theo một hương khí kỳ lạ.

“Bất hảo!” Lãnh Vu Thu đột nhiên kêu lên, đưa tay che lại hơi thở của nhi tử, sắc mặt Sở Hành Vân cũng thay đổi.

Trong khói có độc!

9. Chương 8

Trong khói có độc!

Lãnh Vu Thu thất thanh hô: “Thực cốt tiêu hồn tán!”

Thần sắc hẩn lộ vẻ kinh hoảng, từ khi tương ngộ tới nay, cho dù lúc nguy nan, Sở Hành Vân luôn thấy Lãnh Vu Thu thủy chung đều trấn định tự nhiên, chưa bao giờ hẩn đại kinh thất sắc, Thực cốt tiêu hồn tán đến tột cùng là loại kịch độc gì, có thể khiến hẩn biến sắc?

“Không sai, đúng là Thực cốt tiêu hồn tán.” Thanh âm Hưởng Thiết Long trầm trầm bồng bồng, hỏa quang lúc minh lúc ám, hất lên gương mặt hẩn, càng lộ vẻ quỷ dị hung ác. “Người ở ma giáo đã lâu, hẩn thập phần hiểu rõ độc tính của loại độc này. Khi trúng độc nghìn vạn lần không thể vận khí, một khi vận công, khí huyết sẽ nghịch lưu mà chết, đến lúc đó, đại la thần tiên cũng không cứu được người.”

“Chẳng lẽ người đã đầu nhập ma giáo?”

Sở Hành Vân đối Hưởng Thiết Long cũng ít nhiều hiểu rõ, tuy biết người kia có phần vô sỉ, nhưng không ngờ cư nhiên lại vô sỉ đến mức này, đường đường chủ nhân một phương, chỉ vì bảo mệnh mà dấn thân vào chốn ma giáo người người phỉ nhổ.

Hưởng Thiết Long lộ ra tia hổ thẹn, nhưng rất nhanh biến mất. “Ta cũng là không còn cách nào. Thúc thì vụ giả vi tuần kiệt (kẻ biết thúc thời mới là anh hùng), yêu nhân ma giáo thủ đoạn ngoan độc, chúng hạ độc ta, nếu bất tuân, độc phát sẽ thối rữa mà chết!” Nghĩ đến thảm trạng khi độc phát, cơ mặt hẩn từng cơn co rút.

Nhắc bảo kiếm lên, Hưởng Thiết Long đi tới trước phụ tử Lãnh Vu Thu và Sở Hành Vân, ánh mắt âm lãnh lần lượt đảo qua ba người, cười độc ác: “Ma giáo chỉ cần một mình Lãnh Vu Thu, còn lại tùy ta xử trí, nếu các người cầu xin ta, ta có thể cân nhắc buông tha. Thế nào, Lãnh hộ pháp, Sở thiếu bảo chủ?”

Kỳ thực cho dù Sở Hành Vân và Lãnh Vu Thu có cầu xin tha mạng, hẩn cũng tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ ai, nếu không hẩn sao có thể an tâm trở về làm Phong Đường Chủ được người khác kính ngưỡng? Hẩn nói như vậy, chẳng qua hy vọng hai người kia cũng biểu lộ đáng vẻ tham sống sợ chết, thật giống như hẩn lúc đó, như thế lòng hẩn mới phần nào yên ổn.

Sở Hành Vân vốn đã nhắm mắt không để ý đến hẩn, lúc này đột nhiên nói: “Ta hy vọng người hiểu rõ một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Sở Hành Vân lãnh đạm nói: “Không phải ai cũng xem tính mệnh quan trọng hơn tất cả, không nên vì bản thân người sợ chết, liền cho rằng mọi người với người đều giống nhau.”

Lãnh Vu Thu tiếp lời: “Ta bổ sung một câu, giở thủ đoạn mèo vờn chuột, không nên vì bản thân người dấn độn, thì cho rằng người khác cũng ngu ngốc.”

Người này trước nay lời lẽ bén nhọn chưa ngoa, không lưu tình chút nào.

Hướng Thiết Long hạ nhục người lại thành ra tự hạ nhục, không khỏi thẹn quá hóa giận, đưa tay về phía Lãnh Hàn, cười lạnh nói: “Hay lắm, các người đều thông minh, đều rất có khí khái không sợ chết, chẳng biết tiểu quỷ này có giống các người không!”

Nếu hai người biểu hiện sợ sệt một chút, cơn tức của hắn sẽ dịu lại một phần, bọn họ càng thấy chết không sợ, hắn lại càng tức giận. Chỉ vì hắn hiểu rõ như vậy mới đứng, hết lần này tới lần khác chính hắn làm không được.

“Buông nhi tử của ta ra!” Lãnh Vu Thu biến sắc, cố gắng muốn đứng lên, tiếc rằng không vực nổi một chút khí lực.

“Họ Lãnh, người điều không phải rất kiên cường sao? Ta giết tiểu tử này, xem người còn kiên cường nữa không!”

“Dừng tay!”

Mắt thấy bàn tay Hướng Thiết Long sắp hạ xuống đỉnh đầu Lãnh Hàn, một chưởng giáng xuống, hài tử thông minh hoạt bát này sẽ óc văng tung tóe mà chết, Sở Hành Vân nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn nữa.

Một tiếng gào thét, sau tiếng chưởng kích, thanh âm thảm thiết liên tục vang lên, mà tiếng rên rỉ này đúng là của Hướng Thiết Long!

Sở Hành Vân kinh ngạc mở mắt, nhìn thấy thân thể Hướng Thiết Long bay ngược ra xa, vượt qua đồng lửa, mạnh mẽ va vào một thân cây. Miệng hắn phun máu tươi, hai mắt trợn tròn, vẻ mặt kinh hãi, khí tuyệt thân vong.

Biến cố diễn ra quá nhanh, Sở Hành Vân nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra. Hắn quay đầu, nhìn thấy Lãnh Vu Thu vốn đồng dạng không thể cử động lúc này lại đứng lên, bất giác buột miệng nói: “Nguyên lai người không trúng độc.”

Lãnh Vu Thu mặt trắng như nước, không nói lời nào, một tia máu từ khóe miệng khép chặt chậm rãi tràn ra. Khí lực hắn giống như tia máu kia chảy xuống, thân người như phiến lá bị gió thổi rơi, yếu ớt rụng xuống mặt đất.

“Lãnh Vu Thu!”

“Phụ thân, người làm sao vậy?”

Lãnh Vu Thu nhắm mắt điều tức thật lâu, mới chậm rãi mở mắt, thấy nhi tử hoảng đến rơi lệ, mỉm cười: “Phụ thân không sao, đem dược hoàn này cho thúc thúc ăn.” Thanh âm mỏng manh, hoàn toàn khác sự trong trẻo lúc bình thường.

Sở Hành Vân hiểu nhất định là giải dược, mở miệng ăn: “Còn người?”

“Ta nếu không ăn, còn có thể đứng dậy sao?”

“Nhưng người...”

Lãnh Vu Thu khoát khoát tay, ý bảo hắn đừng nói. Đột nhiên mỉm cười: “Khi ta rời khỏi La Sát giáo, liền biết bọn chúng sẽ không bỏ qua cho ta, sớm đã giữ lại chút giải dược phòng khi bất trắc. Những giải dược này quả nhiên công dụng... Khụ khụ!”

Hắn ho khan vài cơn, “Phụt” một tiếng phun ra một búng máu!

Lãnh Hàn kinh hãi ngậy người: “Cha....”

Sở Hành Vân nỗ lực đứng dậy, Lãnh Vu Thu nói to: “Đừng nhúc nhích! Giải dược của người còn chưa tác dụng, hiện tại cử động một chút, huyết mạch sẽ nghịch lưu!”

“Vậy người chẳng phải...”

“Không sai.” Lãnh Vu Thu cười khổ nói: “Ta mặc dù đã ăn giải dược, nhưng không đủ thời gian để toàn bộ độc bức ra, cho nên hiện tại độc huyết đã chảy khắp toàn thân. Nói cách khác, ta không còn sống bao lâu nữa.”

“Phải làm thế nào? Cha....”

Lãnh Vu Thu đưa ngón tay, điểm vào huyết ngũ của Lãnh Hàn.... Hiện giờ tiếng khóc của nhi tử chỉ làm hắn loạn tâm khổ sở.

Lãnh Vu Thu nhìn thẳng vào Sở Hành Vân: “Ta cũng coi như đã từng cứu người, bây giờ nếu cầu xin người một việc, người sẽ không từ chối, đúng không?”

Thấy vẻ mặt do dự của Sở Hành Vân, cười trừ: “Yên tâm, ta sẽ không bắt người giết người phóng hỏa.”

“Người nói đi.” Trong lòng thực ra đã mơ hồ đoán được.

“Chiều cố nhi tử của ta.”

Lãnh Vu Thu sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lại tựa như đốm lửa bùng cháy.

Trong mắt hần, Sở Hành Vân thấy được sự chờ đợi khẩn thiết và cầu khẩn tự đáy lòng... Chỉ khi liên quan đến Lãnh Hàn, hần mới lộ ra thần tình như thế, đó là một phụ thân yêu thương nhi tử sâu sắc!

Thực sự vô pháp cự tuyệt đôi mắt ấy, Sở Hành Vân trực giác gật đầu: “Người yên tâm.”

Lãnh Vu Thu mỉm cười: “Người mặc dù có chút cổ hủ, nhưng nói cho cùng vẫn là người biết giữ lời hứa... ưu điểm của đầu gối chính tại điểm này... Hàn nhi giao cho người, ta cũng yên lòng. Chờ người giải hết độc, hãy mang nó đi thật nhanh, bọn chúng muốn tìm ta, chỉ cần ta còn ở nơi đây, sẽ không làm khó dễ các người. Dù sao ta cũng không còn thuốc nào cứu được.”

“Kỳ thực ta rất sợ chết, từ khi có nhi tử này, ta cực kỳ sợ chết. Thế nhưng, người càng không muốn chết, lại chết càng nhanh, lão Thiên là thế, thật thích trêu người...”

Hần khẽ vuốt trán Lãnh Hàn, trong mắt ánh lên yêu thương vô hạn, còn có tiếc nuối thật sâu, thật đau tận xương tủy.

Thanh âm hần ngày càng nhỏ, dần dần tan biến giữa màn đêm buốt giá.

10. Chương 9

Tửu lâu ở Đại Danh phủ, đa phần là tửu quán, khách điểm bình dân, Phúc Tinh lâu là một trong số đó. Quy mô của nó ở Đại Danh phủ tuy không hạng nhất nhì, vẫn là hàng tam tứ, cũng có chút tiếng tăm.

Ngày mới tờ mờ sáng, một chiếc xe ngựa từ xa xa nhẹ nhàng lướt khỏi dải sương mù cấp bách chạy tới, đến trước Phúc Tinh lâu, người đánh xe ghìm dây cương, hai con ngựa hí vang một tiếng, khó khăn lắm mới dừng lại.

Đánh xe là thanh niên vận áo xanh ngọc, một thân anh khí, nhìn thế nào cũng không giống xa phu. Hần nhảy xuống xe, bước tới gõ cánh cửa tửu điểm đang đóng chặt.

“Ai đó?”

Tửu lâu ở đây đều giống nhau, không mở cửa quá sớm. Mới tảng sáng đã gõ cửa, thực đúng như trò đùa. Thử nghĩ, ai mà sáng sớm đã uống rượu, vào trọ? Tiểu nhị A Tề đang say giấc mộng xuân, lại bị tiếng đập cửa làm sức tỉnh, nuốt một bụng tức, đang muốn thóa mạ cái tên gia hỏa không biết suy nghĩ, vừa mở cửa

thấy thanh niên kia, cuối cùng chửi không ra.

“Khách quan có gì phân phó?”

Một thổi bạc nhét vào tay A Tề: “Chuẩn bị một gian thượng phòng, nhanh lên!”

Thanh niên nói xong quay trở lại mã xa, vén rèm, một hồng y tiểu hài tử từ trong xe nhảy ra. Thanh niên nhoài thân vào trong, ôm ra một người.

Người kia toàn thân được quấn kín bằng chăn bông, chỉ có vài sợi tóc rớt ra ngoài, bóng mượt như tơ. Thanh niên ôm người này động tác thập phần ôn nhu cẩn trọng, A Tề thầm nghĩ: người này chẳng nhẽ là nữ tử? Có lẽ một nhà ba người xuất môn tại ngoại, thê tử không may bị nhiễm bệnh?

Tình huống này kỳ thực hắn cũng gặp qua không ít, chỉ là hắn chưa từng thấy trượng phu nào anh tuấn như thanh niên này, cũng không có hài tử nào lanh lợi đáng yêu như hồng y tiểu hài tử kia.

Chẳng biết thê tử tướng mạo ra sao? Hắn quả thực rất hiếu kỳ. Thế nhưng hắn kiễng cao chân, ngẩng dài cổ, ngoại trừ vài lọn tóc, cả một miếng da thịt cũng không nhìn thấy.

“Người còn không mau chuẩn bị?” Nhìn hắn ngây ngẩn, thanh niên không khỏi nhú mày.

“Vâng... vâng...”

A Tề nhanh nhẩu gọi chương quỹ ghi sổ, rồi dẫn bọn họ tới một gian thượng phòng tối yên tĩnh nơi hậu viện – cái này đương nhiên do bọn họ yêu cầu. Vốn dĩ hắn muốn theo vào phục vụ, kết quả hồng y tiểu hài tử hướng hắn cười hì hì, “Phanh” một tiếng đóng cửa lại, nếu không phải hắn lùi lại nhanh, cái mũi hắn đã bị đập gãy.

Hồng y tiểu hài tử đóng cửa lại, thần sắc lập tức thay đổi, bước nhanh tới giường, khẩn trương nhìn thanh niên.

“Thúc thúc, phụ thân thế nào?”

Chăn bông được kéo ra, nào phải hồng nhan nữ tử? Người kia mặt mày râu tóc, rõ ràng là dáng vẻ hào sảng của nam tử. Hắn hai mắt nhắm nghiền, thần sắc tái nhợt, một tầng hắc khí mơ hồ bao trùm khuôn mặt, cho dù không chết cũng là bệnh sắp hạ mồ. Nếu A Tề nhìn thấy, e là sẽ rất thất vọng.

Ba người này đương nhiên chính là Sở Hành Vân và phụ tử Lãnh Vu Thu.

Sở Hành Vân lấy ra một viên đan dược, nhét vào miệng Lãnh Vu Thu. Sau đó nâng cơ thể hắn dậy, bản

thân ngồi xếp bằng sau lưng hắn, chậm rãi truyền nội lực vào người Lãnh Vu Thu, giúp được liệu mau phát huy tác dụng.

Thời gian ước chừng một nén hương, khói trắng bốc lên từ đỉnh đầu hai người, từng giọt từng giọt mồ hôi thấm ướt trán Lãnh Vu Thu, sắc mặt hắn bắt đầu có chút hồng hào. Sau tiếng “Y” khe khẽ, mắt từ từ mở ra.

“Phụ thân, người tỉnh rồi.” Khuôn mặt nhỏ tròn ngập vẻ vui mừng.

Lãnh Vu Thu yếu ớt mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu nhi tử. “Người cho ta ăn được gì?” Những lời này là hỏi Sở Hành Vân.

“Thiên tâm đại hoàn đan.”

“Khó trách.” Lãnh Vu Thu gật đầu, lập tức biểu lộ vẻ gượng cười: “Thứ trân quý như thế cho ta ăn không sợ lãng phí sao?”

Nhắc tới Thiên tâm đại hoàn đan, đa phần người trong võ lâm đều vô cùng ao ước, đó là thần dược điều thương bổ khí, có được một viên đã rất khó, đúng là trân phẩm trong trân phẩm. Nhưng cho dù là thế, cũng chỉ tạm thời kéo dài sinh mệnh Lãnh Vu Thu, đúng như hắn vừa hỏi.

“Ta đã nghĩ ra cách cứu người.”

“Ngô.” Lãnh Vu Thu phản ứng cực kỳ bình thản, nhưng khóe mắt rất nhanh thoáng một tia khác thường. Lãnh Hàn trái lại rất nôn nóng thúc giục: “Thúc thúc, người nói mau nha.”

“Người có từng nghe nói đến ‘Sơn Trung Tử’?”

Lãnh Vu Thu ngắt ra: “Chính là kẻ thần cơ diệu toán vô song, y thuật siêu tuyệt vô song, thần công kiệt xuất vô song, tính tình cổ quái vô song ẩn cư trong núi?”

“Đúng vậy.”

Lãnh Vu Thu thở dài: “Người này có lẽ cứu được ta, nhưng hắn tính tình cổ quái, lại tinh thông huyền học *, thường nói con người sinh lão bệnh tử đều có số, đối với người cầu y thì quá nửa đóng cửa không tiếp; hơn nữa hắn ẩn cư nhiều năm, không ai biết tung tích, cho dù hắn đồng ý chữa, trước khi tìm được hắn, ta đã độc phát mà chết rồi.” Dứt lời cười buồn bã, ai! Sớm biết không nên ôm hy vọng, quả nhiên...

*Trào lưu triết học duy tâm do Hà Yên, Vương Bất thời Ngụy Tấn sáng lập bằng cách nhào nặn tư tưởng LãoTrang và tư tưởng Nho gia. Hay triết thuyết về sự siêu hình.

Bị nụ cười thê lương ấy làm đau nhói, Sở Hành Vân thấy nhiệt huyết sôi trào, nắm bờ vai người kia: “Ta sẽ không để người chết, chỉ cần tìm được ta sẽ có biện pháp thuyết phục hẳn!”

Đến khi Lãnh Vu Thu kêu đau, hắn mới giật mình phát giác bản thân thất thố, liền buông tay.

“Nếu như tìm không được?”

“Vậy thì sẽ tìm tiếp! Trong tay ta còn bảy viên đại hoàn đan, đủ cho người chống đỡ thêm một thời gian, chúng ta không ngừng tìm kiếm, cuối cùng sẽ tìm ra!”

Hiếm khi thấy một Sở Hành Vân ôn hòa trầm ổn lại biểu lộ thần tình khẩn thiết như thế, ánh mắt kiên định kia, càng khiến người ta tự cảm thấy theo lời hắn mọi chuyện đều có thể.

Lãnh Vu Thu nhìn hắn hồi lâu, trong mắt dần hiện tia nhu hòa, quay đầu đi, rất lâu sau, mới nói: “Vì sao lại giúp ta?”

“Bởi vì ta không thể đứng nhìn người chết, bởi vì...” Bởi vì sao ư? Thế nào cũng không quên cảm giác sợ hãi khi thấy người kia nhắm mắt lại, sợ từ nay về sau sẽ không còn gặp được người ấy, lúc đó trong đầu chỉ có một ý niệm: muốn người ấy sống sót!

Thế nhưng, lời này phải nói ra thế nào đây? “Bởi vì ta không nỡ nhìn Hàn nhi nhỏ như vậy mà mất phụ thân.”

Hắn dừng lại một chút, nói tiếp: “Chỉ cần đủ khả năng, ta tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu. Không riêng gì người, bất luận kẻ nào cũng đều như thế.”

Đúng vậy, nếu là người khác, hắn cũng sẽ tận lực cứu giúp, đạo nghĩa không chùn bước. Chỉ là còn một cảm giác khác biệt... hắn không hiểu đây là cảm giác gì!

Nếu Lãnh Vu Thu là thân nhân của hắn, hắn khả dĩ giải thích là tình thân; nếu Lãnh Vu Thu là nữ tử, hắn khả dĩ giải thích là ái mộ.

Nhưng, Lãnh Vu Thu cái nào cũng không phải!

Hắn quả thực không cách nào phán đoán thứ cảm xúc tràn ngập trong lòng đó là gì!

“Ra vậy.” Đem biểu tình biến hóa bất định của người kia thu vào mắt, hồi lâu sau, Lãnh Vu Thu mới nói ra hai chữ này. Thanh âm hắn rất nhẹ, rất nhẹ, vừa như thổi dài, lại vừa như thổi phào nhẹ nhõm.

“Phụ thân, người nói Sở thúc thúc có thể tìm được đại phu không?”

“Không biết, nói thì hay lắm, mấy ngày nay cũng không thấy nhân ảnh, ai biết đang làm gì đi.”

“Thức nhất định tự mình ra ngoài hỏi thăm, mang theo chúng ta chỉ thêm bất tiện thôi!”

“Tiểu quỷ người thật ra rất tin tưởng hần! Chỉ vì mấy thứ linh tinh này?”

Bày trước mặt Lãnh Hàn là đồ chơi đủ hình đủ dáng, có giàn nà, có tượng đất, có chong chóng... Chỉ cần dạo quanh phố thấy thứ gì, ở đây đều có đủ.

Đương nhiên những thứ này là do Sở Hành Vân mua cho nó, theo lời Lãnh Hàn, để thuận tiện, hần an trí phụ tử Lãnh Vu Thu ở khách điểm, còn căn dặn Lãnh Hàn không nên ra ngoài, đề phòng bị ma giáo phát hiện. Những thứ này đều là hần vội mua tới để giải sầu. Lãnh Hàn từ nhỏ sinh trưởng trong núi, quá nửa là chưa từng thấy qua. Tiểu hài tử sao có thể không thích những thứ này? Đang chơi hết sức hớn hở.

“Sở thức thức tốt lắm nha, vừa chiếu cổ ta, còn cứu phụ thân, đúng là người tốt.” Mấy ngày nay, hảo cảm của Lãnh Hàn với Sở Hành Vân tăng lên gấp bội. Hần đối phụ tử Lãnh Vu Thu bọn họ tốt đương nhiên không cần bàn, những món đồ chơi càng không thể không tính công.

Nghe xong trong ngực Lãnh Vu Thu dâng lên tư vị kỳ quái, lẩm bẩm: “Một chút ơn huệ đó đã mua được người, người vẫn là nhi tử của ta sao?”

Một lúc sau, không khỏi chưa xót hỏi: “Ta hỏi người, là cha tốt, hay là Sở thức thức tốt?”

“Đều tốt.”

“Ai nhiều hơn?”

“Cái này...” Lãnh Hàn nghiêng đầu suy nghĩ... Thấy Lãnh Vu Thu nghiêng nghiêng rằng, thầm nghĩ còn đắn đo gì nữa.... Rốt cuộc nhoẻn miệng cười: “Đương nhiên là cha tốt.”

Không đợi Lãnh Vu Thu cười, liền bồi thêm một câu: “Sở thức thức cũng không thua kém, nếu chúng ta có thể cả đời chung sống thì thật tốt.”

Ai với hần là “chúng ta”? Lãnh Vu Thu đột nhiên cảm thấy địa vị phụ thân của mình bị uy hiếp, nhện không được liền nói: “Hần và chúng ta không chung một con đường, sớm muộn cũng có ngày phân khai.”

Lãnh Hàn suy nghĩ một hồi, vỗ tay nói: “Có, người ta bảo hai người thành thân thì cả đời không chia ly, phụ thân, người cứ dứt khoát thành thân với Sở thức thức là được!”

“Khục khục khục.....” Lãnh Vu Thu thực sự vui mừng vì bản thân chưa uống nước, nếu không khó lòng đảm

bảo là không bị sắc chết. Tiểu quỷ này, rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? “Nói bậy! Hai nam tử sao có thể thành thân?”

Lãnh Hàn mở mắt thật to: “Vì sao lại không thể?”

“Cái này... không được là không được!”

“Vì sao lại không được? Phụ thân, người không thích Sở thúc thúc sao?”

Ai thích tên đầu gỗ đó? Huống hồ còn là một nam tử? Thế nhưng trong đầu bất giác hiện ra đôi mắt chân thành của Sở Hành Vân, lời phủ nhận nghẹn lại yết hầu, rốt cuộc nói không nên lời. Hồi lâu sau, nghiêm mặt nói: “Ta chỉ yêu mình mẹ ngươi.”

Lãnh Hàn nhăn chau chớp động, vẫn còn muốn nói, lại bị Lãnh Vu Thu ngắt lời:

“Hàn nhi, thử xem giàn ná mới của ngươi có chơi được hay không?” Dứt lời, đưa tay hướng ra ngoài cửa sổ.

11. Chương 10

“Hàn nhi, thử xem giàn ná mới của ngươi có chơi được hay không?” Lãnh Vu Thu nói xong, đưa tay hướng ra ngoài cửa sổ.

Một lời chưa trọn, giàn ná của Lãnh Hàn đã sớm như sao rơi bắn xuyên qua cửa sổ, chỉ nghe “Ai” một tiếng, hiển nhiên kẻ ngấm ngoài cửa đã trúng chiêu.

Lãnh Vu Thu võ công cao cường, dĩ nhiên không thể không truyền thụ cho nhi tử, Lãnh Hàn thuở nhỏ tập bắn cung, tuy lực đạo chưa đủ, nhưng tuyệt đối chính xác. Nó xuất chiêu thuận lợi, đạn bắn không ngừng nghỉ, dồn dập như pháo nổ mà đánh tới, ngoài cửa sổ tiếng kêu không dứt. Đáng thương nhất là cái cửa sổ giấy kia, trong nháy mắt bị bắn thủng thành cái rây.

“Đừng đánh, đừng đánh! Là người một nhà!”

“Ai với ngươi là người một nhà!” Lãnh Vu Thu tuy ngoài miệng nói vậy, vẫn ra hiệu cho Lãnh Hàn ngừng tay. Ban đầu hấn tưởng tung tích bị ma giáo phát hiện, nhưng xét lại tình hình tựa hồ không phải vậy – trong ma giáo tuyệt đối không có hạng võ công mèo quào.

“Ngô huynh, sao ngươi lại ở đây? Di? Mặt ngươi bị sao thế?” Sở Hành Vân không biết đã về từ lúc nào, đang cùng người kia nói chuyện, xem ra hẳn bảo “người một nhà” không phải là nói dối.

“Không có gì, bị gà con mổ.”

Lãnh Hàn chạy ra cửa, kéo tay Sở Hành Vân: “Sở thúc thúc, thúc đã về, vừa hay có một con gấu đứng ngoài cửa sổ nghe lén, thúc có thấy không? Làm ta sợ muốn chết!” Nói xong vỗ vỗ ngực, ra vẻ hoảng hồn chưa trấn tĩnh, nhưng đôi mắt to giảo hoạt không giấu được ý cười.

Khỏi phải nói, sắc mặt người nọ tự nhiên rất khó coi.

Sở Hành Vân nhìn tình hình hai người, trong ngực cũng minh bạch tám, chín phần. Cười thầm: hảo hài tử, quả nhiên hổ phụ vô khuyển tử, miệng lưỡi đúng là khó nuốt trôi. Hẳn sợ một lớn một nhỏ sẽ đối địch, vội hỏi: “Nếu đã tới, chúng ta vào trong hãy nói.” Kéo Lãnh Hàn vào phòng.

Người nọ đi theo sau, đưa mắt quan sát bốn phía một lượt, tầm mắt dừng lại trên người Lãnh Vu Thu. “Sở huynh, đây là người ngươi muốn cứu a? Nhìn người mấy ngày nay lo lắng đủ kiểu, ta còn tưởng là tuyệt đại mỹ nhân, hớp mắt hồn Sở thiếu bảo chủ chúng ta, vô luận thế nào cũng phải đến xem thử, nguyên lai... Ai! Ai!” Liên tục thở dài, ngữ điệu đầy thất vọng.

Lãnh Vu Thu thấy người này chừng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, diện mạo vốn có thể xem là anh tuấn, chỉ là khóe mắt có mấy dấu bầm đen làm suy giảm hình tượng nghiêm trọng (đương nhiên là kiệt tác của Lãnh Hàn). Bất đồng với Sở Hành Vân trầm ổn, người này toàn thân trên dưới đều toát ra khí tức lôi thôi vô lại. Y phục mặc tùy tiện, tóc buộc tùy tiện, người đứng lom khom, thực không khác gì một tiểu lưu manh ngoài phố.

Người như thế, thật khó khiến người khác nảy sinh hảo cảm.

Lãnh Vu Thu lãnh đạm nói: “Không phải ngươi muốn tìm Sơn Trung Tử sao? Thế nào lại mang con gấu này tới đây?” Cuộc đối thoại bên ngoài của Lãnh Hàn, hẳn đương nhiên cũng nghe thấy.

Sở Hành Vân sợ hai người tranh cãi khó lòng cứu vãn, vội nói: “Để ta giới thiệu một chút, vị này là Ngô huynh Ngô Bất Tri, danh xưng Vạn Sự Thông, là hảo hữu của ta. Muốn tìm Sơn Trung Tử, còn phải nhờ hắn tương trợ mới thành.” Ngụ ý: Lãnh gia đại tiểu nhị vị “Chiến tướng”, nể mặt chút đi a.

Lãnh Vu Thu hừ một tiếng, không nói nữa.

“Được rồi, Ngô huynh, có tin tức của Sơn Trung Tử?”

Ngô Bất Tri vỗ ngực, cười nói: “Thiên hạ này còn có người Ngô Bất Tri ta tìm không ra sao? Ở Vô Ưu cốc trên Bích Vân sơn.”

Bích Vân sơn thế núi dựng đứng, cưỡi ngựa không thể lên được, ở chỗ đó tự có công cụ di chuyển khác – cang tre.

Một tấm vải mềm mắc qua hai thanh tre thật dài, hai nam tử một trước một sau, một người nặng đến mấy cũng có thể nâng lên, hơn nữa lại ổn định, tuyệt đối không ngã xuống.

Lãnh Vu Thu hiện đã an vị trên cang tre, thỉnh thoảng quan sát tình hình xung quanh. Không biết sao, mấy ngày nay, ma giáo dường như biến mất không dấu vết, cũng không có động tĩnh. Đôi lúc hắn trao đổi cùng Sở Hành Vân, đều cho rằng bọn người kia không dễ gì bỏ cuộc, chẳng lẽ còn có âm mưu khác?

Nhưng suy đi tính lại, lấy tình hình trước mắt, cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Một trận cười nơi tiền phương thu hút sự chú ý của hắn, là Sở Hành Vân và Lãnh Hàn. Lãnh Hàn cười trên vai Sở Hành Vân, rất vui vẻ, thỉnh thoảng cúi đầu nhỏ to cười nói với Sở Hành Vân.

Hai người này có vẻ rất hợp ý, Lãnh Hàn trước nay vốn không thích ngoại nhân thân cận, chẳng biết Sở Hành Vân kia dùng phương pháp gì, lại khiến nó ngoan ngoãn như thế, tả một cái “Sở thúc thúc”, hữu một cái “Sở thúc thúc”, khiến kẻ làm cha có cảm giác kì quái trong lòng.

Nói đến Sở Hành Vân, kể ra cũng kỳ quái. Ban đầu vốn tưởng hắn cùng hạng người với Hường Thiết Long, là kẻ mua danh cầu tiếng, hạng tham sống sợ chết, nhưng sự thật chứng minh, người này rất có khí phách. Hắn không hề đem hai chữ “Hiệp nghĩa” treo bên miệng, mà tự thân nỗ lực thể hiện, chính trực tuy có chút cổ hủ, nhưng, dưới cái nhìn của Lãnh Vu Thu, cũng có vài phần khả ái. Dù sao trong chốn giang hồ như cái chảo nhuộm khổng lồ, người chính trực, đơn thuần đã như lông phượng sừng lân rồi.

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên tỉnh ngộ, thậm chí trách bản thân sao lại có hứng thú với người kia. Dường như từ sau khi thê tử sinh khó, Lãnh Vu Thu chỉ một lòng một dạ đặt hết tâm tư lên nhi tử, những người khác đừng nói là nam tử, cho dù là tuyệt sắc mỹ nữ cũng không bận tâm, mà đối với Sở Hành Vân kia, dường như có chút hiếu kỳ quá mức.

Hai người đi phía trước châu đầu ghé tai, chắc đang nói chuyện gì vui vẻ, lại một trận cười sảng khoái. Lãnh Vu Thu nhìn đỏ mặt tía tai...

Nếu như hắn không bị trúng độc khiến không thể cử động, vị trí kia của Sở Hành Vân hẳn phải là của hắn.

“Ngươi ghen tị?” Vạn Sự Thông Ngô Bất Tri vì sao cũng đi theo, nói là sợ bọn họ lạc đường. Dọc đường đi lầm lời vớ vẩn, người nghe thật phiền không chịu thấu.

Lãnh Vu Thu hắt mặt: “Có ý gì?”

Ngô Bất Tri duy trì vẻ mặt cợt nhả: “Ta xem mặt ngươi chưa chín, còn không phải thấy nhi tử vui vẻ với kẻ khác nên trong lòng không vui?”

“Vậy nhất định là ngươi ăn rất nhiều muối.”

“Sao lại nói vậy?”

Lãnh Vu Thu trừng mắt: “Rảnh rồi quá* a.”

* Hàm () phiên âm [xián] nghĩa là mặn; nhàn () phiên âm [xián] nghĩa là nhàn rỗi. Hai từ này đồng âm. Lãnh Vu Thu ở trên nói hần ăn nhiều muốn nên rất mặn, thực ra là muốn chơi chữ.

“Người...”

“Ngô huynh, người kiến thức sâu rộng, sao không đem kỳ văn dị sự kể cho mọi người nghe, để bọn ta được mở mang kiến thức?” Sở Hành Vân kỳ thực “nhân quan lục lộ, nhĩ thính bát phương”, vừa nghe hai người phía sau có dấu hiệu tranh cãi, vội vàng nói sang chuyện khác.

Hỏi đúng sở trường của mình, Ngô Bất Tri liền hứng khởi, suy nghĩ đôi chút: “Một lần ta ra khơi, trông thấy một con cá rất to, nó lớn chừng bằng một tòa núi nhỏ, chỉ cần há miệng, sẽ có rất nhiều cá bị lừa vào. Đặc sắc nhất chính là, trên lưng nó có một cái lỗ, phía trên còn phun ra một cột nước.”

“Cá lớn bằng quả núi, còn phun nước... Thật có con cá như thế sao?” Lãnh Hàn mở thật to hai mắt, vừa kinh ngạc, vừa có chút khó tin.

“Đương nhiên là có, không chỉ có cá lớn như thế, còn cả trâu to hơn vậy nữa kia.”

Người nói chính là Lãnh Vu Thu. Ngô Bất Tri không ngờ hắn lại nói đỡ cho mình, nhất thời ngây dại, ngơ ngác lắng nghe.

“Ta đã từng thấy tấm da của con trâu đó, nếu trải ra có thể bao hết Đại Danh phủ; nói thêm, nó cao chừng mấy tầng lầu, ba mươi trảng đình đánh thể nào cũng không suy suyễn.”

Ngô Bất Tri không biết chuyện này, nhin không được hỏi: “Thật sự có tấm da trâu to đến thế?”

“Đương nhiên.” Lãnh Vu Thu thần nhiên nói: “Nếu không có tấm da trâu to như vậy, cá của ngươi thì thể nào?”

Rốt cuộc Sở Hành Vân nhin không được bật cười, thầm nghĩ Lãnh Vu Thu này mở miệng, thực sự khiến kẻ khác tức không được, hận không xong. Vốn định nói mấy câu xoa dịu Ngô Bất Tri đang hậm hực, sơn lộ vừa chuyển, cảnh tượng trước mắt khiến hắn khó nén lòng la lên:

“Tới rồi, tới Vô Ưu cốc rồi!”

Ngọn núi vốn gập ghềnh lên xuống đến chỗ này đột nhiên đứt gãy, đi vào trong cứ nhiên lại có động thiên.

Tấm bia đá đặt ở lối vào ghi rõ địa danh sở tại – “Vô Ưu cốc”.

Sở Hành Vân cao giọng nói: “Tại hạ Sở Hành Vân, có việc xin cầu kiến Sơn Trung Tử lão tiên bối, thỉnh cầu được gặp.”

Hắn ngữ khí chân thành, tuy thanh âm không lớn, nhưng chắc chắn người trong cốc tuyệt đối nghe thấy, song qua một hồi lâu, không thấy được nửa cái nhân ảnh.

“Sơn Trung Tử lão tiên bối, phiền thỉnh ngài xuất hiện đi.”

“Người gọi cái gì.”

Theo tiếng nói lạnh lùng, một cái bóng trắng xuất hiện trước mặt mọi người. Không ai thấy rõ cước bộ của hắn, chân không chạm đất, giống như hắn “phiêu” tới vậy!

Đây là loại khinh công gì?

Người này niên kỷ không lớn lắm, Sở Hành Vân đoán hắn không quá ba mươi. Diện mục thanh tú, nhất là thần sắc mang khí chất thanh lãnh, càng khiến hắn cao ngạo như băng tuyết, khác xa thể tục phàm nhân.

Sở Hành Vân thở dài, chấp tay nói: “Phiền huynh đài chuyển lời thay một tiếng, tại hạ Sở Hành Vân, có việc xin cầu kiến Sơn Trung Tử lão tiên bối.”

Bạch y nam tử lãnh đạm đưa mắt quan sát hắn: “Ta rất già ư? Sao ngươi luôn miệng gọi ta lão tiên bối?”

Người kia vừa dứt lời, mọi người đều thất kinh.

“Người chính là Sơn Trung Tử?”

12. Chương 11

“Người chính là Sơn Trung Tử?”

Mọi người đều thất kinh, ngay cả Lãnh Vu Thu cũng không giấu nổi vẻ sửng sốt trên mặt. Sơn Trung Tử thành danh từ rất sớm, ít nhất cũng đã mười năm, hơn nữa trong suy nghĩ của mọi người, kẻ tinh thông huyền học, đa phần đều là lão đầu râu tóc bạc phơ, không ai ngờ hắn cư nhiên trẻ tuổi như thế.

Sở Hành Vân nhanh chóng nhận thấy bản thân thất thố, cúi người thật thấp hành lễ: “Tại hạ lần này đến đây cầu xin tiền bối... tiên sinh trị bệnh.” Hắn nghĩ nếu Sơn Trung Tử không thích bị gọi là “tiền bối”, vội vàng đổi cách xưng hô.

Sơn Trung Tử lãnh đạm nói: “Ta ẩn cư đã nhiều năm, không màng thế sự, các người tìm cao nhân khác đi.” Dứt lời phất tay áo, xoay người định ly khai.

“Khoan đã!” Sở Hành Vân lấy ra một chiếc ngọc quyết (vòng khuyết, trang sức hình vành khăn bằng ngọc), “Trước đây tiên sinh từng nói, ai giữ ngọc quyết có thể yêu cầu tiên sinh làm một chuyện, chẳng hay lời hứa đó còn giữ hay không?”

Sơn Trung Tử chăm chú nhìn ngọc quyết hồi lâu, chậm rãi nói: “Nếu ta đã nói, đương nhiên sẽ giữ lời. Chẳng qua ta có ‘tam bất y’, phép tắc này không thể thay đổi.”

Sở Hành Vân ngẩn ngơ: “Tam bất y?”

“Kẻ tay nhuộm máu tươi, không chữa; kẻ vận số đã tận, không chữa; kẻ diện mục khả tăng, không chữa.”

Hắn chỉ vào Lãnh Vu Thu: “Ta xem người này tướng mạo lời thoại, mặt mang sát ý, huống chi ẩn đường tử khí ẩn hiện, chỉ sợ ba điều của ta hắn đều phù hợp.”

Sở Hành Vân nghe hắn vẫn một mực mượn cớ chối từ, muốn nói gì đó, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng cười nhạt, trong lòng chấn động, thầm than: nguy rồi.

Sơn Trung Tử hướng đôi mắt thanh lãnh về phía Lãnh Vu Thu: “Người cười cái gì?”

“Ta cười vì người có ‘tam bất y’, mà ta, thật vừa vặn cũng có ‘tam bất khán’. Càng khéo hơn chính là, điều kiện ‘tam bất khán’ của ta các hạ cái nào cũng phù hợp. Vì vậy cho dù người muốn chữa, e rằng ta còn không muốn đi.”

Trước nay chỉ có Sơn Trung Tử chọn bệnh nhân, chưa có bệnh nhân nào bạo dạn không biết sống chết bởi móc tạt xấu của hắn, Sơn Trung Tử lãnh đạm nói: “Nói thử nghe xem.”

“Thứ nhất, kẻ vô lương tâm, không nhìn; thứ hai, kẻ lừa đời cầu danh, không nhìn; thứ ba, tự cho mình bất phàm, không nhìn.”

Hắn cười giải thích: “Có câu ‘y giả phụ mẫu tâm’, với bệnh nhân nên bình đẳng đối đãi, toàn lực cứu chữa, bằng không đại phu thấy chết mà không cứu so với hung thủ giết người có gì khác nhau? Bất quá một kẻ là tự tay kết liễu, cho đối phương sự thống khoái; còn kẻ kia lại muốn đối phương bị hành hạ, từ từ tìm đến cái chết. Người như vậy há có thể gọi là ‘nhân tâm’?”

“Vấn đề thứ hai, người người đều nói Sơn Trung Tử là thần y, có khả năng khởi tử hồi sinh, ta vẫn lấy làm kỳ quái, thiên hạ sao có người tài ba đến thế? Hôm nay kiến quá, ta mới bình tĩnh đại ngộ, nguyên lai không nắm chắc thành công người dứt khoát đóng cửa bắt nạt, khó trách cứu một người sống một người, sợ rằng danh xưng ‘thần y’, e không mấy phù hợp.”

Hắn nói ra một câu, sắc mặt Sơn Trung Tử khó coi thêm một phần. Sở Hành Vân bên cạnh âm thầm lo lắng, kim lòng không đành từng bước lùi lại, đề phòng Sơn Trung Tử bất ngờ nổi giận, cũng có thể kịp thời viện cứu.

“Còn điều thứ ba?”

“Điều thứ ba nha...” Lãnh Vu Thu nở nụ cười: “Trong mắt các hạ, e rằng người người đều diện mục khả tăng, cử chỉ thô tục, không biết các hạ có từng nghĩ, trong mắt kẻ khác, bản thân có bộ dáng gì? Chỉ sợ...”

Ngô Bất Tri tiếp lời: “Chỉ sợ đang cố làm ra vẻ, tự cho mình thanh...” Mắt thấy đôi đồng tử thanh lãnh thâm sâu như hồ nước lạnh giá của Sơn Trung Tử quét qua, trong lòng rung mình, tối hậu nuốt lại chữ “cao”.

Sơn Trung Tử diện vô biểu tình, chăm chú nhìn Lãnh Vu Thu, hồi lâu sau, cười lạnh một tiếng: “Người không muốn ta chữa, ta một mực muốn chữa cho người, muốn người thấy ta có đúng hay không là hạng lừa đời cầu tiếng!”

Từ cổng vào Vô Ưu cốc đi về phía trước khoảng một dặm, cảnh tượng mở ra khoáng đạt trong sáng, thấp thoáng giữa rừng cây, có thể thấy một dãy tịnh xá bằng trúc.

Hai người hầu vận bạch y đã sớm ra nghênh đón. Sơn Trung Tử thấp giọng phân phó vài câu, tiếp tục đi vào trong nhà. Đối với hắn, những người kia đã là khách không mời mà đến, đương nhiên cũng không cần dùng cái gì lễ nghi tiếp đãi.

Một bạch y nam tử bước tới trước mặt Sở Hành Vân: “Chủ nhân có dặn, ngài không thích ngoại nhân, vị công tử này theo ta vào là được.”

Nguyên bản hai người kiệu phu khiêng Lãnh Vu Thu lên lúc nhập cốc đã được cho về, hiện tại Sở Hành Vân đang ôm hắn. Sở Hành Vân cúi đầu nhìn vào mắt người nằm trong lòng, lưỡng lự, Lãnh Vu Thu cười nói: “Đã đến nước này, người còn sợ hắn giết ta sao?”

Sở Hành Vân ngẫm nghĩ, đem người giao nộp. Liền có một nam tử khác dẫn hắn và Ngô Bất Tri, Lãnh Hàn đến một gian tịnh xá cách đó không xa để nghỉ ngơi.

Lãnh Vu Thu bị bạch y nam tử vác lên, vốn tưởng sẽ trực tiếp đi gặp Sơn Trung Tử. Không ngờ nam tử lại băng qua tịnh xá, hướng đến hậu viện của khu rừng.

Trong rừng cây mơ hồ nghe tiếng nước chảy róc rách, càng đi về phía trước, tiếng nước càng rõ ràng, cuối cùng dừng lại bên một hồ nước nhỏ.

“Người đưa ta đến đây làm gì?” Lãnh Vu Thu nhìn làn nước hồ tỏa hàn khí âm u, trong lòng bất chợt có dự cảm bất hảo, thầm nghĩ không lẽ....

“Ừm” một tiếng, hắn đã bị vút vào trong hồ, cũng may nước rất cạn, cho dù Lãnh Vu Thu ngồi, cũng chỉ xăm xấp cổ hắn mà thôi.

“Chủ nhân trời sinh tính hỉ khiết, ghét nhất kẻ lười thôi bần thủ, công tử cần phải tắm rửa thay y phục, mới được vào chữa bệnh.”

Hỗn đản! Ai đâu lại bắt người ta tắm bằng nước hồ rét cóng này? Lạnh nha!

Tắm rửa, thay y phục, chải đầu, chỉnh mặt, sau đó Lãnh Vu Thu với diện mạo hoàn toàn thay đổi được dẫn tới trước mặt Sơn Trung Tử, thực sự khiến hắn cực kỳ kinh ngạc.

Thế nào cũng không ngờ một kẻ vốn diện mục khả tăng sau khi lộ ra chân diện mục lại rực rỡ lóa mắt như vậy, không thể nhìn gần.

“Nhìn gì thế? Chưa từng thấy nam nhân anh tuấn sao?” Lãnh Vu Thu ngữ khí cực kỳ hậm hực. Dù là ai bị ngâm nửa buổi trong nước lạnh, sau lại như con rối bị đem ra soi mói, tâm tình thường không tốt lắm, huống chi là hắn.

Sơn Trung Tử quay đầu sang nơi khác, lạnh lùng nói: “Kẻ ngốc vẫn là kẻ ngốc, cho dù đáng vẻ có được tô vàng nạm ngọc bề ngoài, cũng khó che đậy thứ thối rửa bên trong. Dẫn hắn vào nội thất!”

Nơi gọi là nội thất, ngoài hai cái đệm cỏ, chẳng còn gì khác, có lẽ đây là chỗ Sơn Trung Tử luyện công. Sơn Trung Tử sai người đỡ Lãnh Vu Thu ngồi lên một cái đệm cỏ, sau đó phất tay cho người hầu lui ra.

Cửa khép lại, cả gian phòng u ám, chỉ có vài tia sáng xuyên qua khe trúc, rọi xuống mặt đất, phác họa nên dáng dấp của lan can.

“Bây giờ ta dùng chân khí dồn độc trong cơ thể ngươi từ từ ép ra, rồi phối hợp với châm cứu tể được, sau bảy ngày, độc trong người ngươi sẽ tiêu trừ tận gốc.”

Sơn Trung Tử vừa nói, hai tay đặt lên giữa lưng Lãnh Vu Thu. Hai luồng nhiệt từ tay hắn truyền vào cơ thể Lãnh vu Thu, đến từng nơi, huyết đạo bị phong bế lâu ngày được giải khai, huyết mạch cũng bắt đầu thông suốt. Lãnh vu Thu cảm thấy tứ chi bách hài khoan khoái khó tả, thầm nghĩ người này thực ra cũng có chút bản lĩnh, danh xưng thân y sợ là không quá. Toàn thân nhiệt khí bốc lên, trí óc mơ hồ, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

Bàn tay phía sau đột nhiên hướng xuống dưới nhấn một cái, bất chợt tăng cường lực đạo, khiến Lãnh Vu Thu đang buồn ngủ giật mình tỉnh giấc, giọng nói thanh lãnh từ sau truyền tới: “Người cư nhiên lại ngủ, chẳng lẽ không sợ ta nổi giận thay đổi chủ ý, phát áo bỏ đi?”

Lãnh Vu Thu uể oải cười: “Ta vì sao phải sợ? Người hiểu rõ, ta nào có cầu xin gì người, là người cố sống cố chết muốn chữa cho ta.”

Rồi hắn thản nhiên nhắm mắt lại: “Ta nhớ kỹ người từng bảo, nếu đã nói ra, nhất định sẽ giữ lời.”

13. Chương 12

Ngô Bất Tri thực sự không hiểu, phụ tử họ Lãnh tính tình cổ quái thế, Sở Hành Vân cư nhiên có thể chịu đựng được. Càng khiến hắn khó lý giải chính là, tiểu quỷ Lãnh Hàn kia đối ai cũng giữ bộ dáng đề phòng, với hắn thì khỏi phải nói, duy nhất với Sở Hành Vân lại nhu thuận vô cùng. Thật không biết Sở Hành Vân đã dùng thủ đoạn cao minh nào!

Giống như hiện giờ, một lớn một nhỏ kia đang chơi đùa hào hứng trong phòng, đem kẻ đáng thương là hắn ném sang một bên, bị đối xử lạnh nhạt, hắn đành phải ra ngoài hít thở khí trời.

Hoàng hôn dần buông xuống, tính ra đã đến Vô Ưu cốc được nửa ngày, Lãnh Vu Thu chữa thương còn chưa trở về, không biết lành dữ thế nào. Nhớ lại lúc mới đến gặp qua không ít người hầu vận bạch y, hiện tại chẳng biết họ trốn đi nơi nào, một cái sơn cốc to như thế, ngoại trừ hàng hà cây cỏ, dường như chỉ còn lại mình hắn.

Một mình buồn chán dạo quanh cốc, thấy xa xa có một nhân ảnh bạch y đang đi về phía khách phòng của mình, hiểu kỳ liền đuổi theo.

“Uy, người...” Bạch y nhân quay đầu, Ngô Bất Tri cảm thấy trong đầu “Ầm” một tiếng, những điều định nói, nhất thời quên sạch sành sanh.

Thiên a! Trên đời sao lại có... nam tử đẹp đến thế! Không biết bốn chữ “Mỹ nhược thiên tiên” có thể dùng để miêu tả nam nhân, nhưng ngoài bốn chữ đó, hắn thực nghĩ không ra từ nào để hình dung nam tử trước mắt. Mỗi tác mỗi phân trên người đều hoàn mỹ lệnh nhân thán phục!

Có lẽ bộ dạng si ngốc của hắn làm nam tử phật ý, hai hàng lông mày nam tử chau lại: “Làm gì vậy?”

Ngữ khí, thần thái đều có vài điểm rất quen, Ngô Bất Tri cũng không rảnh mà suy nghĩ, ngơ ngẩn nói: “Cốc chủ các người đem bọn ta đến đây rốt cuộc là có ý gì?”

Ánh mắt nam tử thoáng lộ tia kinh ngạc, lãnh đạm nói: “Ta không phải người trong cốc, ta đến để trị

thương.”

“Nguyên lai người đến để chữa thương, vừa vặn, ta cũng theo một người đến chữa trị.” Phát hiện cả hai là người đồng cảnh ngộ, Ngô Bất Tri cảm thấy thân thiết không ít, “Được rồi, vậy Sơn Trung Tử tính tình cổ quái đó, người làm thế nào khiến hấn gật đầu?”

“Các người thế nào, ta thế đây.”

“Không thể nào! Bọn ta căn bản là mắng chửi buộc hấn gật đầu, người sao có thể cũng như vậy?” Đánh chết hấn cũng không tin mỹ nhân kia lại đi chửi bậy, huống hồ miệng lưỡi độc địa của Lãnh Vu Thu người bình thường không thể so sánh. “Nhắc đến Sơn Trung Tử dáng vẻ kiêu căng, nhìn là thấy khó ưa, nhưng ta thật không dám nghĩ cư nhiên có người dám trực diện mắng hấn! Họ Lãnh kia cũng khá thật, tư thái cầu người giúp đỡ rất cao ngạo, một chút kiềm chế cũng không biết. Cứ một mực ăn thua đủ với Sơn Trung Tử, thế mà lại đáp ứng, cái này gọi là ngư tầm ngư mã tầm mã.”

Ánh mắt nam tử chớp động: “Xem ra người không mấy thích vị bằng hữu kia.”

Nhắc đến Lãnh Vu Thu, Ngô Bất Tri đúng là một bụng oán hận: “Thành thực mà nói, ta gặp qua không ít người, hấn là dạng khó chiều nhất. Diện mục khả tăng không nói, tính tình lại càng thối muốn chết, đặc biệt khi mở miệng, nửa phần là không buông tha ai. Nhi tử hấn tuổi còn nhỏ, bộ dáng đã khiến người khác e ngại, phụ tử hai người đó, đúng là một lớn một nhỏ hai tiểu quái vật...” Thực là chịu đựng phụ tử Lãnh gia lâu lắm rồi, hiếm có một thỉnh giả tốt như vậy, đầu đề vừa mở, liền thao thao bất tuyệt như nước sông cuộn cuộn không ngừng.

Đang nói cao hứng, chợt phía sau có người gọi: “Ngô huynh, người ở đây làm gì?” Nhìn lại, là Sở Hành Vân dắt theo Lãnh Hàn đến.

“Ta...”

“Cha!” Lãnh Hàn đưa mắt thấy bạch y nam tử, reo lên, buông tay Sở Hành Vân, chạy thẳng vào lòng nam tử: “Cha, bệnh của người khỏe rồi.”

Một tiếng “Cha” như sét đánh bên tai, Ngô Bất Tri kinh hãi đến mục trừng khẩu ngọc. Mắt thấy Lãnh Hàn nhất nhất gọi cha, cọt cọt trong lòng nam tử cực kỳ thân thiết, tận đáy lòng, làm sao cũng không thể đem tuyệt mỹ nam tử trước mắt liên hệ với hán tử xấu xí trong ấn tượng.

Hấn có chút lúng túng nhìn Sở Hành Vân, chỉ thấy người kia đang ngẩn ngơ đứng tại chỗ.

Sở Hành Vân đã sớm biết diện mục thật sự của Lãnh Vu Thu, nhưng nhân vật trong tranh và người thực trước mắt không giống nhau. Huống hồ đã tám năm, dung mạo Lãnh Vu Thu vẫn thế, nét ngây ngô của thiếu niên đã phai nhạt từ lâu, thay vào đó là nét chín chắn thanh nhã được tôi luyện qua năm tháng, hai mắt hấn càng dán chặt không rời.

Qua hồi lâu, Ngô Bất Tri thở dài ảm ý, lẩm bẩm: “Khó trách, khó trách!” Trên mặt cùng lúc hiện lên vẻ minh bạch, hoài nghi, kinh ngạc... Biểu tình phức tạp vô cùng.

Lãnh Vu Thu đưa mắt trừng hấn: “Khó trách cái gì?”

Ngô Bất Tri dường như vừa hồi phục tinh thần, một thoáng sững sốt, sau đó chỉ Sở Hành Vân: “Khó trách sao Sở huynh lại tận lực tận sức cứu giúp như thế, nguyên lai...” Hấn cười hắc hắc hai tiếng, vẻ mặt cực kỳ mờ ám.

“Ngô huynh, người đừng nói lung tung! Ta... Ta chỉ là...Ta đều không phải...!” Sở Hành Vân thấy sắc mặt Lãnh Vu Thu ngày càng khó coi, ôm Lãnh Hàn bước đi không quay đầu lại, tự biết người kia đã hiểu lầm, vội muốn làm sáng tỏ, nhưng tình thế cấp bách, không biết nên giải thích thế nào cho tốt.

Có thiên gia chứng giám, hấn thực sự đối Lãnh Vu Thu không có một tia tà niệm, chỉ là hấn không nén nổi lòng hiếu kỳ về người kia, muốn giúp người kia, bảo hộ người kia, ngoài ra không có cái gì khác! Thứ cảm tình này là thế nào, chính hấn cũng không tưởng tượng. Tạm thời cứ cho là tạp niệm đi.

Ai, tạp niệm! Cư nhiên lại có tạp niệm với một nam tử, bản thân quả nhiên không bình thường.

Vài ngày sau, buổi sáng Lãnh Vu Thu tiếp tục ở chỗ Sơn Trung Tử trị độc, ban đêm trở về khách phòng nghỉ ngơi, ngoại trừ Lãnh Hàn, hấn đối với ai cũng lạnh lùng xa cách.

Kỳ thực cái đó cũng không đáng kể, dù sao bình thường bộ dáng người kia vốn như thế. Nhưng trong mắt Sở Hành Vân, lại không phải vậy. Hai người trải qua đồng sinh cộng tử, dù ngoài mặt không thấy gì, nhưng hấn vẫn có thể dựa vào chút dao động trong ngữ khí, ánh mắt mà cảm thấy thái độ Lãnh Vu Thu đã nhu hòa đi. Nhưng sau ngày đó, thái độ Lãnh Vu Thu đối hấn thay đổi, trở nên lạnh nhạt, thậm chí có phần tận lực xa lánh.

Mối bất hòa này, cả Lãnh Hàn cũng nhận thấy rõ rệt.

“Cha, sao người không để ý đến Sở thúc thúc?”

“Tiểu quý, ta trước đây thế nào cũng không để ý đến hấn nha.”

“Không giống.” Lãnh Hàn muốn chỉ ra điểm bất đồng, hết lần này tới lần khác vẫn không lý giải được, “Nói chung là không giống.”

Bộ óc nhỏ thực không thích hợp vận động quá phức tạp, suy nghĩ một hồi, lại trầm ổn ngủ mất. Lúc mơ ngủ vẫn còn nói mớ, muốn Sở thúc thúc chơi cùng nó. Đột nhiên trở mình, làm chăn mềm rớt xuống đất.

Lãnh Vu Thu bất đắc dĩ lắc đầu, nhặt chăn mềm lên đắp lại cho nó, còn bản thân khoác thêm y phục rồi

khỏi giường.

Mở cửa sổ, nguyệt quang lạnh như nước cứ thế tràn vào bên trong, chiếu sáng rực cả gian phòng. Không biết ai đã nói, ánh trăng mùa thu là đẹp nhất, thuần khiết nhất, quả nhiên, trong trắng vô ngần, giống như... Nguyệt nhi!

Tay lần mò trong ngực hồi lâu, lấy ra một cây trâm cài. Cắt thật kỹ, đơn giản vì quá mức quý giá, sợ sẽ mất đi.

Hình dáng trâm cài rất tầm thường, một đầu khắc hình trăng non, phía dưới trang trí thêm một viên ngọc. Trâm cài do hần tự tay làm, thủ công thô kệch, không đáng bao nhiêu tiền, nhưng Nguyệt nhi lại xem nó như báu vật.

Giờ đây, Nguyệt nhi đã mất, thứ cài tóc này trở thành bảo vật của hần.

Nhớ lại buổi tối ngày đó, lần đầu tiên hần gặp Nguyệt nhi, ánh trăng cũng đẹp như thế, thuần khiết như thế. Hần bị tiếng tiêu ôn nhã dẫn dắt, rồi hần nhìn thấy Nguyệt nhi.

Nguyệt nhi vận một thân bạch y, xinh đẹp đứng dưới ánh trăng, giống như nguyệt trung tiên tử, tinh khiết nhu hòa đến khó tin. Còn hần, ngơ ngẩn nhìn, lặng lẽ rơi vào tình vòng.

Gió nhẹ xuyên thấu qua cửa sổ, thâm lặng dò xét vào bên trong, nương theo gió, phảng phất tiếng tiêu như có như không.

Nguyệt nhi!

Lãnh Vu Thu toàn thân chấn động, không sai, giai điệu này, sự thanh nhã này, đến chết hần cũng nhận ra!

Tay đặt nơi bệ cửa sổ nhẹ nhàng nhấn một cái, thân người đã phi ra ngoài. Độc thương mới lành, cước bộ có chút lảo đảo, nhưng hần bất chấp, hần muốn gặp Nguyệt nhi!

Bằng qua một dãy trúc phòng, tiếng tiêu đúng là từ trong rừng truyền tới. Đôi mắt ngẩn lệ nhặt nhòa, mơ hồ thấy một bạch y nhân ảnh.

Tim loạn đập, tay run rẩy, Nguyệt nhi, Nguyệt nhi của hần!

Nắm lấy cổ tay nàng, thật chặt, chỉ sợ khi buông tay, Nguyệt nhi sẽ tan biến không gặp được nữa.

“Lãnh Vu Thu?”

Gương mặt trước mắt dần biến đổi, dung nhan thanh lệ hóa thành gương mặt dương cương tuấn tú của nam tử. Long mày hơi nhíu lại, là diện mạo hần quen thuộc – Sở Hành Vân.

Chán nản buông tay, thất hồn lạc phách quay bước đi. Đúng vậy, Nguyệt nhi của hần đã mất.

“Người sao vậy?” Chưa từng thấy Lãnh Vu Thu như thế, nam tử phía sau có chút bối rối, đuổi theo giữ tay hần.

“Buông tay.” Trống rỗng chán chường sớm tràn dâng trong lòng, đang không thể phát tiết, nào còn tâm tình quan tâm đến kẻ khác?

“Người rốt cuộc làm sao vậy?” Sở Hành Vân lấy làm khó hiểu trước thái độ lạnh nhạt của đối phương, đêm nay nếu đã có cơ hội, không ngại nói rõ ràng một phen.

“Buông tay!”

Trong lúc dây dưa, hai người ngã nhào trên mặt đất, Sở Hành Vân nằm áp lên người Lãnh Vu Thu.

“Ngày hôm nay ta nhất định phải hỏi rõ ràng, vì sao người luôn cố tình lảng tránh người khác, vô cớ cự tuyệt thiện ý của người khác? Vì sao người cuối cùng vẫn đem bản thân chống đối mọi người xung quanh...”

Tiếng nói chợt im bặt, Sở Hành Vân vẻ mặt kinh ngạc. Nương ánh trăng nhàn nhạt, hần có thể thấy rõ gương mặt Lãnh Vu Thu, còn có hai hàng thanh lệ theo gò má chảy xuống.

“Người khóc.”

“Buông ra!” Lãnh Vu Thu vùng vẫy muốn đứng lên, nhưng cơ thể bị độc tố lâu nay ăn mòn làm sao cũng không thắng được sức lực của Sở Hành Vân. Không muốn bị người khác nhìn thấy bộ dáng yếu đuối, Lãnh Vu Thu cắn răng quay đầu đi.

Chưa bao giờ nhìn thấy Lãnh Vu Thu như thế. Lãnh Vu Thu trước nay, vô luận tóc rối mặt lem cũng tốt, tuấn mỹ vô song cũng được, đều lệnh nhân cảm thấy kiên cường, không hề khiến người khác nghĩ hần mềm yếu.

Thế nhưng, giờ đây, hần giống như hình nhân bằng thủy tinh pha lê, mỏng manh khiến nhân tâm thương xót. Đôi mắt ngấn lệ mơ hồ kia, còn có đôi môi đỏ hơi hé lộ, khiến dung mạo hần thêm phần tiêu tụy đáng thương, nơi nơi đều hấp dẫn ánh mắt Sở Hành Vân.

Như bị một ma lực vô hình thúc giục, Sở Hành Vân nhẹ nhàng cúi xuống gần gương mặt hần, còn đang kinh ngạc chăm chú nhìn, khóa trụ đôi môi ấy, thật sâu mà ẩn lên!

14. Chương 13

Chỉ nhẹ nhàng môi cùng môi tiếp xúc, không thể ngờ, lại mềm mại như thế, ngọt ngào như thế. Sở Hành Vân chưa bao giờ biết, chỉ một cái hôn môi, lại có ma lực lớn đến vậy, khiến người khác không muốn rời.

Không muốn... rời!

Đột nhiên bừng tỉnh. Bản thân rốt cuộc đang làm cái gì? Cường hôn một nam nhân? Vội vàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy đôi mắt băng lãnh lạnh nhân run rẩy đang chăm chăm nhìn mình không chớp mắt, toàn thân không khỏi cứng đờ.

“Đùa đủ chưa? Đủ rồi thì mau đứng lên!”

Lãnh Vu Thu diện vô biểu tình, thanh âm càng không chút nhiệt độ, đối diện Sở Hành Vân, thay vì kinh hoảng, hấn lại lãnh tĩnh đến thần kỳ. Bên dưới sự lãnh tĩnh dôn nén cơn thịnh nộ, một khi bạo phát e rằng rất khủng khiếp.

Sở Hành Vân ngây ngẩn, từ trên người hấn đứng dậy. Lúng ta lúng túng, chỉ sợ cả đời này chưa bao giờ bối rối như thế.

Mãi đến khi người kia hoàn toàn ly khai, Lãnh Vu Thu lúc này mới trở mình ngồi dậy, bình tĩnh như không phủ bụi cát trên người, như thể chuyện hấn vừa ngã, cùng Sở Hành Vân không quan hệ.

“Ta...”

Sở Hành Vân muốn nói xin lỗi, nhưng vốn đã thiếu tự tin, bị Lãnh Vu Thu trừng, càng không nói nên lời, chỉ có thể gượng gạo đứng yên.

Lãnh Vu Thu quan sát hấn trên dưới vài lần, trong ánh mắt khó giấu vẻ khinh miệt, sau đó hăng hắc cười nhạt mấy tiếng, xoay người, bỏ đi không quay đầu lại.

Trong bóng đêm tĩnh mịch, tiếng bước chân người kia rõ ràng vô cùng, mỗi bước đi, như thể giẫm đạp lên tâm lòng Sở Hành Vân. Nhìn bóng lưng hấn dần mờ khuất, Sở Hành Vân hiểu, từ đêm nay trở đi, quan hệ giữa hai người không thể quay về như ngày trước.

Gió đêm lạnh lạnh thổi qua, Sở Hành Vân lại chẳng hề cảm thấy thoải mái. Toàn bộ tâm trí đều nghĩ về hành động kinh nhân của bản thân ban này, và thân ảnh của Lãnh Vu Thu trước khi rời đi.

Sao lại làm ra chuyện này chứ? Chỉ nhớ khi đó tình mê ý loạn, cái gì cũng không biết. Ban đầu cho rằng đi

theo Lãnh Vu Thu, chẳng qua là sự hiếu kỳ trước một nhân vật đặc sắc, thế nhưng giờ đây bản thân không thể tự bào chữa.

Xem ra thực sự cần bình tĩnh một chút, hảo hảo suy nghĩ bản thân đang làm cái gì. Buông thả cảm tình hành vi tùy tiện, sợ rằng kết quả sẽ không thể văn hồi.

Kéo tầm mắt từ nơi xa quay về, dưới ánh trăng một vật lấp lánh thu hút sự chú ý của hắn.

Là cây trâm cài! Có hình trăng khuyết.

Nguyệt nhi, thê tử của Lãnh Vu Thu, là của nàng để lại! Bản thân không hiểu sao đối với vật ấy lại miễn cảm như thế, càng khó hiểu hơn, nghĩ đến lúc đem trả lại cho người kia, trong tim hắn lại mơ hồ có một tia vui mừng.

“Người tâm bất tĩnh.” Sơn Trung Tử thu đôi tay đặt trên lưng Lãnh Vu Thu về, nhàn nhạt nói: “Người hẳn biết rõ, khi vận công kỳ nhất là tâm thiếu chuyên chú, một chút sơ suất, liền có thể tẩu hỏa nhập ma.”

“Cái gì mà tâm tĩnh?” Thanh âm Lãnh Vu Thu uể oải.

“Gạt bỏ tạp niệm, không nhiễm bụi trần.”

Lãnh Vu Thu dường như lĩnh ngộ quay lại nhìn hắn, nở một nụ cười làm kẻ khác khó ưa, ngâm nga: “Thân thị bồ đề thụ, tâm như minh kính thai, thì thì cần phát thức, mạc sử nhiễm trần ai”. (Thân tựa bồ đề, tâm như gương sáng, thường hằng lau phủi, chớ nhiễm trần ai)

Đây vốn là Phật kệ do một tay Cơ pháp Thiền Tông ngũ tổ Hoàng Nhãn tọa giảng cho đại đệ tử Thần Tú làm ra, theo sau còn có câu kệ: “Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệc phi thai, bản lai vô nhất vật, hà xử nhạ trần ai?” (Bồ đề vốn không trồng, gương sáng không cần giá, vốn dĩ không tồn tại, sao lại rước trần ai?) Là tiểu sa di Huệ Năng đang vẩy nước quét nhà sau khi nghe xong, thuận miệng niệm lên. Có người nói khi Hoàng Nhãn vừa nghe, liền không ngờ tiểu sa di này đã giác ngộ thông suốt, nguyện ý đem y bát truyền thụ cho hắn, sau chính là Lục tổ.

Đó tuy là điển cố Phật gia, nhưng lại lưu truyền rộng khắp trong dân gian, không ít người nghe nhiều thành quen. Lãnh Vu Thu biết được cũng không có gì lạ, có điều trước khi hắn đọc câu kệ, lại thờ dài dài thâm ý, Sơn Trung Tử ẩn đường cau lại: “Người có ý gì?”

“Không có gì, ta chỉ đang nghĩ, người xa lánh mọi người, ẩn cư trong u cốc, không màng thế sự, không gặp ngoại nhân, ở nơi sạch sẽ, ăn vận tinh tươm, như vậy là có thể đạt tâm tĩnh?”

Hắn cười lạnh một tiếng, “Ta nhìn không ra đi? Nếu thực sự không nhuốm bụi trần, tâm vô tạp niệm, cần gì phải cân nhắc so đo về hình thức? Nơi phố thị nhốn nháo mà trong tâm vẫn bất loạn, uống nước Tham Tuyền* cũng tự thấy vui, đó mới là người tâm tĩnh.”

Lần đầu có người bảo với Sơn Trung Tử như vậy, với hắn mà nói, quả thật giống như lời cảnh tỉnh, như dội lên đầu một gáo nước lạnh, trầm mặc hồi lâu, mới hỏi: “Vậy còn người?”

Lãnh Vu Thu ngạo nghễ cười: “Tự tại hồng trần trung, thù năng bất trực lưu? Trực lưu diệc bất cự, ngã tâm tự bất du.” (Chốn hồng trần tự tại, ai không bị đẩy đưa? Đẩy đưa há lo sợ, lòng ta tự chẳng sờn.)

Không hiểu vì sao, trong khoảnh khắc, Sơn Trung Tử dường như nhìn thấy hình ảnh của chính mình nơi Lãnh Vu Thu. Hắn kinh ngạc chăm chú nhìn Lãnh Vu Thu, tựa như lần đầu tiên mới tường tận con người kia, hồi lâu, thở dài một tiếng: “Giờ ta mới phát hiện, người và ta kỳ thực rất giống nhau, chỉ là ta muốn bảo vệ chốn an cư này, còn người muốn bảo vệ khối tâm tư kia.”

Lãnh Vu Thu ngậy người chốc lát, cũng thở dài, lẩm bẩm: “Không sai, ta và người đích thực giống nhau.” Đột nhiên nhớ tới điều gì, ghen ngào cười nói: “Ta giờ mới hiểu vì sao người ta vừa gặp mặt đã thấy không vừa mắt, chỉ vì... chỉ vì chúng ta quá mức tương đồng.”

Hắn cười, Sơn Trung Tử nhớ tới tình cảnh lúc đó, cũng bất giác mỉm cười. Nụ cười kia, một chút gút mắt vốn tồn tại giữa hai người cũng tiêu tan thất ảnh, chỉ còn lại cảm xúc thân thiết khôn tả, giống như một lữ nhân vẫn đơn thân lẻ bóng bên ba dặm trường, bất chợt gặp được bạn đồng hành.

“Chắc người biết vì sao khi đó ta muốn giữ người lại?”

Lãnh Vu Thu suy nghĩ một chút: “Người đương nhiên biết ta lúc đó là đang khích tướng, ta cũng lấy làm lạ, bắt chước người như thế, không có lý do gì nhìn không thấu, vì sao còn muốn cứu ta?”

“Chỉ vì cho dù là khích tướng, cũng chưa ai dám cả gan dùng trước mặt ta... Không ai nguyện đem tính mệnh bản thân ra mạo hiểm.” Sơn Trung Tử cười cười, “Người là người đầu tiên dám chống đối ta, người như vậy, ta còn không hy vọng hắn chết quá nhanh.”

Lãnh Vu Thu thở dài thườn thượt, hắn khi đó chỉ nghĩ, dù có chết, trước tiên cũng phải giết tên kiêu ngạo khoa trương kia, không ngờ rốt cuộc chó ngáp phải ruồi! Nói đến cũng bởi Sơn Trung Tử tính tình hết mức cổ quái. Nhưng đối lại là bản thân, quá nửa cũng làm như vậy. Ngưu tầm ngưu mã tầm mã, cá tính bản thân vốn lập dị, không cần phải quá khiêm nhường.

“Hơn nữa, nguyên nhân một phần cũng là ngọc quyết trong tay Hạo Thiên Bảo thiếu chủ, sự phụ ta từng nợ tổ tiên hắn một món nhân tình, thiếu ắt phải trả, làm như vậy cũng là sáng tỏ vương mắc trong lòng ta. Bất quá ta còn chút khó hiểu, người kia xem ra là đệ tử thế gia lễ nghi khuôn phép, sao lại cùng người có giao tình, tận tâm tận lực cứu người như thế.”

Sơn Trung Tử thần sắc lộ vài phần nghi ngại, hắn vốn không có hứng thú với chuyện của kẻ khác, chẳng hiểu sao đối với quan hệ của Lãnh Vu Thu và Sở Hành Vân lại quan tâm, thực có chút kỳ quái. Có điều Lãnh Vu Thu cũng không để ý, trên thực tế, nhắc tới Sở Hành Vân, vẻ mặt hắn liền trầm xuống.

“Ta và người này không có bất kỳ quan hệ gì, hắn cứu ta cũng không xuất phát từ hảo tâm.”

“Thì ra là thế.”

Sơn Trung Tử cười như có như không, cư nhiên cũng không truy vấn thêm. Trái lại Lãnh Vu Thu thiếu kiên nhẫn, nhin không được hỏi: “Người cười cái gì?”

“Không có gì, chỉ là dưới cái nhìn của ngoại nhân mà nói, ta cảm thấy hẳn đối người quan tâm chu đáo, người đối hẳn cũng không giống người thường.”

Lời này có phần ái muội, Lãnh Vu Thu mày kiếm chau lại: “Người rót cuộc muốn nói cái gì? Ta đối hẳn thế nào không giống người thường?”

“Nhân thần người nhìn hẳn cùng người khác bất đồng, chính người không biết sao?”

Lãnh Vu Thu ngậy ngẩn, thần sắc thay đổi mấy phần, đột nhiên nói: “Hôm nay mọi chuyện dừng ở đây, ta phải đi.” Không đợi Sơn Trung Tử phản hồi, vội vã ly khai, như thể bị ma đuổi sau lưng.

Thiếu đi một người, nội thất càng trở nên trống trải, Sơn Trung Tử khoanh tay đứng, nhật quang đem bóng hẳn kéo ra thật dài, một người một ảnh, cô độc lẻ loi. Hẳn cứ đứng như thế, chẳng biết đang suy nghĩ điều gì, cuối cùng thở dài: “Con người nhỏ bé, ta cùng ai trở về? Hôm nay ta tìm được, chỉ tiếc đường như đã chậm tay.”

Cái gọi là oan gia ngõ hẹp chỉ có thế này, thời gian không thích hợp, địa điểm không thích hợp, hai người vốn không nên gặp nhau lại chạm trán.

Phòng Lãnh Vu Thu ở kế bên gian của Sở Hành Vân, hẳn hiện tại không muốn nhìn thấy người này, thế nhưng vừa đi tới cửa, lại bất gặp Sở Hành Vân từ trong phòng đi ra, cả hai đối mặt.

Sau khi ngậy ngẩn nhìn đối phương, thần sắc liền chuyển sang hồ hững, Sở Hành Vân có chút bối rối. Nhưng hẳn suy cho cùng đâu phải hạng tầm thường, rất nhanh khôi phục sự ung dung: “Ta có lời muốn nói với người.”

“Ta không muốn nghe.” Lãnh Vu Thu bước nhanh qua hẳn, đi vào phòng, sau đó không chút do dự đóng cửa, để lại Sở Hành Vân một mình sững sờ đối diện đại môn, tâm sự một đêm chất chứa trong lòng, biết tìm ai bày tỏ.

Hẳn thở dài định rời đi, không ngờ cửa lại mở ra. “Hàn nhi của ta đâu?”

“Đang ngủ trong phòng ta.”

Sở Hành Vân vốn tưởng bước tiếp theo Lãnh Vu Thu nhất định phải ôm hài tử về, chẳng ngờ hẳn không hề có động tĩnh, chỉ là thần tình phức tạp nhìn bản thân mấy lần, sau đó tránh người sang bên:

“Vào đi, ta cũng muốn nói chuyện với người.”

Chú thích:

**Tham Tuyền: tên một dòng suối nổi danh thời cổ đại. Nước suối vừa trong suốt như gương, vừa thanh sạch ngon miệng.*

Nổi tiếng từ thời Tấn, trong truyện Ngô Ẩn của chính sử hai mươi bốn bộ sử nước Tấn có ghi chép lại. Vào đầu đời Đường, tác phẩm biên văn “Đề vãng các tự” (Lầu gác Đề vãng) nổi tiếng của thi nhân trẻ tuổi Vương Bột trong sơ Đường tứ kiệt, càng khiến danh tiếng dòng suối thêm lan truyền rộng rãi, nguyên văn viết rằng: “Chước tham tuyền nhi giác sáng, xử hạc triệt dĩ do hoan” (Uống nước Tham tuyền sao thanh sáng, qua đi cơn khát hẳn còn vui). Đến đời Minh, trong tập thơ “Tổng huynh nghiệm đông tham chính ứng khuê” (Tiễn huynh đi Quảng Đông ứng thí) của thi nhân Duẩn Phương Kỳ có viết: “Trân trọng bình sinh thanh tiết tại, bất phương dẫn mã chước tham tuyền.” (Cả đời trân trọng lòng thanh khiết, ngại chỉ trút sạch nước tham tuyền)

15. Chương 14

Qua một lớp cửa, mọi thứ dường như bị ngăn cách với bên ngoài, trong thiên địa tựa hồ chỉ còn hai người họ. Sở Hành Vân vô cớ toàn thân căng thẳng, rõ ràng biết Lãnh Vu Thu sẽ không làm gì hắn, nhưng trong ngực vẫn có phần bứt rứt bất an, song đến tột cùng là đang lo sợ điều gì, chính hắn cũng không biết.

Lãnh Vu Thu đứng cạnh giường, đưa lưng về phía hắn, nhìn không thấy biểu tình, chỉ có thể nghe được giọng nói của người kia, bình tĩnh, từ tốn, lại mang theo lạnh lùng khó che giấu: “Ta vẫn luôn suy nghĩ một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Vì sao ngươi hao tâm tổn trí giúp ta nhiều như vậy?”

“Ta...”

“Ngươi là thiếu niên hiệp khách được vạn nhân xưng tụng, còn ta là võ lâm cừu địch bị người người truy đuổi, theo lý mà nói là bất cộng đại thiên, thế nhưng ngươi lại nói muốn ‘bảo hộ’ ta, không ngại gian khổ đưa ta đến đây. Thiên tâm đại hoàn đan là võ lâm chí bảo, ngươi lại không chút do dự đưa ta dùng, còn khối ngọc quyết kia, có thể cầu xin Sơn Trung Tử làm một chuyện, trên giang hồ chẳng biết bao nhiêu người cầu còn không thấy, ngươi cũng tự nguyện đem ước nguyện bảo quý kia lãng phí cho ta...”

Hắn quay lại, ánh mắt trong veo lãnh liệt uy hiếp Sở Hành Vân: “Nói, ngươi đến tột cùng muốn thứ gì từ ta.”

Đối diện ánh nhìn như thế thực sự thống khổ, Sở Hành Vân cảm thấy cả nơi sâu kín nhất trong tâm lòng hẳn cũng bị nhìn thấu, chịu không được quay đầu đi.

“Ta trả lời rồi, chỉ là ta không thể thấy chết mà không cứu.” Nói thì vẫn nói như lúc trước, thực sự xuất phát từ nội tâm, có điều trải qua chuyện tối hôm qua biểu hiện ít nhiều cũng có phần yếu ớt vô lực. Chính bản thân hẳn còn không dám khẳng định mức độ chân thật trong đó, Lãnh Vu Thu sẽ tin sao?

Thấp thỏm chờ đợi hồi lâu, lại không nghe thấy Lãnh Vu Thu trả lời, chỉ có những âm thanh khe khẽ, Sở Hành Vân kinh ngạc quan sát, khuôn mặt tức khắc đỏ bừng: “Người... người làm gì vậy?”

Ngoại y của Lãnh Vu Thu đã nằm trên mặt đất, áo trong cũng bị kéo ra phân nửa, để lộ một mảng lớn da thịt trắng ngần, khiến kẻ khác lóa mắt hoang mang. Sở Hành Vân không dám nhìn, cả thân người cũng quay lưng lại.

“Vì sao không dám nhìn? Đây không phải thứ người muốn sao?” Lãnh Vu Thu giữ nguyên bộ dáng vật áo mở rộng phân nửa, bước vòng đến trước mặt hắn, nụ cười giấu cột kia không biết tự bao giờ đã treo nơi khóe miệng.

“Người nói gì?”

Lãnh Vu Thu cười nhạt: “Còn giả bộ cái gì? Cử chỉ của người tối hôm đó chẳng phải đã thể hiện rõ ràng sao? Họ Lãnh ta một không tiền tài bảo vật, hai không địa vị tiếng tăm, tất cả, bất quá chỉ là một cái xác mà thôi; khó lòng được Sở thiếu bảo chủ có hứng thú, đương nhiên không dám trân trọng... Dù sao ta cũng không thích nợ kẻ khác ân tình.”

Sở Hành Vân khó có thể tin vào tai mình, sau khi đem mấy câu nói kia tiêu hóa toàn bộ, nộ khí cũng bùng bùng dâng tới óc: “Người xem ta là loại người gì? Người nói như thế không chỉ vũ nhục ta, mà còn vũ nhục chính người.”

“Ta không hề vũ nhục người, người là người thế nào lòng ta hiểu rõ”. Hắn chỉ vào tim Sở Hành Vân: “Người dám thề chưa từng có tà niệm đối với ta?”

Sở Hành Vân muốn nói chưa từng, lại chẳng thể giải thích hành động tùy tiện của bản thân tối qua, không khỏi nghẹn lời.

“Trả lời không được? ‘Chính nhân quân tử’ như người ta kỳ thực hiểu rất rõ. Trong thâm tâm, người và bọn bại hoại Đồ Thánh Tâm căn bản chẳng có gì khác biệt, bất quá hắn công khai thừa nước đục thả câu, còn người, lại từng bước dẫn binh nhập thất, đến khi kẻ khác bắt đầu tin tưởng người, người mới lộ ra chân diện mục đã phá hết mọi thứ!”

Nói đến đây, ký ức xa xôi cùng hiện tại dần trùng lặp lên nhau, trên gương mặt băng lãnh lộ một vết thương tổn yếu đuối, thoáng hiện rồi biến mất: “Không sai, nhân tài như người đáng sợ hơn!”

“Không đúng!” Hắc sao có thể như thế? Hoàn toàn bóp méo tâm ý của ta! Sở Hành Vân không kìm chế được lớn tiếng: “Bất kể người nghĩ ra sao, sở dĩ ta cứu người, chẳng phải vì ham muốn cái gì ở người! Phải, ta luôn hy vọng người tín nhiệm, chỉ vì ta không muốn bị người hiểu lầm, lại càng không muốn thấy người đối bất kỳ ai cũng giữ thái độ nghìn dặm xa cách, chỉ vì ta... chỉ vì ta yêu người!”

Một lời vừa thốt, chấn động cả hai. Lãnh Vu Thu hiển nhiên không thể tin, Sở Hành Vân cũng bị lời bản thân nói dưới tình thế cấp bách làm kinh hoảng.

Kỳ thực, tử tế mà ngẫm lại, mọi chuyện không hề khó lý giải. Nếu Lãnh Vu Thu là nữ tử, e rằng tự mình đã sớm minh bạch; chỉ vì hắc là một nam tử, nên mới lần lữa vô pháp tin, rằng thứ tình cảm kinh thế hãi tục này sẽ nảy sinh trong bản thân. Có lẽ, bắt đầu từ lúc nhìn thấy bức họa kia, chính mình đã chìm đắm thật sâu trong đó, chỉ là trước giờ không dám thừa nhận.

Hắc thở dài: “Chuyện tối qua là ta nhất thời xúc động, chính bản thân ta cũng chẳng biết vì sao như thế, lại càng không thể giải thích với người. Người không tin ta, ta cũng chẳng cách nào vì bản thân chứng minh cái gì. May mắn độc của người đã giải gần hết, luận võ công tài trí, hắc không có chuyện gì không giải quyết được, ta sẽ lập tức rời khỏi đây, không bao giờ xuất hiện trước mặt người nữa!”

Đưa mắt nhìn sang Lãnh Vu Thu, thấy hắc vẫn không có bất kì biểu cảm gì, khóe miệng không khỏi gượng cười.

Kết thúc, phải kết thúc, thứ tình cảm hậu thế bất dung này, trước khi tổn thương mình tổn thương người, kết thúc sớm cũng tốt.

“Ta đi, người... bảo trọng!” Hắc chậm rãi xoay người, bước ra ngoài.

Lãnh Vu Thu nhìn bóng lưng hắc tiêu thất, trong đôi mắt dường như thoáng đượm vẻ u buồn, nhưng rất nhanh sau, liền bình tĩnh trở lại.

“Hảo nhã hứng nha, một mình chơi cờ?”

Sâu trong rừng cây có một khoảng đất trống, giữa khoảng đất trống đặt một bàn đá nhỏ, trên bàn đá nhỏ bày một bàn cờ, quân trắng và quân đen đang giao tranh ác liệt, nhưng ngồi đó chỉ có một mình Sơn Trung Tử.

“Tay trái và tay phải cùng đánh, người đã từng thử qua?” Sơn Trung Tử hạ xuống một quân trắng, lúc này mới ngẩng lên nhìn Lãnh Vu Thu, vừa thấy, hai đôi lông mày chau lại: “Sắc mặt người không tốt, có chuyện sao?”

Lãnh Vu Thu không đáp, ngồi xuống chiếc ghế đối diện hắc: “Một người chơi thì có gì lý thú, ta tiếp người.”

“Người biết chơi cờ?”

“Xem thường ta.” Lãnh Vu Thu cầm lấy một quân đen, trầm ngâm chốc lát, rồi hạ xuống, hoàn toàn phong kín đường đi của quân trắng.

“Quả nhiên là cao thủ.” Gương mặt lãnh đạm của Sơn Trung Tử thoáng mỉm cười, “Có điều người một mình tới đây, chắc không phải để cùng ta đánh cờ chứ? Ta xem thần tình người tịch tịch, lẽ nào có chuyện phiền lòng, đến để giải sầu?”

“Người thích quản chuyện thiên hạ từ khi nào?” Lãnh Vu Thu hai mắt chăm chú nhìn bàn cờ, tỏ rõ ý không muốn nhiều lời.

Sơn Trung Tử đương nhiên không phải người đa sự, cười nhạt im lặng.

Hai người kỳ lực ngang ngửa, đấu bất phân thắng bại, quân trắng của Sơn Trung Tử dường như bị vây vào thế bất lợi. Hắn cầm quân cờ trắng, chần chừ chưa hạ xuống: “Độc của người một ngày nữa là có thể trừ sạch, kỳ thực hiện tại đã không còn đáng ngại, đối với việc vận công hành khí cũng hoàn toàn không ảnh hưởng.”

“Người thực ra muốn mượn ơn cứu mạng để khiến ta nhường người?”

“Người cho rằng mình nhất định thắng?” Sơn Trung Tử nghiêng mắt nhìn sang, không hề nổi giận: “Nhưng người quả nhiên là đối thủ ngang tài, không biết ngày sau, ta và người còn cơ hội cùng nhau chơi cờ hay không.”

Lời này dường như còn ẩn chứa thâm ý.

“Người muốn nói gì?”

Sơn Trung Tử định hồi đáp, chợt nghe ngoài rừng có tiếng gọi to: “Cha, cha.”

Lãnh Vu Thu “bật” đứng dậy, sắc mặt biến đổi: “Hàn nhi!”

Thân ảnh nhỏ bé của Lãnh Hàn xuất hiện giữa rừng trúc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vừa nhìn thấy phụ thân, như thể gặp được cứu tinh, nhào tới kéo tay áo hắn: “Cha, Sở thúc thúc... không thấy Sở thúc thúc đâu!”

Nhắc tới người này, thần sắc Lãnh Vu Thu chợt biến, trầm giọng nói: “Không thấy thì đã sao, hắn lớn như vậy, còn sợ bị người ta lừa ư?”

“Thế nhưng con tìm khắp cốc cũng không thấy, tay nải của thúc ấy cũng mất luôn, thúc ấy đi rồi!”

“Thì thế nào? Hấn và chúng ta không thân không thích, hấn muốn đi, sao có thể ương ngạnh giữ lại?”

“Thế nhưng... Thế nhưng...” Lãnh Hàn quýnh lên, bắt đầu oa oa khóc, “Thúc ấy đã đáp ứng sẽ luôn chơi cùng con!”

“Đừng khóc.” Lãnh Vu Thu ngồi xuống, ôm lấy nhi tử, ôn nhu an ủi, “Đừng khóc, đừng khóc, còn có cha đây, cha chơi cùng ngươi, được không?” “Không giống nhau!” Lãnh Hàn hiểu phụ thân không chịu giúp mình tìm Sở Hành Vân, mũi cay cay, gạt tay Lãnh Vu Thu, chạy đi mất.

“Hàn nhi, Hàn nhi!”

Lãnh Vu Thu kêu hai tiếng, nó vẫn không chịu dừng lại, cuối cùng mất hút giữa bóng cây trùng trùng điệp điệp.

“Không đuổi theo?”

“Cứ để nó đi! Tiểu hài tử nhiều lắm khóc một hồi, sẽ không có chuyện gì.”

“Ta là nói người kia, không đuổi theo tìm hấn trở về?”

Sơn Trung Tử không đề cập tên người kia, nhưng không ai không biết đó là Sở Hành Vân.

Lãnh Vu Thu nghiêm mặt: “Buồn cười, vì sao ta phải đuổi theo?” Hấn ngồi xuống, “Tiếp cò.”

“Không nên.” Chẳng đợi Lãnh Vu Thu nói gì, Sơn Trung Tử tiếp lời, “Bởi vì ngươi nhất định thất bại.” Nở nụ cười đầy thâm ý, phất phất tay áo, cư nhiên cứ thế mà bỏ đi.

“Thật là, nói đi là đi!” Lãnh Vu Thu chán chường ngồi tại chỗ, chỉ cảm thấy trong ngực như có gì đó dồn nén, vô cùng buồn bực. Không nhịn được thầm hỏi: Nguyệt nhi, Nguyệt nhi! Ta nên làm gì bây giờ?

Đưa tay vào ngực áo lần tìm như cầu xin giúp đỡ, bỗng nhiên khựng lại.

Trâm cài không thấy nữa!

Tìm trái kiếm phải, tìm khắp mọi nơi, nhưng thế nào cũng không thấy. Đột nhiên trong đầu lóe lên suy nghĩ, chẳng lẽ...

Nghĩ tới đây, không chút lưỡng lự, thi triển khinh công, hướng ngoài cốc mà chạy!

Từ rất xa nghe được thanh âm Ngô Bất Tri ở phía sau gọi: “Người muốn đi đâu?”

Nhưng thân pháp Lãnh Vu Thu không hiểu sao vô cùng khẩn trương? Chưa nói hết câu, đã bị hấn bỏ lại xa tít.

16. Chương 15

Vội vã một đường xuất cốc, đuổi theo sáu bảy dặm dọc đại đạo, nhưng thủy chung vẫn không thấy bóng dáng Sở Hành Vân. Thân thể vừa dứt trọng bệnh kỳ thực không chịu nổi vận động mạnh, Lãnh Vu Thu cảm thấy ngực khó chịu, phải dừng lại thở dốc.

Trong không khí yên tĩnh bắt đầu có dị động, Lãnh Vu Thu duy trì tư thế phòng bị, đồng tử co rút lại.

“Ra đi.”

Có tiếng xé gió vang lên, tám hắc y nhân bịt mặt chia ra ở bốn góc, ngăn cản đường lui của Lãnh Vu Thu. Liền đó, một gã hắc y nhân nhảy vào giữa vòng vây, nhìn qua thân pháp, võ công quả thực cao hơn những người còn lại rất nhiều, có lẽ là thủ lĩnh.

“Các người là người của La Sát giáo?” Tuy đã ly khai La Sát giáo, mặc dù đối với nơi ấy hoàn toàn không hảo cảm, nhưng Lãnh Vu Thu thủy chung vẫn không thể gọi nơi đó là ma giáo như những người khác.

“Lãnh Hộ pháp.”

Lãnh đạm mỉm cười: “Ta từ lâu đã không còn là Hộ pháp.” Thấy thanh âm người kia có chút quen thuộc, Lãnh Vu Thu hiểu kỳ liền hỏi: “Các hạ là Triệu hộ pháp, Tạ đàn chủ hay Tả đàn chủ?”

Tám năm trước, đối với những người cùng cấp trước đây không mấy ấn tượng, chỉ mơ hồ cho rằng một trong số đó.

Người nọ cười khê: “Những người Lãnh hộ pháp nhắc đến, năm ấy đều là thân cao chức trọng, đáng tiếc hiện tại đều không còn. Về phần tại hạ, chỉ là vô danh tiểu tốt nhập giáo chưa bao lâu, thực không đáng nhắc đến, Lãnh hộ pháp nếu có hứng thú, trở lại giáo sẽ rõ.”

“Trở lại giáo? Các người điều không phải tới để giết ta sao?”

“Đương nhiên không phải, Giáo chủ căn dặn nghìn vạn lần không được thương tổn tính mệnh Lãnh hộ pháp.”

Lãnh Vu Thu ngẩn người, thì thầm: “Không được đả thương ta? Phải rồi, ta mưu đồ hành thích Giáo chủ, thế nào lại bị giết ở đây? Đương nhiên phải bắt ta về lấy giáo quy xử trí.”

“Tại hạ cũng không biết. Lâu nay nghe danh Lãnh hộ pháp võ nghệ siêu quần, chỉ là dường như đã trúng độc, hiện tại dư độc còn chưa khử hết, càng làm tiêu hao không ít sức lực, võ công e rằng cũng suy yếu nhiều. Khuyên người hãy ngoan ngoãn theo chúng ta trở về, đối với đôi bên đều có lợi.”

Lãnh Vu Thu ánh mắt chớp động: “Biết rõ ta trúng độc không có gì lạ, biết ta đến đây trị thương cũng không khó, thế nhưng cả tiến triển thương thế của ta cũng biết tường hiểu tận, điều này khiến kẻ khác phải bội phục. Các hạ quả là nhân tài.”

Người nọ dường như tự thấy mình lỗ lòi, có chút hối hận, liền quát: “Bớt sàm ngôn đi, người đáp ứng hay không đáp ứng?”

“Người nói xem?” Lãnh Vu Thu nhìn hắn cười khê, nhưng thân người lại phi ngược ra ngoài, khuỷu tay nhanh như chớp thúc về phía sau, ngay giữa ngực một gã hắc y nhân. Liền đó lật bàn tay lại, chặt lên gáy hắn, người này chưa kịp kêu một tiếng đã bất tỉnh.

Thì ra Lãnh Vu Thu hiểu rõ bản thân hiện tại thể lực vô cùng sa sút, lấy một chọi chín thực sự gay go, huống hồ xem ra võ công hắc y nhân đầu lĩnh không hề kém cạnh hắn. Chính mình tứ cố vô thân, kẻ sách duy nhất lúc này, chỉ có thể chế trụ từng người mới mong có phần thắng.

Nhưng những hắc y nhân này là cao thủ được ma giáo dày công lựa tuyển, võ công, ứng biến đều thuộc hạng nhất, Lãnh Vu Thu có thể hai chiêu hạ gục một tên bằng bất ngờ tập kích. Tên này vừa ngã xuống, những kẻ khác lập tức tấn công, nhất thời rơi vào vòng khổ chiến.

Sở trường của Lãnh Vu Thu là kiếm pháp, nhưng hắn vội vã xuất cốc, không mang theo trường kiếm hộ thân. Nơi này địa hình trống trải, càng không có cành cây ngọn cỏ. Trái lại hắc y nhân đến đây đều có trang bị, toàn binh khí lợi hại.

Lấy sở đoản bản thân, đấu sở trường của người, Lãnh Vu Thu càng lộ vẻ cật lực. Trăm chiêu qua đi, trên người hắn mồ hôi nhễ nhại, hành động cũng thập phần chậm chạp.

Hắn càng đánh càng lo lắng, thậm chí bản thân thoát được tám năm, lẽ nào hôm nay đến đây phải kết thúc?

Hắn không sợ chết, nhưng Hàn nhi của hắn thì sao? Nghĩ tới đây, lòng liền đau như thắt.

Từ trước tới nay khi đối mặt nguy nan, hắn chỉ dựa vào chính mình mà thôi, thế nhưng lúc này không hiểu sao lại nhớ tới Sở Hành Vân – kẻ luôn miệng nói muốn bảo hộ hắn, yêu thương hắn.

Ai, nhưng tên kia có biết người hắn phải bảo vệ đang gặp phải hiểm nguy?

Trong lúc tâm niệm lóe lên, chợt nghe xa xa vọng đến tiếng huýt sáo, nháy mắt thanh âm kia đã tới gần trước mặt. Theo đó, một thân ảnh từ trên trời đáp xuống, nhất cước đá bay một gã hắc y nhân đang hướng trường kiếm tấn công Lãnh Vu Thu, sau một cái xoay người, vững vàng đứng trước mặt chúng nhân.

Nhân tình Lãnh Vu Thu sáng lên, Sở Hành Vân!

Không ngờ hắc thực sự tới, trong ngực vô cớ nhen lên một tia ấm áp.

“Người không phải đã đi rồi ư? Vì sao còn quay lại?” Rõ ràng mới hy vọng Sở Hành Vân đến, nhưng khi đối diện ánh mắt người kia, tính khí kỳ quái lại phát tác, mặt mũi nghiêm trọng.

“Ta đến trả lại người vật này.” Sở Hành Vân móc trâm cài ra, “Ta biết vật này rất quan trọng với người. Đêm đó ta nhặt được, vốn định trả cho người, nhưng lại không có cơ hội.”

Đi tìm Lãnh Vu Thu, chỉ là muốn trả trâm cài lại cho hắn, đáng tiếc Lãnh Vu Thu vẫn không cho hắn cơ hội mở lời. Về sau, hắc tức giận bỏ đi, dưới cơn thịnh nộ đã sớm ném chuyện này ra sau đầu. Đến khi nguôi ngoai, lúc này mới chợt nhớ đến.

Khi ấy thực là do dự cả buổi, nếu quay về, sợ sẽ bị Lãnh Vu Thu mĩa mai; không quay về, lại sợ hắc lo lắng. Suy nghĩ mãi, vẫn là không chấp nhất mà trở về. Cũng may khi quay lại, mới có thể ra tay cứu viện, trong lòng xác thực không ngớt vui mừng vì quyết định này.

Lãnh Vu Thu đưa tay nhận lấy trâm cài, nghiêng mắt nhìn hắc: “Trâm cài đã đưa, người còn không đi?”

“Ta đã nói muốn bảo hộ người, tình thế này đương nhiên sẽ không đi.” Sở Hành Vân thần sắc thản nhiên, nhưng mang theo ngạo khí không thể xem thường, “Tuy ta thua kém Sơn Trung Tử danh cao vọng trọng, nhưng nếu đã nói, tất sẽ giữ lời.”

Lãnh Vu Thu bật cười: “Hảo a, ta cho người một cơ hội.”

Lúc hai người trò chuyện, bọn hắc y nhân vẫn bao thành vòng vây phòng bị. Bấy giờ, tên hắc y nhân đầu lĩnh chợt cười khế, những hắc y nhân còn lại lập tức bao vây bọn họ xông lên tấn công, hơn nữa tốc độ ngày càng dồn dập, khiến người hoa mắt.

Lãnh Vu Thu biến sắc: “Đại la thiên ma trận!”

Sở Hành Vân ngăn người: “Cái gì?”

Lãnh Vu Thu đã không còn thời gian giải thích với hắc, thuận tay tung ra một nắm gì đó: “Đoạn hồn sa!”

Độc vật này dường như phi thường lợi hại, hắc y nhân vừa nghe, cước bộ liền chậm lại. Lãnh Vu Thu muốn chính là thời khắc này, kéo Sở Hành Vân: “Đi mau!”

Sở Hành Vân không rõ nguyên do, chỉ biết theo hắc phi thân chạy thoát. Hai người một trước một sau núp vào bụi cây gần đó, toán hắc y nhân không ngừng đuổi bám sát sao.

“Đại la thiên ma trận phi thường lợi hại, nếu lọt vào khó lòng thoát ra, do đó nghìn vạn lần không được để chúng có cơ hội bày trận.”

“Độc phần của người đâu?”

“Đồ ngốc, là gạt người.”

Cuối khu rừng là một vực thẳm, hai người chạy đến đây thì hết đường, hơn nữa thể lực của Lãnh Vu Thu không cho phép hắc tiêu hao thêm nữa, hắc thủ tại bìa rừng, hướng Sở Hành Vân cười nói: “Ôm cây đợi thỏ, thế nào?”

Sở Hành Vân minh bạch ý tứ của đối phương, cũng thủ ở bìa rừng. Chỉ chốc lát sau có tiếng quần áo loạt soạt, một người vội vã chạy tới gần, hắc liền đưa trường kiếm hướng huyết đạo trước ngực người nọ đâm tới.

Không ngờ người đó chính là hắc y nhân đầu lĩnh, mặc dù bị Sở Hành Vân đánh phủ đầu, nhưng vẫn kịp thời chống đỡ. Trường kiếm giương lên, cùng Sở Hành Vân giao đấu.

“Ai bảo người không muốn gánh khó khăn, người này giao cho người.” Giọng nói lạnh lùng của Lãnh Vu Thu từ phía sau truyền đến.

Hắc y nhân kia hắc vốn đã có dự tính trước, hắc nghĩ võ công cao nhất chắc chắn sẽ chạy nhanh nhất, cũng là khó đối phó nhất; mà khó đối phó nhất đương nhiên sẽ nhường cho người khác – điểm này trước nay hắc vẫn thực hành rất triệt để. Trong khi Sở Hành Vân giao thủ với người kia, hắc đã giải quyết hai gã hắc y nhân đuổi theo.

Nhưng hắc nhàn nhã không được bao lâu, vài tên hắc y nhân khác lại nhất tề đánh tới, đành phải chấn chỉnh tinh thần nghênh chiến. May mà thiếu đi mấy người, thiên ma trận khó lòng bày nên, hai người tuy không cầm chắc phần thắng, nhưng chí ít sẽ không thua.

Lãnh Vu Thu suy cho cùng vẫn yếu thế do không có binh khí, nếu không bọn người này chỉ là chuyện vặt, trong lúc giao đấu đưa mắt nhìn sang, ngầm nghĩ muốn bẻ một cành cây. Chẳng ngờ hắc y nhân thủ lĩnh kia lại tranh thủ đâm kiếm về phía hắc, hắc vội vàng nghiêng mình, trường kiếm họa trên vạt áo hắc một đường rách toát, đồng thời có tiếng “cạch” nhỏ vang lên, đã đụng phải trâm cài.

Trâm cài Sở Hành Vân trả lại hắc đã cắm vào ngực, lúc này bị trường kiếm chém trúng, nhất thời bay ra

ngoài. Lãnh Vu Thu hét lên, muốn chạy theo đón lấy, vài thanh trường kiếm lập tức cản đường hắn. Trong đó một thanh kiếm tại nơi chiếc trâm rơi xuống liền hắt một cái, trâm cài rớt thẳng xuống sườn núi!

Lãnh Vu Thu bất chấp mọi thứ, mặc kệ mọi người phi thân lao theo. Nhưng có một thân ảnh so với hắn còn nhanh hơn, trước cả khi hắn bắt được trâm cài!

Người này chính là Sở Hành Vân!

Hắn mặc dù đón được chiếc trâm, thân cũng đã nhảy khỏi sườn núi, không có điểm đặt chân, mắt thấy sẽ rơi xuống vực thẳm!

Lãnh Vu Thu không chút nghỉ ngơi, nhào tới nắm được vạt áo hắn. Hai người cả thân mình đều lạc ở bên ngoài, chỉ có đôi chân Lãnh Vu Thu còn bám vào vách đá.

Chứng kiến tình hình, bọn hắc y nhân đều kinh hãi cứng người, tên đầu lĩnh nhớ tới lời căn dặn của giáo chủ, liền cấp bách tiến lên giữ lấy chân Lãnh Vu Thu, lúc tay khó khăn lắm mới chạm tới, vách đá đột nhiên rung chuyển!

Trong tiếng kinh hô, Sở Hành Vân và Lãnh Vu Thu, cùng rơi thẳng xuống vách núi!

17. Chương 16

Trong đêm tối âm lãnh, chỉ mình hắn bước đi, rất nhiều gương mặt dồn dập bao vây hắn, mỗi khuôn mặt đều ác ý hung hãn, tiếng cười ghê rợn càng khiến kẻ khác run rẩy sợ hãi.

Hắn kinh hoàng, tuốt kiếm huy vũ, đánh lui địch nhân, song lớp này vừa lui lớp khác lại tiếp, hắn chỉ có thể vùng kiếm liên tục, liều chết không ngừng. Thân thể đã đến cực hạn, địch nhân lại như thủy triều, không mấy may có dấu hiệu hạ xuống.

Hắn mệt mỏi, thật sự mệt mỏi, muốn cứ thế buông kiếm rồi gục ngã.

Trên bầu trời đột nhiên xẹt qua một tia chớp, sau ánh chớp kia, bóng tối tan đi, địch nhân tiêu thất, bạch quang lóa mắt bao lấy hắn.

Trong vầng sáng, một bạch y nữ tử dịu dàng mỉm cười nhẹ nhàng lướt tới.

Nguyệt nhi!

Hắn lao đến nắm chặt tay nàng, nhưng khuôn mặt trước mắt lại biến ảo thành dung nhan một thanh niên nam tử. Điểm duy nhất không thay đổi chính là đôi mắt trong veo thuần khiết kia... Sau một hồi kinh ngạc, Lãnh Vu Thu mở mắt ra. Thẳng hướng ngược nhìn lên, cây cối âm u tầng tầng lớp lớp. Vài ánh tà dương xuyên thấu qua kẽ lá, vô cùng rực rỡ.

Đúng rồi, hắn rơi khỏi vách núi, giữa không trung dù liên tục thay đổi thân pháp, cũng không giảm được tốc độ rớt xuống. May mắn dưới sườn núi cây cối xanh tươi, hắn đè gãy mấy nhánh cây, rồi mới tiếp đất, hẳn là không thụ thương. Chỉ phần đầu không chịu nổi chấn động mạnh, ngất đi.

Sở Hành Vân đâu? Hai người cùng rơi xuống, chắc hẳn cũng gần đây thôi.

Xoay người ngồi dậy, chợt phát hiện dưới thân mềm mềm, vừa nhìn xuống liền bất giác bật cười... Sở Hành Vân đang bị hắn đè lên, cũng bất tỉnh.

“Này, tỉnh tỉnh.”

Gọi mấy tiếng, lúc này Sở Hành Vân mới từ từ chuyển tỉnh.

“Người thế nào? Có bị thương không?”

Sở Hành Vân mở mắt, mờ mịt mà nhìn chăm chăm Lãnh Vu Thu hồi lâu, thăm dò thử cử động, rồi chìa tay: “Trả người.”

Ngón tay mở ra, một vật phát sáng lập lờ nằm trong lòng bàn tay, chính là chiếc trâm cài.

Lãnh Vu Thu nhận lấy, trong lòng cảm thấy một tư vị khó lý giải. “Người hà tất phải...”

Sở Hành Vân miễn cưỡng cười cười: “Vật này đối với người rất trọng yếu, không phải sao? Trâm cài là ta nhặt được, ta hiển nhiên có nghĩa vụ đem nó trả về, tránh cho người phải hối tiếc...”

Ta đã nói sẽ vĩnh viễn biến mất trước mắt người, cuối cùng có thể ra đi không vương bận, miễn cho bị người chê bai là kẻ vô sỉ.” Nói rồi cố gượng đứng lên.

“Người muốn đi đâu?”

Sở Hành Vân quay đầu lại cười: “Trâm cài đã hoàn lại người, ta đương nhiên phải ly khai.”

“Nơi này là đáy vực, người đi bằng cách nào?”

“Tất nhiên trước hết phải tìm đường.”

“Quên đi, hay để ta đi tìm.” Lãnh Vu Thu liếc nhìn cái chân phải đang khập khiễng của đối phương, “Nhìn dáng vẻ của người hình như là bị thương, quá bất tiện.”

“Không cần.” Sở Hành Vân xoay người sang chỗ khác, cứ thế mà đi.

Không ngờ hần lại cự tuyệt hảo ý của bản thân, Lãnh Vu Thu có chút kinh ngạc. Nhưng Lãnh Vu Thu là người trước nay không mấy thiện tâm, nếu đã ngẫu nhiên ban phát một lần, cũng không cho phép kẻ khác từ chối. Lập tức bước nhanh về phía trước sóng vai cùng Sở Hành Vân, lén nhìn khi hần không phòng bị, giơ chân nhẹ nhàng đá vào mắt cá chân phải của hần.

“A! Người làm gì vậy?”

Trái ngược với Sở Hành Vân vừa sợ vừa giận, Lãnh Vu Thu cười đến thỏa mãn: “Chân người dường như bị thương khá nặng, chuyện tìm lối ra cứ để tùy ta xử liệu đi.”

Sở Hành Vân hừ một tiếng, quật cường còn muốn đi tiếp, thế nhưng chân vừa nhấc nửa bước, đau đớn như dao cắt liền xông lên, không khỏi chán nản ngã xuống. Chẳng biết đối phương rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì, không lẽ còn ngại vũ nhục hần chưa đủ sao? Ngắc đầu lên hung hăng trừng mắt Lãnh Vu Thu.

Bị hần trừng như thế, Lãnh Vu Thu đột nhiên thấy tâm tình cực hảo, cười nói: “Người ở đây hảo hảo tịnh dưỡng, ta đi rồi sẽ trở về.”

Sở Hành Vân quay sang chỗ khác phớt lờ hần.

Khu rừng này quả thực rất lớn, Lãnh Vu Thu đi thật lâu mới ra khỏi, phía trước là dãy vách núi nhám thạch, không nhìn thấy lối thoát ở đâu cả.

Sắc trời dần dần trầm xuống, hần nhớ tới Sở Hành Vân, nương theo lối cũ quay về. Dọc đường lượm rất nhiều củi khô, lại thuận tay bắt vài con gà rừng.

Sở Hành Vân vẫn ngồi chỗ cũ, vết thương trên chân đã được xử lý xong, nhất mực hướng về phía hần chờ đợi, nhưng vừa thấy nhân ảnh của hần, liền quay đầu nhìn đi nơi khác.

“Đáy vực này rất rộng, nhất thời không thể tìm ra lối thoát, ta xem trước hết chúng ta đành nghỉ ngơi tại đây một đêm, trời sáng rồi tính tiếp.” Nói đoạn, nhanh tay xếp củi nhóm lửa, đem gà đi vặt lông, đặt lên lửa nướng.

Sở Hành Vân im lặng nhìn người kia bận rộn cái này bề bộn cái kia, đột nhiên đứng lên, lê từng bước từng bước tiến vào rừng. Lãnh Vu Thu cho rằng hần muốn đi phương tiện, cũng không để ý, qua hồi lâu, đến

khi hương vị gà rừng lan tỏa khắp chốn, hần mới chậm chậm trở về.

Trong tay hần cũng ôm một ít củ khô, tay kia còn cầm một con gà rừng. Xếp củ nhóm lửa, dĩ nhiên không hơn không kém là để nướng. Có điều hần quả thực chưa từng tự thân vào bếp động thủ, không những vật lông gà đến vất vả vất vả, cành cây xiên gà cũng là xuyên mấy lần mới được, cái mông gà rất nhanh đã bị hần đâm nát.

Lãnh Vu Thu vẫn bàng quan lãnh nhàn... Muốn hần chủ động chịu thua là không có khả năng, cho dù chuyện là hần sai trước. Huống chi hần cũng muốn nhìn xem, đại thiếu gia kia có thể quật cường tới khi nào. Nhàn nhả xé một cái đùi gà, vừa ăn vừa khen: “Thơm quá, thơm quá.”

Thực tế chứng minh, nướng gà đầu phải chuyện dễ, cần phải có kinh nghiệm và kỹ xảo nhất định. Cùng là sơn kê, trong tay Lãnh Vu Thu thì ngoài cháy trong mềm, hương khí tứ phương, còn trong tay Sở Hành Vân thì ngoài cháy trong khét, kẻ khác vừa nhìn đã muốn thối lui.

Lãnh Vu Thu ăn gà nướng được phân nửa, cố ý nhai nhóp nhép thành tiếng, thỉnh thoảng lén nhìn Sở Hành Vân, trong bụng thâm tính toán hần lúc nào thì hạ giáp đầu hàng.

Vậy mà Sở Hành Vân kia cũng quá ngoan cố, nhìn chăm chăm thứ đen đen hồi lâu, cắn một miếng, hiển nhiên nhai vài cái rồi miễn cưỡng nuốt xuống! Lãnh Vu Thu nhìn vừa tức vừa buồn cười, thầm nghĩ người này tính tình ương bướng so với mười đầu con lừa cũng chào thua. Hần không ngờ Sở Hành Vân bình thường ôn hòa, khi tức giận lại thuộc dạng ngoan cố, nếu không trước đây đã chẳng bị kích động mà lấy thân thử độc.

“Coi như ta sợ người!” Dù sao cũng không thể khoanh tay ngồi nhìn hần ăn thứ kinh khủng nửa đời chưa thấy để sau này sinh bệnh đi? Lãnh Vu Thu thở dài, đưa nửa con gà trong tay qua.

Thực ra trong lòng Sở Hành Vân lại nghĩ khác, hần tuy tính tình ôn hòa, nhưng suy cho cùng vẫn là Thiếu bảo chủ Hạo Thiên Bảo, được võ lâm xưng tụng, đương nhiên hần cũng có niềm kiêu hãnh và tự tôn riêng, bị người mình quý trọng mắng là đồ vô sỉ, vừa đau khổ vừa phẫn nộ. Lần này vì chiếc trâm cài mà trở về, nhưng luôn luôn tự nhắc bản thân: tuy ta đã quay lại, cũng là bất đắc dĩ, nếu còn lưu lại bên cạnh người, dù người ngoài mặt không nói gì, chỉ sợ trong thâm tâm càng muốn coi ta không góc đầu lên nổi. Họ Sở không phải hạng vô liêm sỉ, làm gì cũng không thể khiến kẻ khác xem thường.

Suy nghĩ này tuy có tức giận do bị hiềm nghi, trời sinh tính như thế, nhưng cũng không phải hần giả vờ.

Sở Hành Vân đang do dự, cuối cùng vẫn không nhận lấy, đột nhiên tay bị kéo ra, Lãnh Vu Thu đã sớm dúm đồ ăn vào tay hần. Còn bản thân thì quay về đồng lửa bên cạnh, bỏ thêm củi.

Đồng lửa lớp bốp lớp bốp cháy, không khí trở nên nóng bức, gương mặt Lãnh Vu Thu có vẻ mông lung, nhưng thanh âm hần thì vẫn rõ ràng:

“Người là thiếu chủ của Hạo Thiên Bảo, thiên chi kiêu tử, phụ mẫu yêu thương, muôn người quý mến, có

từng ném qua tư vị bị người khi dễ nhục mạ? Có từng trải qua đau khổ bị người phỉ nhổ, coi thường? Có từng biết nỗi chua xót khi vô luận nỗ lực thế nào cũng không thoát khỏi ánh mắt khinh thị của kẻ khác? Có từng thương qua sự tuyệt vọng bất lực khi bị người phản bội... Nếu như những thứ này người đều đã tiếp nhận, sẽ minh bạch vì sao ta không hiểu nhân tình.”

Lãnh Vu Thu nhìn Sở Hành Vân cười cười: “Người nhất định không ngờ ta là nhi tử của một mã phu.”

Hắn từ tốn kể: “Cha ta là mã phu trong La Sát giáo, sau bị giết trong lúc danh môn chính phái bao vây tổng đàn, cũng coi như là vì giáo diệt thân, nên ta và mẹ ta mới không bị đuổi đi.”

Thế nhưng nhi tử của mã phu mặc dù không phải kẻ chẵn ngựa, cũng không thể trở nên nổi bật hơn người, vĩnh viễn là kẻ đề hèn thấp kém. Đôi khi hắn trốn ở góc phòng, lén xem sư phụ dạy đệ tử luyện võ, có điều mỗi lần bị phát hiện đều không tránh khỏi chịu một trận nhừ tử. Cho đến ngày kia, một nhân vật rất quyền thế nhìn ra tư chất của hắn, thay hắn nói vài lời tán dương, hắn mới có cơ hội thoát khỏi tình cảnh ấy.

Hắn không ngừng nỗ lực, cuối cùng vì giáo lập đại công, được đặc cách đề bạt làm Hộ pháp, nhưng trong suy nghĩ của những giáo nhân, hắn vĩnh viễn chỉ là nhi tử một mã phu, mãi mãi không thoát khỏi bị kẻ khác khinh khi chế nhạo.”

Trong lời nói hàm chứa nỗi chua xót vô tận, nhưng Lãnh Vu Thu cũng không nói ngoa. Sở Hành Vân hỏi tưởng về người mã phu kia, tất cả đều mờ nhạt không có gì ấn tượng, làm sao cũng vô pháp liên hệ người ấy với nam tử phong thần tuấn tú trước mặt, bất giác chau mày.

Lãnh Vu Thu đương nhiên không bỏ qua hành động này của đối phương...

Nhiều năm từng trải khiến hắn đối với chuyện ấy vô cùng miễn cảm. “Rất kinh ngạc đúng không?” Hắn cười nhạt, “Ta biết trong lòng các người, mã phu căn bản không đáng để đối đãi!”

Nếu như ngồi trước mặt hắn là một người khác, Sở Hành Vân nhất định nói “Anh hùng bất luận xuất thân” để an ủi một phen. Thế nhưng hắn hiểu quá rõ cá tính cao ngạo của Lãnh Vu Thu, những lời này không nên để người kia nghe thấy, chỉ cần tỏ một tia đồng cảm cũng là vũ nhục hắn.

“Người già bệnh nặng chết đi chôn xuống đất, thân xác thối rữa vẫn có thể vun bón rau dưa; bao kiếm rỗng qua tay người khổ luyện vẫn có thể chém ra khe nước; hoa đại bên đường lạng lẽ tàn úa vẫn được người ta trân trọng!?”

Dường như không ngờ đối phương lại nói như vậy, Lãnh Vu Thu ngây dại, thâm thì: “Vì sao? Vì sao người và nàng nói giống nhau như đúc?”

18. Chương 17

Vì sao? Vì sao người và nàng nói giống nhau như đúc?”

“Nàng là ai?”

“Nguyệt nhi”

Nguyệt nhi, thê tử của Lãnh Vu Thu! Trộm nhìn dáng vẻ si mê của hắn, Sở Hành Vân đột nhiên cảm thấy trong lòng thật khó tiếp nhận.

“Những khi ta thống khổ nhất, Nguyệt nhi xuất hiện. Nếu không có nàng, ta thực sự cho rằng trên đời không tồn tại tình nghĩa chân tâm.” Kể lại kể, Lãnh Vu Thu mỉm cười, “Người biết không? Đôi mắt Nguyệt nhi rất thuần khiết, rất trong sáng, trước nay ta chưa từng thấy đôi mắt nào mỹ lệ như thế, nhìn vào mắt nàng, người sẽ thấy tất cả đều tốt đẹp... Kỳ quái, ánh mắt của người lại giống nàng, lần đầu ta nhìn thấy người đã phát hiện ra.” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua mi mắt Sở Hành Vân, lưu lại một cơn run rẩy.

Sở Hành Vân ngơ ngẩn: “Ta không phải nữ nhân!”

“Đứa ngốc, ta nói ánh mắt người rất giống nàng, chưa hề nói người là nữ nhân. Nếu người là nữ nhân, nhất định xấu kinh khủng, ta sớm đã bị người dọa chạy.” Lãnh Vu Thu bĩu môi, thần sắc như đang xem kẻ trì độn, một chút không khí âm áp vừa rồi mới gầy dựng nhất thời tan biến không sót lại chút gì.

So với Lãnh Vu Thu, Sở Hành Vân vẫn là “trung hậu chất phác” nhiều lắm, bị hắn mĩa mai một trận, lại chẳng biết phản bác thế nào, đành nói sang chuyện khác: “Phải rồi, vì sao người rời khỏi ma giáo?”

Thoáng thấy sắc mặt Lãnh Vu Thu không vui, vội vàng tiếp lời: “Nếu người không muốn nói, có thể không nói.”

Hai mắt Lãnh Vu Thu chăm chú nhìn đồng lửa, thần tình trên mặt biến đổi mấy lần, ngay lúc Sở Hành Vân cho rằng hắn sẽ không nói, rốt cuộc lại mở lời: “Cho tới bây giờ ta không thích nơi đó, mỗi người đều ngoài mặt thiện lương, trong tâm lại không biết đang có chủ ý gì, nếu cần thiết, bọn chúng thậm chí có thể giết chết thân nhân không chút do dự. Sở dĩ ta lưu lại nơi đó, hoàn toàn là vì một người...”

Sở Hành Vân thử thăm dò hỏi: “Là người đã giúp người trước kia?”

“Không sai, hắn dạy ta rất nhiều thứ, gồm cả... không nên dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai.”

“Hắn lừa người?”

Sở Hành Vân còn muốn truy vấn thêm, nhưng Lãnh Vu Thu không có ý muốn nói tiếp nữa, “Ngủ đi, người của La Sát giáo sẽ không khinh địch như vậy mà buông tha chúng ta, chuẩn bị tốt tinh thần để ứng phó.”

Hắn dọn một khoảng đất trống, dùng lá cây đắp thành hình cái gối, rồi nằm xuống. Chỉ một lúc sau, tiếng ngáy đã phát ra, cũng không biết là ngủ thật hay giả vờ.

Có lẽ hắn chỉ muốn mượn cớ để chuyển hướng trọng tâm câu chuyện mà thôi, mặc dù hoàn toàn không biết gì cả, nhưng Sở Hành Vân có thể cảm giác được, “Người kia” đã thương tổn hắn rất sâu, rất sâu.

Ngọn lửa vẫn bập bùng cháy, hắt lên khuôn mặt nhợt nhạt của Lãnh Vu Thu. Sở Hành Vân phát hiện lông mi hắn thật dài, giống như một cây quạt nhỏ, nhàn nhạt đổ bóng xuống gương mặt. Thỉnh thoảng chớp mắt vài lần, xem ra dường như đang chịu đựng nỗi khổ sở khôn tả.

“Người là thiếu chủ của Hạo Thiên Bảo, thiên chi kiêu tử, phụ mẫu yêu thương, muôn nhân quý mến, có từng nếm qua tư vị bị người ức hiếp nhục mạ? Có từng trải qua đau khổ bị người phỉ nhổ, coi thường? Có từng biết nỗi chua xót khi vô luận nỗ lực thế nào cũng không thoát khỏi ánh mắt khinh thị của kẻ khác? Có từng thương qua sự tuyệt vọng bất lực khi bị người bán đứng... Nếu như những thứ này ngươi đều đã tiếp nhận, sẽ minh bạch vì sao ta không hiểu nhân tình.”

Lời Lãnh Vu Thu nói bỗng vắng vắng bên tai. Không sai, những điều ấy hắn chưa bao giờ nếm trải, nhưng có thể tưởng tượng ra, những trải nghiệm đó sẽ gây cho người khác rất nhiều tổn thương. Nghĩ tới đây, bỗng nhiên ngực hắn đau thắt.

Hắn đã từng nghĩ phải ly khai, ly khai Lãnh Vu Thu thật xa, một lần nữa quay về địa vị Thiếu bảo chủ của hắn, trở lại như ngày trước. Thế nhưng trải qua đêm nay, hắn lại có chút hoài nghi, bản thân còn có thể rời bỏ được sao?

Ngày mới hừng sáng, Sở Hành Vân đã bị Lãnh Vu Thu lay tỉnh.

“Đi mau, chúng ta nhất định phải đi trước khi La Sát giáo lục soát núi.”

Sở Hành Vân đứng lên, còn chưa vững vàng, đã té ngã.

“Chắc chắc, chân ngươi hẳn là đẹp ngang với chân gấu rồi.”

So với hôm qua, vết thương nơi chân Sở Hành Vân rõ ràng sưng lên gấp đôi, nói đó là chân gấu cũng không ngoa.

“Có muốn ta công ngươi không?”

Sở Hành Vân đỏ mặt: “Không cần, ta có thể tự đi.”

Lãnh Vu Thu đương nhiên không cần phải kiên trì, lui lại sau một bước, thường thức bộ dáng người kia lết đi từng chút từng chút, trong bụng thầm đếm: nhất, nhị, tam...

Khi hắc đếm tới mười, Sở Hành Vân nản chí ngồi xuống. Hắc hiển nhiên không hề nôn nóng, đứng một bên nhìn cười hi ha.

Sở Hành Vân quay đầu lại định nhờ hắc, vừa lúc thấy vẻ mặt hắc như đang xem hài kịch, liền ngậm miệng.

“Đừng có kiểu muốn nói lại thôi được không, muốn gì thì nói đi nha, ồm ồm ờ ờ thật chẳng giống nam nhân!”

Sở Hành Vân cắn môi: “Nhờ người công ta được không?”

“Ta còn tưởng người sẽ quật cường đến khi nào.” Lãnh Vu Thu cười, cảm thấy nổi bực tức bị ép phải nhận thua ngày hôm qua tựa hồ tiêu đi một ít. Tiến đến khom người xuống: “Khởi hành thôi.”

Sở Hành Vân thực sự hết nói nổi nam nhân này, lúc thì cực kỳ chín chắn, khi lại chẳng khác gì tiểu hài tử. Càng kỳ quái hơn, bản thân rõ ràng bị hắc chọc giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, vậy mà hết lần này tới lần khác lại không khỏi thích hắc đến thế.

Lãnh Vu Thu này nha, bề ngoài nhìn như lạnh lùng, nội tâm lại như hỏa, từng trải thế sự bề dẫu, nhưng vẫn giữ được tấm lòng thiên chân son sắt, mâu thuẫn đến cực đoan, lại hấp dẫn đến mê người, e rằng bản thân sẽ cứ thế mà ngơ ngẩn chìm sâu trong ấy mất! Hiện tại muốn quay đầu lại, sợ rằng đã quá khó khăn.

Đi dọc sườn núi hơn nửa canh giờ, cảnh vật trước mắt lại không có gì thay đổi, ngoại trừ vách núi lại vách núi. Cuối cùng, thân thể còn suy yếu, Lãnh Vu Thu bắt đầu thấy có chút quá sức, nhưng hắc thực sự rất cứng cỏi, tiếp tục cắn răng chịu đựng.

Sở Hành Vân một mực lưu ý hắc, thấy bộ dáng cố sức của hắc không biết phải làm thế nào. Sở Hành Vân biết rõ, nếu bản thân mở miệng khuyên hắc nghỉ ngơi, hắc nhất định khẳng khái bác bỏ, đành thở dài: “Chúng ta nghỉ một chút đi, ta mệt.”

Lãnh Vu Thu cười: “Người bất động đến ngốc mặt mà cũng mệt à?” Vốn đang cười nói, dứt lời sắc mặt liền thay đổi.

“Có người tới.”

19. Chương 18

“Người tìm được chúng ta bằng cách nào?”

Lãnh Vu Thu nhàn nhã đánh cờ, mỉm cười hỏi Sơn Trung Tử ngồi đối diện.

Thật lòng mà nói, lúc nghe thấy tiếng người đến liền vô cùng lo lắng, đầu tiên nghĩ ngay chính là ma giáo tìm ra bọn họ. Với tình trạng thân thể của bọn họ khi ấy, hoàn toàn không nắm chắc có thể ứng phó nổi. Đến khi thấy gương mặt vô lại của Ngô Bất Tri, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Trên quẻ tướng nói như vậy.”

“Quẻ tướng?” Lãnh Vu Thu đầu tiên là sửng sốt, sau lập tức cười bảo: “Được rồi, thế nhân đều nói người thông thiên bác cổ, ‘thần cơ diệu toán vô song’. Người còn có thể tính ra cái gì nữa?”

“Ta có thể toán ra người suốt đời lận đận, sau này còn gặp một đại kiếp nạn.”

“Đại kiếp nạn thế nào?” Lãnh Vu Thu hỏi không mấy nhiệt tình, dù sao cả đời hần kiếp nạn cũng đã nhiều, thêm một lần hay bớt một lần cũng chẳng có gì khác biệt.

Sơn Trung Tử hạ xuống một quân cờ, thanh âm trong trẻo: “Sinh tử du quan!” (liên quan đến sống còn) Chân mày Lãnh Vu Thu nhất thời chau lại, nghĩ tới Lãnh Hàn: “Có thể hóa giải không?”

“Nạn chỉ có thể ứng, không thể nào hóa giải.”

“Như thế có gì hay? Còn có gì thú vị để người bói?”

Sơn Trung Tử nâng chung trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, chậm rãi nói: “Giải sầu a.”

“Một người xa lánh chốn hồng trần, nhìn kẻ khác vì số phận mà khốn khổ tranh đấu, cuối cùng lại không thể thoát khỏi nghịch cảnh?” Lãnh Vu Thu cười nhạt, trên gương mặt tràn ngập chế giễu, “Quả nhiên rất thú vị, hảo một cách giải sầu!”

Mặc dù cùng Sơn Trung Tử ý hợp tâm đầu, nhưng hần tuyệt đối không phải người thân thiết đến nỗi có thể bao che việc xấu của kẻ khác, cái gì bất mãn hay muốn minh minh bạch bạch đều biểu hiện ra ngoài.

Sơn Trung Tử chăm chú nhìn hần: “Ta biết người sẽ nói như vậy, người đối mọi chuyện luôn rất thẳng thắn, chỉ là...” Hần ngập ngừng, “Sinh tử kẻ khác ta khả dĩ lý giải, chỉ độc mình người là không thể, nạn kiếp tuy không hóa giải được, nhưng có thể trút lên đầu kẻ khác.”

“Nga? Chẳng hay phải trút lên kẻ nào?” Thần sắc Lãnh Vu Thu tỏ vẻ không đồng tình, hắn tuyệt đối không thêm làm loại chuyện lợi mình hại người, nhưng nghe một chút cũng chẳng sao. Hắn muốn biết đối phương rốt cuộc đang diễn trò gì, điều mà người như Sơn Trung Tử nói ra, hắn mười hai vạn phần không tin.

“Người thân cận với người nhất.”

“Hàn nhi?” Hai hàng lông mày Lãnh Vu Thu chau lại – điềm báo hắn đang muốn phát hỏa.

“Ta biết người tuyệt đối không nỡ.” Sơn Trung Tử cười cười, “Hiện tại ngoài nó ra người người tối quan tâm là ai? Trong lòng người hân biết rõ.”

“Ta nào có quan tâm tới ai!” Lãnh Vu Thu tuy nói như vậy, vẻ mặt đã có chút mất tự nhiên.

Thần sắc hắn biến đổi đương nhiên không thoát khỏi ánh mắt Sơn Trung Tử. Trong đáy mắt Sơn Trung Tử, nhãn thần thoáng hiện nét buồn bã, rất nhanh lại khôi phục sự trầm tĩnh: “Vẫn là có a? Ta biết người nhất định không chịu hạ thủ, cho nên ta không ngại làm thay.”

“Cái gì?” Lãnh Vu Thu biến sắc.

“Người nghĩ rằng được ta cho hân uống là để giảm đau tiêu phù ...”

Hắn còn chưa dứt lời, Lãnh Vu Thu đã xông ra ngoài.

Trong tĩnh xá, một thị tòng vận bạch y đang hầu hạ Sở Hành Vân uống dược. Hắn đoán chắc đây là thị tòng rất tận tụy, cho dù vắng mặt chủ nhân, vẫn biểu hiện vô cùng chu đáo kỹ lưỡng. Sau khi cẩn thận thổi nguội dược, lúc này mới cẩn cẩn trọng trọng đem đến trước mặt Sở Hành Vân.

“Làm phiền người rồi, kỳ thực những việc này ta tự mình làm được.” Sở Hành Vân mỉm cười tiếp nhận, nâng chén thuốc lên môi, định một hơi uống cạn....

“Không được uống!” Một cơn lốc ào đến. Người chưa tới nơi, tiếng đã đến trước, dưới cái nhìn kinh ngạc của Sở Hành Vân, hất tay lật úp chén thuốc.

“Loảng xoảng”, tiếng chén rơi vỡ toang trên nền đất, nước nóng màu đen đen lênh láng khắp sàn nhà. Hai người ở trong phòng vốn đang giật mình, không hẹn mà cùng nhau nhìn người vừa đến.

Người này đương nhiên là Lãnh Vu Thu.

Sở Hành Vân nhíu mày: “Người làm gì vậy?”

Lãnh Vu Thu định nói, chợt nghe phía sau có tiếng thở dài xa xăm.... Sơn Trung Tử cũng theo hần tới. Hần quay lại, chế trụ cổ tay Sơn Trung Tử, lạnh lùng nói: “Giải được đâu?”

Sơn Trung Tử không đáp, chỉ dùng đôi mắt trầm tĩnh chăm chú nhìn hần, biểu tình tựa như đang cảm thương.

Hai người cứ thế đối diện, từ từ, Lãnh Vu Thu nhận ra: “Người không hề hạ độc, người thử ta!” Sơn Trung Tử không nói gì, nhưng không trả lời không có nghĩa là thừa nhận?

“Vì sao?” Lãnh Vu Thu bối rối, tâm tư bị nhìn thấu khiến hần cảm thấy lúng túng, không biết nên ứng phó thế nào. Nói cho cùng hần đã đóng chặt lòng mình nhiều năm rồi.

“Bởi vì ta muốn bản thân thôi hy vọng.” Sơn Trung Tử cư nhiên còn cười cười, chỉ là dáng cười khó giấu nét sầu khổ.

Lãnh Vu Thu im lặng. Tâm ý Sơn Trung Tử dành cho hần không phải hần không biết, chẳng qua hần không nói ra, bản thân cứ giả vờ vui vẻ. Bây giờ ngẫm lại, chỉ có ngập tràn thẹn ý.

“Ta quá hiểu người, còn người, cũng quá hiểu ta. Người biết rõ ta sẽ không làm như vậy, kỳ thực ban này nếu người cẩn thận suy nghĩ sẽ biết là ta thử người, thế nhưng người không nghĩ tới. Bởi vì tâm người đã loạn.”

Sở Hành Vân vẫn ở một bên lắng nghe, mơ hồ hiểu được dường như bản thân có liên quan, không nhẫn được hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ngôn vừa xuất khẩu, đã bị Lãnh Vu Thu quát lại: “Đại nhân nói chuyện tiểu hài tử chớ xen vào!” Sở Hành Vân lập tức khóa miệng.

Sơn Trung Tử nhìn tình hình giữa hai người, thầm nghĩ chắc chỉ có Sở Hành Vân mới chịu được tính xấu của Lãnh Vu Thu a? Hai người này đúng là trời sinh một đôi. “Lòng người đã để tâm đến hần, vì sao còn không muốn thừa nhận? Đường đường nam nhân cao bảy thước (1 thước = 1/3 mét) còn muốn học đòi nữ nhi làm bộ làm tịch sao?”

“Ai làm bộ làm tịch? Chỉ là ta chưa thể xác định thôi.”

Sở Hành Vân lúc này cuối cùng cũng minh bạch. Niềm vui sướng lớn lao khiến hần bối rối, nhưng hần theo trực giác mà nói rằng: “Không sao, ta có thể chờ, chờ ngày nào đó người có thể chấp nhận ta!”

Lãnh Vu Thu nhìn gương mặt cười lạnh đậm của Sơn Trung Tử, lại nhìn sang ánh mắt tha thiết của Sở Hành Vân, trăm mối cảm xúc nhất thời ngổn ngang, không khỏi ngập ngừng.

“Ta vốn định nói muốn giữ ngươi lại, nhưng hiện tại xem ra, đã không còn... cần thiết nữa.”

“Ta nói mệnh ngươi còn một đại kiếp nạn, lời này không phải nói bừa, chỉ là không thể biết tường tận mà thôi. Chung quy, mọi chuyện phải thật cẩn thận.”

Nhóm người Lãnh Vu Thu đã đi rất xa, thế nhưng quay đầu nhìn lại, vẫn có thể thấy một bạch y thân ảnh lặng lẽ đứng nơi đỉnh núi rất lâu. Hắn đứng trên cùng sơn chót vót, vẫn cao cao tuyệt ngạo như ngày nào, nhưng hiện tại trong mắt Lãnh Vu Thu, lại tựa như chiếc bóng cô đơn quạnh quẽ.

Nơi cao lạnh khôn xiết. Có ai cam tâm tình nguyện độc hưởng quạnh hiu?

Cũng chỉ là không thể làm khác đi mà thôi!

Lãnh Vu Thu thở dài quay đầu, đối diện ánh mắt quan tâm của Sở Hành Vân, một cổ tình cảm ảm áp vô cớ dâng lên trong lòng. Hắn thở dài: “Đi thôi!”

Đi tới chân núi, bọn người ma giáo khiến hắn lo lắng vẫn chưa thấy xuất hiện, có chút kỳ quái, nhưng đúng là không khỏi nhẹ lòng. Ngô Bất Tri chấp tay: “Chúng ta chia tay ở đây a!”

Sự tình đã xong, không còn lý do để giữ hắn lại, huống hồ người kia đi rồi cũng đỡ phiền hà, Sở Hành Vân để hắn tùy ý.

Nhìn bóng lưng Ngô Bất Tri dần đi xa, Sở Hành Vân bỗng nghĩ đến, bản thân đã từng đáp ứng sẽ rời xa phụ tử bọn họ, tuy rằng mấy ngày nay liên tục có biến cố, nhưng Lãnh Vu Thu rốt cuộc vẫn chưa có biểu hiện minh xác muốn hắn lưu lại. Mặt dày mày dạn bám theo a, tự thấy bản thân giống một tên vô lại; ly khai a, thật là luyến tiếc, nhất thời khó lòng quyết định. Quay đầu nhìn, phụ tử Lãnh Vu Thu đã đi rất xa.

Lãnh Hàn ngoái đầu vẫy tay: “Sở thúc thúc, nhanh lên!”

Sở Hành Vân đáp ứng, nhưng vẫn bất động tại chỗ, quan sát biểu tình của Lãnh Vu Thu.

Lãnh Vu Thu dường như không nghe thấy, đi ở phía trước, bước vài nhịp, cuối cùng dừng lại, xoay người, vẻ mặt kiên nhẫn: “Ngươi có chuyện gì? Còn không nhanh lên!”

Sở Hành Vân mỉm cười, vội vàng cất bước.

20. Chương 19

Ở trong núi gần nửa tháng, khi hạ sơn đã vào độ cuối thu, cây lá đồng một sắc vàng, từng cơn gió nhẹ thoảng qua, rơi lá tả phũ đầy đại lộ, trải một lớp dày, bước lên êm ái, vô cùng dễ chịu.

Lãnh Hàn được phụ thân nắm tay, dắt đi trên thảm lá rơi rụng, trong lòng cực kỳ khoái hoạt. Phụ thân khỏe lại rồi, Sở thúc thúc cũng đã trở về, tất cả đều khiến nó hài lòng. Nếu muốn nói còn cái gì chưa hoàn mỹ, chính là phụ thân và Sở thúc thúc cách nhau hảo xa, hơn nữa hai người đều vẻ mặt lạnh lùng, căn bản chẳng nói lời nào.

Nó không thích như vậy! Lãnh Hàn chớp chớp đôi mắt to, bỗng nhiên kéo phụ thân đi vài bước, nắm lấy bàn tay Sở Hành Vân. Phát hiện cả hai kinh ngạc nhìn nó, nó liền mỉm cười như kẻ vô tội.

Nhật quang chiếu rọi, phác nên chiếc bóng của ba người, hai cái hai bên dài một chút, cái ở giữa ngắn một chút, tạo thành hình chữ “xuyên”. ()

Cái này gọi là một nhà ba người? Lãnh Hàn nghĩ lấy làm thỏa mãn: một phụ thân, một thúc thúc, còn có nó. Di? Hình như có điểm không hợp lý lắm, mặc kệ đi! Ba người có thể vĩnh viễn bên nhau không bị ai quấy nhiễu là tốt rồi.

Mộng ước đúng là rất đẹp, nhưng thiên bất tòng nhân nguyện. Ý niệm này vừa mới nhen nhóm trong lòng Lãnh Hàn, đã có một đội nhân mã từ đối diện phi nhanh tới, khó khăn lắm mới dừng lại trước mặt bọn họ.

Rõ ràng cảm thấy tay Sở thúc thúc cứng lại. Sao vậy? Lãnh Hàn kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện sắc mặt Sở thúc thúc đã thay đổi.

Theo tầm mắt của Sở Hành Vân, phát hiện hắn đang nhìn lão giả dẫn đầu. Lão kia rất đáng ghét, cặp mắt giống như con dao, vẻ mặt hung tợn, bất quá nhìn kỹ một chút, mặt lão và Sở thúc thúc có vài điểm giống nhau. Hừ, Sở thúc thúc sau này chắc chắn đẹp hơn lão.

“Nhị thúc, sao lại là người?” Sừng sốt kinh ngạc, lúc này Sở Hành Vân mới mở miệng.

Lão giả cũng nhìn Sở Hành Vân: “Vân nhi, quả nhiên là người.”

Lão giả kia chính là nhị thúc của Sở Hành Vân, Hạo Thiên Bảo Nhị bảo chủ, danh xưng “Nhất kiếm kinh thiên” Sở Duy Dương. Hắn trời sinh tính tình nghiêm khắc, bất cầu ngôn tiểu (nói năng thận trọng), cả Sở Hành Vân bình thường cũng nể hắn vài phần, nay có mặt tại đây thật đúng là kỳ quái.

“Không phải người đang ở trong Bảo ư? Sao lại ở chỗ này?” Phát hiện ánh mắt Sở Duy Dương đang quan sát bản thân, Sở Hành Vân trực giác buông tay Lãnh Hàn.

Không rõ vì sao Sở thúc thúc buông tay nó, Lãnh Hàn muốn hỏi, thế nhưng cả người căng thẳng, bị phụ

thân kéo vào lòng, hoang mang ngẩng đầu nhìn phụ thân, chỉ thấy mặt phụ thân trầm như nước, nhìn không rõ đang nghĩ những gì.

Sở Duy Dương hừ một tiếng: “Còn không phải là vì ngươi! Mấy ngày trước nghe nói ngươi và các nhân sĩ giang hồ đi tìm Lãnh Vu Thu, vì vô lâm trừ hại, kết quả giữa đường mất tung tích. Không biết ngươi sống hay chết, ta và mẹ ngươi đã rất lo lắng, cha ngươi thân thể bất hảo, không thể làm gì hơn là nhờ ta tìm ngươi. Nay thấy ngươi vô sự, cuối cùng đã có thể nhẹ lòng.” Nói đến đây, gương mặt cương lĩnh của hắn lộ ra một tia ấm áp.

Sở Hành Vân cảm động: “Hành Vân bất hiếu, làm phiền nhị thúc.”

“Bình an là tốt rồi.” Sở Duy Dương thu lại thần sắc, “Ta hỏi ngươi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Những người đồng hành cùng ngươi đâu? Có phải bị Lãnh Vu Thu giết rồi không?”

“Không phải!” Sở Hành Vân trực giác phản bác, “Bọn họ bị ma giáo giết chết, không liên quan đến Lãnh Vu Thu!”

“Ai chẳng biết Lãnh Vu Thu nguyên là người của ma giáo, chắc chắn bọn chúng đã thông đồng, nhân cơ hội tàn hại vô lâm đồng đạo.”

“Không, Lãnh Vu Thu đã ly khai ma giáo, chính hắn cũng bị ma giáo hãm hại, cứu tử nhất sinh!” Sở Hành Vân càng nói càng kích động, chỉ cảm thấy bản thân có nghĩa vụ biện hộ cho Lãnh Vu Thu.

Đi theo Sở Duy Dương đều là cao thủ danh môn chính phái, cùng ma giáo là kẻ thù bất cộng đái thiên, hắn vì Lãnh Vu Thu mà bào chữa, sớm có người không vừa mắt, đứng bên cạnh Sở Duy Dương quát: “Sở thiếu bảo chủ, sao ngươi biết tường tận thế? Lẽ nào ngươi và Lãnh Vu Thu là một người?”

Hắn vừa xuất ngôn, mọi người liền phụ họa, mũi dùi nhất tề hướng đến Sở Hành Vân.

Sở Duy Dương sắc mặt trầm xuống, roi ngựa trong tay vung lên, chỉ vào phụ tử Lãnh Vu Thu: “Một lớn một nhỏ kia là ai?”

“Bọn họ...” Trong tình thế này, Sở Hành Vân sao có thể nói người này là Lãnh Vu Thu? Nhưng hắn lại không quen nói dối, nghẹn một trận thật lâu mới trả lời: “Hắn là bằng hữu của ta.”

“Bằng hữu?” Sở Duy Dương cười lạnh, “Vân nhi, ngươi còn gạt ta! Hắn là Lãnh Vu Thu đúng không? Ác tặc kia rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì mê hoặc ngươi, khiến ngươi bao che hắn như vậy?”

Một câu nói làm Sở Hành Vân kinh hãi biến sắc, thầm nghĩ: thúc thúc thế nào biết được? Tình thế này làm sao vượt qua đây?

Không đợi hần nghĩ ra đối sách, Lãnh Vu Thu từ phía sau đã lạnh lùng đáp: “Không sai, ta chính là Lãnh Vu Thu. Người kia là trên đường tình cờ gặp, ta không nhận ra, càng không phải bằng hữu gì cả. Nói ta mê hoặc hần, thật đúng là oan uổng, đối với hiệp khách các người, ta còn chưa dám trèo cao, chỉ sợ đem ta đi bán lúc nào không hay.”

Sở Hành Vân nhận thấy sắc mặt thúc phụ đã rất khó coi, vội vã đứng ra: “Nhị thúc, người....”

Sở Duy Dương vung tay, cắt đứt lời nói của chất nhi: “Vân nhi, người còn không mau trở về? Đứng cùng một chỗ với loại tà ma ngoại đạo kia, chẳng lẽ không sợ mất thân phận?”

Dưới áp lực nặng nề, Sở Hành Vân không kịp đắn đo, trực giác mà đi về phía trước. Một bước này, đột nhiên nghĩ, chắc chắn sẽ phân rõ ranh giới với Lãnh Vu Thu, hần là người nhạy cảm, sợ rằng chẳng biết đang nghĩ gì. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hần thần sắc hồ hững, gần như thờ ơ, nhưng Sở Hành Vân có cảm giác, một nỗi bí ai đang nhàn nhạt bao phủ thân ảnh ấy.

Sở Duy Dương thấy chất nhi nghe lời, sắc mặt cũng dịu lại, cầm roi ngựa điểm chỉ: “Họ Lãnh, người muốn chúng ta động thủ, hay bản thân tự thúc thủ chịu trời?”

Lãnh Vu Thu cười khinh miệt, căn bản không để ý đến lời hần nói, cúi đầu bảo nhi tử: “Hàn nhi, sau này người nhớ kỹ, khi nói chuyện nghìn vạn lần không nên dùng roi ngựa chỉ vào người khác, vậy rất thất lễ, chẳng biết có phải nhân tài gia giáo đều thế cả không.”

“Đã biết.” Lãnh Hàn chớp chớp đôi mắt to. Lĩnh ngộ mà chỉ Sở Duy Dương: “Bá bá kia không có gia giáo! Nha, cha xem bá bá run thế nào kia, run đến lợi hại, có phải bị mắc bệnh cừu điên không?” Nói đến đây, thân thể nhỏ bé rụt vào lòng thúc phụ. Nó đã từng thấy bệnh cừu điên phát tác, khi đó đáng sợ hết sức, đến nay ký ức vẫn còn mới nguyên.

Lãnh Vu Thu nhin cười: “Đừng sợ, đừng sợ, đó không phải cừu điên, chắc vị lão bá này không thích tắm rửa, nên bị nổi rôm sẩy đầy người.”

Lãnh Hàn vừa nghe, vội vàng lùi lại, bàn tay nhỏ quạt liên tục, như thể thực sự nghe thấy mùi thối.

Hai phụ tử này một xương một tủy, trẻ nhỏ ra vẻ ngây thơ, kẻ lớn dụng tâm kín đáo, khiến Sở Duy Dương tức muốn thổ huyết. Hần thành danh đã lâu, uy cao vọng trọng, giang hồ nào ai dám đối hần buông lời bất kính? Bị tùy ý trêu chọc trước nhiều người như vậy càng miễn bàn.

Bất quá không chờ hần phát hỏa, đã có người vội ra mặt thay hần. Một nam tử vóc người cao trắng trong đám người kia bước ra: “Họ Lãnh, người chết đến nơi còn khua môi múa mép, ‘Du Long tiên’ Cát Thành ta sẽ giúp người toại ước!”

“Du long tiên” Cát Thành là ai, Lãnh Vu Thu không biết, mà cũng chẳng thèm quan tâm. Thấy trường roi của hần vung đến, đưa tay chụp lấy, nắm chặt phần đuôi roi.

Cát Thành lấy làm kinh hãi, cố sức muốn kéo về, nhưng dùng cách nào cũng không suy chuyển. Trong lòng bây giờ mới thấy bất ổn, không ngờ kẻ nhìn văn văn nhược nhược kia lại có khí lực lớn như vậy.

Lãnh Vu Thu vận lực một chút, hướng Cát Thành ở đối diện, một cước phi lên, nhắm ngay thất lưng hắn. Cát Thành trước mắt tối sầm, bàn tay buông lỏng, cả người cũng bị đá bay. Lãnh Vu Thu hất trường roi, quất lên mặt đất, một tiếng “chát” nhỏ vang lên, chấn động khiến mọi người rùng mình. Hắn nắm đầu roi, lạnh lùng nhìn tất cả.

Trận đầu thất lợi, bọn người kia có phần khiếp đảm, ai cũng không dám tùy tiện tiến công, bỗng nhiên nghĩ phe mình người đông thế mạnh, song quyền khó địch lại tứ thủ, còn sợ gì hắn? Có ai đó hô lên: “Mọi người cùng tiến lên!” Nhất thời đều nhảy xuống ngựa, hùng hổ kéo đến.

Sở Hành Vân thấy Lãnh Vu Thu bị bao vây, nếu tiếp tục chiến đấu, e rằng sẽ kiệt sức mà chết, vội vàng hướng Sở Duy Dương nói: “Nhị thúc, lấy đông hiếp yếu, thắng không dụng võ, truyền ra ngoài sẽ bị thiên hạ chê cười, hơn nữa còn chà đạp hai chữ ‘đạo nghĩa’!”

Nghe xong Sở Duy Dương có chút động tâm, định bảo mọi người dừng tay, để bản thân tự mình thượng trận, trong vòng vây có người quát: “Đối với loại võ lâm bại hoại này, cần gì đến đạo nghĩa? Lời Sở thiếu bảo chủ quá mức cổ hủ!”

Sở Duy Dương ngẫm nghĩ thấy cũng có đạo lý, gật đầu nói: “Cùng lắm chúng ta không thương tổn tính mệnh hắn là được.”

Sở Hành Vân định mở miệng phản bác, thanh âm Lãnh Vu Thu đã xa xa truyền đến: “Người còn chưa rõ? Hai chữ ‘đạo nghĩa’ là để nói cho thiên hạ nghe, những vị đại hiệp khách kia, khi thắng thì giảng đạo lý, khi bại thì lặng thinh, cái này gọi là ‘biến thông’!” (dựa theo tình hình khác nhau, thay đổi một cách vô nguyên tắc)

Hắn tứ diện đối địch, còn phải bảo vệ Lãnh Hàn, binh khí cũng không mấy thuận tay, ngay lúc vừa phân tâm nói chuyện, tức khắc rơi vào vòng nguy hiểm.

Sở Hành Vân quan sát chiến cục, thực không biết nên làm sao cho phải: nếu tương trợ Lãnh Vu Thu, chẳng khác nào đối nghịch với thúc thúc và toàn bộ võ lâm; nếu không giúp, lẽ nào muốn thấy Lãnh Vu Thu lại bị bắt chịu đủ nhục hình? Chợt nghe thấy tiếng nói sợ hãi của Lãnh Hàn giữa vòng vây: “Cha, sao nhiều người ức hiếp chúng ta vậy, Sở thúc thúc cũng không tới hỗ trợ? Thúc ấy không cần chúng ta sao?”

Thanh âm hồn nhiên lại như tảng đá lớn đè nặng lồng ngực Sở Hành Vân, phải rồi, Hàn nhi vẫn yêu kính hắn như thân nhân, hắn sao có thể tổn thương tâm tư hài tử này?

“Đứa ngốc, cha không phải đã dạy ngươi ư? Vĩnh viễn đừng hy vọng người khác tới giúp ngươi, tất cả chỉ có thể dựa vào chính mình.” Trong giọng nói cao ngạo ấy chứa sự cam chịu, chính là Lãnh Vu Thu.

Phải kinh qua bao nhiêu sự phản bội và lạnh lùng, mới trở nên hoài nghi nhân tính như thế, thậm chí còn

xem quan niệm đó như tín điều dạy dỗ hài tử? Sở Hành Vân nhớ tới quá khứ bi thương của Lãnh Vu Thu, trong lòng đau khổ vô cùng. Mà phải khó khăn lắm hắn mới bắt đầu tin tưởng tiếp nhận chính mình, lẽ nào lại một lần nữa cứ thế khiến hắn thất vọng?

Không!

Nghĩ tới đây, Sở Hành Vân thấy nhiệt huyết sôi trào, cái gì thúc phụ, cái gì Hạo Thiên Bảo, cái gì giang hồ vô lâm, tất cả đều không trọng yếu! Hắn hiện tại chỉ muốn vững vàng giữ lấy Lãnh Vu Thu, vững vàng nắm lấy phần tín nhiệm bất di bất dịch đó!

21. Chương 20

“Cha, vì sao Sở thúc thúc không đến giúp chúng ta?”

Lãnh Vu Thu nghe nhi tử truy vấn, trong ngực chua xót dị thường.

Hắn không trách Sở Hành Vân, thực lòng, đại sự trước mắt, con người sẽ chọn điều có lợi nhất cho bản thân. Kể như thế hắn gặp đã nhiều, cũng không đổi chuyện này lấy làm kỳ quái. Sở Hành Vân coi như là người tốt, chí ít không lâm trận trở giáo, hắn thấy vậy đã đủ.

Chẳng qua hắn có chút thất vọng, vốn tưởng gặp được một người ngoại lệ, nào ngờ.....

Ai!

Vừa phân tâm, một thanh gươm đã chém tới trước ngực, vội vàng tránh về sau, rốt cuộc vẫn chậm nửa bước, vạt áo bên tay trái bị cắt một đường, may mắn không thụ thương.

“Cha, người bị thương?”

“Không có, ngoan, đừng sợ.” Lãnh Vu Thu vừa an ủi nhi tử, vừa quan sát cục diện tứ phương, hy vọng tìm ra kẻ hở, liều mạng xông ra ngoài. Nhưng phóng mắt nhìn, vẫn là một bức tường người đen kịt.

Hắn âm thầm cân nhắc, bên ngoài vòng nhân tường bỗng có một trận hỗn loạn. Còn chưa hình dung được tình huống, tựa như đường kiếm sắc bén, một thân ảnh nhanh như bạch quang nhảy vào vòng chiến, bạch quang đi đến đâu người tan tác đến đó, rất nhanh đã tới bên cạnh phụ tử Lãnh Vu Thu.

Thấy người kia, Lãnh Hàn gần như muốn gào lên!

Người này vận thanh sam, trường thân ngọc lập, trên gương mặt anh tuấn mang một tia tiểu ý an vui, còn không phải Sở Hành Vân thì là ai?

Hắn nhìn thẳng về phía Lãnh Vu Thu: “Ta đã đến.”

Lãnh Vu Thu cũng nói: “Người đến rồi.”

Hai người đều im lặng. Lãnh Vu Thu không hỏi vì sao hắn tới, Sở Hành Vân cũng chẳng nhiều lời giải thích, giờ khắc này đối với bọn họ mà nói những điều đó đã không còn trọng yếu... Sở Hành Vân tới, chẳng phải đã nói lên tất cả?

Lãnh Vu Thu nhìn hắn, ánh mắt dần dần nhu hòa, tiểu ý ánh lên từ đáy mắt, chậm rãi lan tỏa, ngưng tụ thành nụ cười tuyệt mỹ nơi khóe miệng.

..... Người đã đến, không làm ta thất vọng, ta thực sự không nhìn lầm người.

Nụ cười ấy khiến kẻ khác nín thở, đẹp đến khó tin. Sở Hành Vân chưa từng thấy Lãnh Vu Thu cười như thế, trong ký ức những lần cười nhạt, cười mỉa ngược lại gặp không ít.

Hắn đã vô số lần miêu tả dáng vẻ Lãnh Vu Thu khi cười lên trong suy nghĩ, nhưng tiểu dung kia so với tưởng tượng của hắn lại càng động nhân.

Nụ cười ấy tuyệt đối phạm nhân không thể có!

Không riêng gì Sở Hành Vân, những người xung quanh cũng bị nụ cười kia khuynh đảo, tứ phương truyền đến một trận tiếng hít hơi.

Lãnh Vu Thu thấy thời cơ đã đến, mũi chân ấn vào đất, hất tung bụi cát, kéo tay Sở Hành Vân: “Đi mau!” Hai người hồ tương tá lự, thi triển khinh công, bay qua đỉnh đầu mọi người, như hai đại hồ điệp, nhẹ nhàng khéo léo đáp lên lưng ngựa.

Biến cố thực sự xảy ra quá đột ngột, đợi khi quần hùng quay đầu trấn tĩnh, Lãnh Vu Thu và Sở Hành Vân tay đã cầm dây cương, chuyển đầu ngựa chuẩn bị ly khai. Bọn họ nghĩ bản thân cư nhiên bị một nam tử, còn là ‘yêu nhân ma giáo’ mê hoặc, đến nỗi để đối phương có cơ hội chạy thoát, không giấu nổi vẻ hối hận. Thẹn quá hóa giận, nhốn nháo to tiếng:

“Sở thiếu bảo chủ, đây là ý gì?”

“Họ Sở, chẳng lẽ ngươi muốn giúp yêu nhân Lãnh Vu Thu kia?”

“Hay là người thực sự bị hấn mê hoặc?”

Giữa một mảnh chỉ trích huyền ảo, Sở Duy Dương cũng phân khai nhóm người bước lên trước, sắc mặt tất nhiên có thể đoán được là rất khó coi, đầu tiên hung hăng đưa mắt trừng Lãnh Vu Thu, sau mới lạnh lùng nhìn về phía chất nhi: “Vân nhi, người làm gì vậy?”

Sở Hành Vân đối mặt với thúc phụ vẫn có vài phần nể sợ, nhưng tâm đã quyết, tuyệt không thay đổi: “Nhị thúc, ở đây xác thực có hiểu lầm trầm trọng, nhóm người Hướng Thiết Long chắc chắn không phải do Lãnh Vu Thu giết, chất nhi không đành lòng thấy hấn vô tội bị oan uổng, không thể làm gì hơn là ra hạ sách này.”

“Lẽ nào người không biết làm thế là đối nghịch cùng toàn bộ võ lâm sao?”

Sở Hành Vân nhìn Lãnh Vu Thu: “Chất nhi biết.” Đoạn hấn tiếp lời: “Chất nhi tự vẫn không thẹn với lòng, cho dù cùng thiên hạ đối địch, cũng tuyệt không sửa ước nguyện ban đầu!”

Hấn nói những lời này như chém đinh chặt sắt, không hề dao động, Sở Duy Dương tức giận đến toàn thân run rẩy, hồi lâu mới đáp: “Hay, hay lắm, Sở gia chúng ta sao lại có nghịch tử thị phi bất phân, đạo lý bất minh như người! Hảo, người đi đi, từ nay về sau đừng bao giờ nói mình là tử tôn Sở gia nữa!”

Sở Hành Vân thấy thúc thúc đang nổi nóng, thầm nghĩ hiện giờ nói gì cũng vô ích, thở dài: “Nhị thúc, ngày sau chất nhi sẽ thỉnh tội với người.”

Định thúc ngựa rời đi, chợt nghe có người gầm lên: “Kẻ nào đang ẩn ẩn nấp nấp, ra đi!” Theo tiếng quát tháo kia, một bóng đen từ sau vách nham thạch lù ra, quay đầu bỏ chạy!

Sở Hành Vân và Lãnh Vu Thu vừa nhìn người nọ, đều lấy làm kinh hãi:

“Sao lại là hấn!”

22. Chương 21

Lãnh Hàn trở ngón tay bé xíu: “Đó không phải quái thúc thúc sao?”

“Quái thúc thúc” mà nó nói chính là Ngô Bất Tri, Lãnh Hàn hấn chưa từng thấy nam tử nào bỉ lý bỉ khí (luộm thuộm) cỡ như hấn, dám ở sau lưng gọi hấn quái thúc thúc. Chỉ là khi Ngô Bất Tri chia tay bọn họ đã chọn một con đường khác, theo lý mà nói hiện tại đã đi rất xa, thế nào lại xuất hiện ở đây?

Người bên đối phương cũng nhận ra Ngô Bất Tri: “Hấn là ‘Vạn sự thông’ Ngô Bất Tri, cùng một ruột với

họ Lãnh kia, lúc lên núi cũng đi theo bọn chúng!” Sớm có kẻ nghe thể liền đuổi theo.

Ngô Bất Tri tuy được xưng tụng ‘Vạn sự thông’, nhưng phương diện võ công thì thực sự là bất thông, nháy mắt đã bị người bắt kịp. Biết hẳn tuyệt đối chạy không thoát, Sở Hành Vân thấp giọng nói: “Người mang Hàn nhi chạy trước, ta đi cứu hẳn.”

Lãnh Vu Thu hơi do dự, sợ rằng chuyến này đi chẳng những cứu không được người mà ngược lại còn bị bắt, có ý muốn đi cùng hẳn, nhưng không thể bỏ hài tử được. Sở Hành Vân cười: “Cho dù ta thất thủ, bọn họ cũng sẽ không gây bất lợi cho ta.”

Biết rằng nhiều lời vô ích, Lãnh Vu Thu nắm chặt tay hẳn: “Không được thất thủ, ta chờ người.”

Có lẽ từ khi quen biết tới nay đây là lần đầu tiên Lãnh Vu Thu quan tâm tín nhiệm hẳn, Sở Hành Vân bỗng nhiên thấy toàn thân sức mạnh tràn trề, trở tay nắm lại: “Người yên tâm!”

Dứt lời, thân người hẳn đã phi lên cao, hướng vào địch trận, cùng lúc đó, Lãnh Vu Thu cũng thúc ngựa ly khai.

Quần hùng dường như không ngờ Sở Hành Vân lại trở về, nhất thời đình chỉ mọi động tác. Vẫn là Sở Duy Dương phản ứng nhanh, thấy toàn thân Sở Hành Vân từ bên cạnh phóng qua, liền bước lên trước, song chưởng thu lại, xuất chiêu “Cử hỏa thiêu thiên”. Bỗng nghe hẳn gọi “thúc thúc”, lòng chợt chùng xuống, thầm nghĩ lẽ nào thực sự bắt hẳn cho kẻ khác tùy nghi xử trí? Sở Hành Vân nhất định phải chịu phạt, nhưng không đến lượt ngoại nhân xen vào.

Nghĩ thế, liền không xuất chiêu nữa, Sở Hành Vân lập tức chạy mất.

“Ngô huynh, ta tới giúp người!”

Ngô Bất Tri đã sớm bị đối thủ đánh cho cực kỳ chật vật, vừa thấy Sở Hành Vân, ngây ngốc: “Chẳng phải người đã đi rồi sao?”

“Ta đã quay lại.” Sở Hành Vân miệng vừa nói, tay vẫn không ngừng huy vũ, sau mấy chiêu kiếm, đã đẩy lùi những người vây công Ngô Bất Tri được vài bước, nhưng đồng thời, quần hùng từ sau vẫn tiếp tục truy kích.

Ngô Bất Tri nhìn địch nhân với đại đao trường kiếm trước mắt, thở dài: “Trở về làm gì, thế này chúng ta đều không thể thoát.”

“Vây cùng nhau bị bắt cũng được.” Sở Hành Vân ngữ khí vẫn rất bình tĩnh, “Chúng ta là bằng hữu, hướng chỉ người vì ta mà liên lụy, ta sao có thể bỏ mặc người?”

Dừng một chút: “Ta tin nếu là người, người cũng sẽ như vậy.” Ngô Bất Tri ngẩn ngơ, trên gương mặt thần sắc vô cùng phức tạp, muốn nói, lại thôi.

Tình thế không cho hắn mở miệng, đối diện đã có bốn người bắt đầu tấn công, với võ công mèo quào của hắn, chỉ có thể tránh né phần nào.

So ra, tình hình của Sở Hành Vân khả quan hơn, tuy hai kẻ vây công hắn đều là cao thủ, nhưng thực lực kém hắn xa. Bất quá đánh lui được hai người kia, không biết phía sau còn bao nhiêu kẻ đang chờ hắn, đấu pháp này, bao giờ mới kết thúc? Huống hồ đôi lúc còn bị phân tâm để chiếu cố Ngô Bất Tri. Nghĩ tới Lãnh Vu Thu đang chờ đợi, chỉ còn biết chiến đấu tới cùng.

Ngô Bất Tri rốt cuộc cũng tránh không thoát lưỡi đao của đối phương, bắp chân bị chém một đường, máu tươi lập tức tuôn chảy, kìm không được thét lên, Sở Hành Vân bị hắn làm kinh tâm, định phá vòng vây qua xem xét tình hình của hắn, nhưng bị hai kẻ bám sát như ruồi nhặng bầu hoa, muốn đi cũng không được, nôn nóng thì tâm tất loạn, bản thân liên tiếp gặp phải hiểm chiêu.

Ngô Bất Tri gào lên: “Người đi mau, đừng lo cho ta!”

“Muốn đi thì cùng đi!”

“Người...” Ngô Bất Tri còn muốn nói gì đó, một trường roi chẳng biết từ nơi nào phóng đến, quất vào lưng hắn, hắn chỉ kịp thấy cơ thể như đằng vân phi vũ, nhẹ nhàng bay lên.

“A!”

“A!A!A!”

Tiếng thét bị thương không ngớt bên tai, thanh âm vô cùng thảm thiết, chắc rằng chỉ có Hình đường (nơi dụng hình) mới có thể so sánh.

“Người hạ thủ nhẹ tay một chút được không? Đây là người đang trị thương, hay là muốn giết người nha? A!”

Hoa mẫu gạt xong ruộng đồng một mảnh hỗn độn.

Ngô Bất Tri ngồi trên tảng đá lớn, ống quần trái xắn cao, để lộ ra thương tích, Sở Hành Vân đang băng bó vết thương cho hắn. “Đại phu” này y thuật xem ra không được tốt lắm, Ngô Bất Tri đau đến nhe răng cắn lợi, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, muốn xấu bao nhiêu có bấy nhiêu.

“Thúc thúc, người nhần một chút, nam tử hán đại trượng phu đổ máu không đổ lệ, khóc như vậy thiệt khó coi.” Lãnh Hàn mở to đôi mắt tròn nhìn trân trân, chẳng rõ vì sao nam nhân lớn như thế bị thương còn

khóc lóc, phụ thân từng thụ thương, bản thân cũng từng bị, cũng chẳng khóc nha.

“Thôi thôi thôi, tiểu hài tử biết cái gì? Ta đây là đổ máu thì đổ lệ, quản được sao?”

“Hàn nhi, đừng để ý đến hắn, người như thế nên để hắn đau chết luôn đi.” Lãnh Vu Thu vừa mua chút đồ ăn thức uống từ nông gia gần đó trở về, đang bày biện trên một tảng đá tương đối trơn láng.

Trường roi đoạt từ tay địch nhân giống như tử xà nằm trên mặt đất, hai con ngựa được cột vào hàng cây bên đường, truy binh bị mất dấu, bọn họ mới dám dừng lại.

Ngô Bất Tri đưa mắt trừng Lãnh Vu Thu: “Người có phải kẻ còn lương tâm không? Đừng quên ta vì ai mà bị liên lụy.”

Lãnh Vu Thu hừ một tiếng: “Ta chỉ biết có một kẻ trì độn rõ ràng đã rời đi, lại nhong nhong chạy về cho người ta bắt!”

“Chứ không phải vì ta thấy có người muốn gây bất lợi với các người, mới nghĩ đến bí mật thông báo...”

“Ha, bí mật thông báo! Ta thấy người tới chỉ thêm phiền phức, nếu không có người, bọn ta đã sớm thoát thân.” Lãnh Vu Thu bĩu môi, thật là phục tên gốc kia.

“Được rồi, ai nấy đều đói cả, ăn cái gì đi.” Sở Hành Vân vừa nghe hai người đấu võ mồm, vội cấp tốc băng bó vết thương thật tốt, ôm Lãnh Hàn ngồi một bên, dùng phương thức hữu hiệu nhất cắt đứt trận mê thương lưỡi kiếm. Khó hiểu chính là, Ngô Bất Tri ngay từ đầu đau đến rên la liên tục, khi lâm trận khẩu chiến, cứ nhiên một tiếng đau đớn cũng không than.

Chiến sự tạm lắng. Lãnh Hàn ăn trứng luộc phụ thân đưa, cắn vài miếng, bỗng la lên: “Trái trứng này có hai lòng đỏ!”

Ngô Bất Tri hừ một tiếng: “Có gì lạ đâu, tiểu hài tử hiếm thấy chuyện kỳ quái.”

Lãnh Hàn vẫn còn hứng thú với sự việc mới mẻ này, nhìn tới nhìn lui, đột nhiên hỏi: “Cha, người nói nếu trái trứng này nở ra, có phải sẽ có hai con gà con nha?”

Lãnh Vu Thu chỉ vào Ngô Bất Tri: “Người hỏi vị Vạn sự thông này đi.”

Ngô Bất Tri nghiêng đầu suy nghĩ giây lát, nghiêm túc nói: “Đại khái là một con gà hai đầu.”

Hắn trịnh trọng mà nói hươu nói vượn, khiến Lãnh Hàn hắc hắc cười không ngừng, còn Lãnh Vu Thu cũng không nhịn được lộ ra tiểu ý. Bốn người từ lúc quen biết tới nay, đây là lần đầu tiên chung sống hòa thuận

vui vẻ.

Sau khi nghỉ ngơi và ăn uống xong, bốn người thúc ngựa khởi hành, phụ tử Lãnh Vu Thu ngồi một con nên con còn lại, Sở Hành Vân và Ngô Bất Tri miễn cưỡng cười cùng, gần chạng vạng, cuối cùng cũng tới thị trấn, tìm một khách điểm bình dân dừng chân.

Trăng treo cao giữa nền trời, đêm đã về khuya.

Buổi tối cuối thu se lạnh, Sở Hành Vân khoác thêm xiêm y, một mình bước ra sân.

Hắn không ngủ được.

Trước mặt người khác tuy giả vờ vui vẻ, nhưng trong lòng hắn lại trăm mối ưu tư.

Cuộc chiến hôm nay, hắn đã cùng võ lâm Trung nguyên đoạn tuyệt, vậy ngày sau hắn phải xử trí ra sao?

Thuở thiếu niên bôn tẩu giang hồ, lấy bảo vệ đạo nghĩa làm nhiệm vụ bản thân, chưa từng nghĩ sẽ có ngày bị chính đạo gạt bỏ.

Còn người nhà của hắn!

Nhị thúc đã vì hắn tức giận không ít, cha mẹ mà biết sẽ thế nào? Hắn quả thực không dám nghĩ!

Lãnh Vu Thu đối với hắn có tâm tư gì? Bản thân còn có thể ở cạnh người ấy bao lâu?

Tất cả phiền muộn vướng vít trong lòng hắn, khiến tâm hắn lúc nào cũng trĩu nặng. Cho dù niềm vui được chung sống có thể khiến hắn tạm quên đi những điều đó, nhưng thời khắc mỗi người một phương, đến cuối cùng cũng không thể lảng tránh.

Hắn nên làm thế nào đây? Không khỏi ngẩn ngơ nhìn đóa cúc hoa trong giá gỗ.

Có tiếng ho nhẹ từ sau truyền đến, một người ngâm nga:

“Như thử tinh thần như thử dạ, vi thủy phong lộ lập trung tiêu?” (Sao nay cũng như sao đêm trước, vì ai phơi gió giữa canh hàn?)

Ở đây, Lãnh Vu Thu đổi một chút ý thơ của nhà thơ đời Thanh Hoàng Trọng Tắc để trêu chọc Sở Hành Vân.

Bài thứ mười lăm trong chùm thơ “Khởi Hoài” của Hoàng Trọng Tấn:

Kỷ hồi hoa hạ tọa xuy tiêu, ngân hán hồng tường nhập vọng diêu.

Tự thử tinh thần phi tạc dạ, vi thùy phong lộ lập trung tiêu.

Triền miên tư tấn trầu tàn kiến, uyển chuyển tâm thương bác hậu tiêu.

Tam ngũ niên thì tam ngũ nguyệt, khả liên bôi tửu bất tăng tiêu.

Tạm dịch by Thuytruongluu:

Thuở nào tiêu tẩu dưới bóng hoa, tường hồng nay cách cả ngân hà.

Tinh tú đêm này đâu như trước, vì ai lặng đứng giữa canh hàn.

Triền miên tơ tưởng tầm đoạn kiếp, trần trọc buồn thương chuỗi chẳng đơm.

Năm ba năm rồi năm ba tháng, rượu vơi không cạn chén sầu vương.

23. Chương 22

Như thử tinh thần như thử dạ, vi thùy phong lộ lập trung tiêu?”

Thanh âm tràn ngập ý trêu đùa vang lên sau lưng, ngữ khí âm điệu không thể quen thuộc hơn. Sở Hành Vân xoay người lại, liền thấy nét mặt tươi cười của Lãnh Vu Thu. Có lẽ có quan hệ với việc sao nay giống như sao đêm trước, gương mặt Lãnh Vu Thu lộ vẻ ôn nhu khó tả nên lời.

“Hàn nhi đâu?”

“Đang ngủ. Ban đầu còn nói muốn tìm người cùng chơi, ta vừa mới quay đi đã leo lên giường ngủ.” Vì sao hai người này lại hợp ý như thế? Lãnh Vu Thu đến nay vẫn trăm ngàn lần không thể lý giải.

“Sao người một mình ngơ ngác đứng đây phơi gió vậy? Có tâm sự ư?”

Đúng là có tâm sự, thế nhưng không thể giải bày cùng Lãnh Vu Thu, sợ hấn bận lòng. “Không... Không

có gì, ta thấy mệt, ta về phòng đây.” Sở Hành Vân có chút khản trương mà trở lại phòng mình, vừa định đóng cửa, Lãnh Vu Thu đã theo đến, giật mình suýt chút nữa la lên.

Lãnh Vu Thu chau hàng mi: “Sao hoảng hốt vậy, lẽ nào người giấu cái gì trong phòng?” Nói đoạn, đẩy Sở Hành Vân ra hướng vào trong quan sát.

Đương nhiên không có gì cả. Sở Hành Vân muốn bảo Lãnh Vu Thu ra ngoài, bỗng nhiên phát hiện cự ly giữa hai người rất gần, gần đến mức chỉ cần nhẹ nhàng rướn cổ đến, là có thể chạm vào gương mặt người kia....

Đột nhiên, mặt hần đỏ lên.

Chết tiệt, hần lại tâm viên ý mã, nếu làm ra hành vi kỳ quái như lần trước, sợ rằng hần lại bị hiểu lầm.

“Đêm đã khuya, người về đi.”

Một đôi mắt trong sáng như sao của Lãnh Vu Thu nhìn thẳng vào hần hồi lâu, bất ngờ nói: “Có phải người hối hận rồi không?”

“Sao?”

Lãnh Vu Thu cười, trong nét cười phảng phất sự kiên cường: “Chúng ta đến tột cùng không đi chung một con đường, người có thể làm đến bước này, ta rất cảm kích. Thế nhưng tiền đồ của người, thân nhân của người thì sao? Người là võ lâm ưu tú, thiên chi kiêu tử, không như ta bị vạn nhân thóa mạ, cả đời sống chui sống nhủi a?” Lăn lộn chốn giang hồ nhiều năm như vậy, sớm đã hiểu luật chơi nơi đây. Không sợ người giết người, không sợ người phóng hỏa, chỉ sợ người đắc tội với những vị danh môn chính phái, từ nay về sau khó mà yên thân.

Đã không thể phủ nhận nữa, đúng, hần thích Sở Hành Vân. Từ thời khắc, Sở Hành Vân quyết định sai lầm tự nguyện bất chấp thiên hạ, liều lĩnh xông vào cứu hần, đã hoàn toàn chiếm trọn được tâm hần.

Cũng bởi như thế, mới không thể không suy nghĩ cho đối phương. Ban ngày, hần đã chú ý, Sở Hành Vân có lúc tuy ngoài mặt tươi cười, nhưng ẩn đường khó giấu vẻ ưu tư.

“Quay về đi, sáng mai hãy khởi hành, tin chắc bọn họ sẽ không gây khó dễ người. Ngày sau nếu ta rơi vào tay người, chỉ mong người hạ thủ lưu tình nha.” Trong lòng dù khổ sở, dù tổn thương, nhưng không biểu hiện ra đã thành quen, thậm chí còn tâm tình buông lơi đùa ghẹo. Từ nay trở đi sẽ không còn ngốc tử leo đèo theo sau, phụ tử hai người càng thông dong, chỉ là, bị hần bám theo lâu như vậy, đột nhiên mất đi chẳng biết có quen được không....

“Ta sẽ không quay về!” Sở Hành Vân gần như lập tức mở miệng phản bác, “Không sai, ta có chút lo lắng, không biết phải đối mặt phụ mẫu ra sao. Nhưng việc hôm nay nếu cho ta lựa chọn thêm lần nữa, ta cũng

tuyệt không thay đổi ý định ban đầu.”

Thanh âm hần nhu hòa, đôi con ngươi đối diện Lãnh Vu Thu: “Ta cũng không phải nhất thời xúc động, ta tin mọi việc ta làm đều có mục đích, tuyệt đối không hối hận.” Hần càng nói càng động tình, chỉ cảm thấy trong đôi mắt kia ngày càng phát ra tinh quang lấp lánh....

Đẹp quá!

Không được, nhãn không được nữa! Đẩy Lãnh Vu Thu ra xa: “Được rồi, người đi đi!”

Cái gì là cái gì! Lãnh Vu Thu bị hần khiến cho hồ đồ, một khắc trước còn thâm tình tha thiết, giờ mặt lại đổi sắc đuổi mình đi, người này chẳng lẽ bị bệnh? Lãnh Vu Thu dĩ nhiên không chịu đi. “Người sao vậy? Âm một trận dương một trận.”

“Ta...” Sở Hành Vân chẳng biết giải thích thế nào, mặt đỏ đến mang tai, “Nếu người không đi ta lại đối người làm ra chuyện kỳ quái.”

“Vậy người làm đi nha.”

“A?”

Lãnh Vu Thu có phần mất kiên nhẫn, đưa tay giữ lấy đầu hần, nhẹ nhàng ấn môi mình lên môi hần, thật nhanh rồi buông ra, mỉm cười nói: “Cái này không gọi là chuyện kỳ quái, đôi khi ta sẽ làm.”

Bị tiểu dung của hần thôi thúc, Sở Hành Vân cuối cùng lấy hết dũng khí hôn lại. Giờ khắc này chỉ cảm thấy nụ hôn ấy thật sâu, thật đậm, cũng thật ngọt ngào. Lẽ nào đây gọi là lưỡng tình tương duyệt? Lãnh Vu Thu cho phép chính mình hôn hần, phải chăng điều đó có nghĩa hần đã chấp nhận mình? Nghĩ tới đó, trong lòng vui sướng muốn nổ tung.

Lãnh Vu Thu cũng không kịp được lòng mà chìm đắm trong nụ hôn ấy.

Chẳng phải chưa từng bị nam nhân hôn, thứ cảm giác bị cường bạo xâm phạm chỉ còn lại khuất phục cùng bi ai. Nhưng hiện tại hần cảm nhận từng hồi ngọt mỹ run rẩy qua những đụng chạm ngây ngô của Sở Hành Vân, nhiệt độ từ môi người kia truyền vào bản thân, khuếch tán đến tứ chi bách骸, không nhẫn được muốn nhiều nhiều nữa.... Ngay lúc hần còn đang say mê, môi Sở Hành Vân lại rời đi.

Sao vậy? Lãnh Vu Thu hé mở đôi mắt nhu tình như nước, nhìn nam tử đang bối rối trước mặt.

“Còn phải thế nào nữa?”

Cái gì? Lãnh Vu Thu muốn té ngựa. “Lẽ nào người chưa từng cùng kẻ khác da thịt thân mật sao?”

“Chưa... chưa từng.” Hấn bình sinh là đệ tử danh gia, thuở nhỏ được giáo dục cực kỳ nghiêm khắc, gặp nữ hài tử nói vài câu vui đùa cũng là vượt quá lễ nghi, càng không dám có tư tưởng bất tuân.

“Đã từng đến những nơi như kỹ viện xướng quán chưa?”

Sở Hành Vân càng hoảng sợ: “Những nơi đó, thân phụ không cho phép bọn ta đụng vào.”

Lãnh Vu Thu quả thực chỉ có thể dùng đôi mắt nhìn thánh nhân mà trông hấn: “Người bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi mốt.”

Lãnh Vu Thu thở dài một hơi: “Xem ra ta đã gặp một pho tượng Phật sống.” Càng nghĩ càng thấy thú vị, cuối cùng bật cười ha hả.

“Người cười cái gì!” Sở Hành Vân bị hấn cười khiến thêm phần xấu hổ, mặt càng đỏ hơn. Hấn không hiểu chưa từng tiêm nhiễm những thứ kia thì có gì đáng cười, nhưng Lãnh Vu Thu cười như thế, liền cảm thấy bất thường, hình như bản thân rất kỳ quái. Nhìn người kia cười đến nghiêng ngả, không khỏi thẹn quá hóa giận.

Lãnh Vu Thu nhin cười: “Không có gì, không có gì.” Bỗng nhiên trong đầu xuất hiện một ý niệm, thêm lần nữa xác minh: “Người thực sự chưa từng ư?”

“Chưa từng.”

“Vậy là tốt rồi.”

“Sao cơ?”

“Không việc gì, ta bảo, để ta dạy người.” Trong lời nói nhu hòa lộ ra tia quỷ dị, cuối cùng tan biến trên môi Sở Hành Vân...

24. Chương 23

Từng tia nắng sớm lướt qua bức vách giấy nơi cửa sổ, lách mình qua tấm màn che giường, cuối cùng đã có thể trộm nhìn rõ tình huống bên trong. Trên giường một người tựa như mộng xuân còn chưa tỉnh, vẫn đang ôm chăn ngủ vô lo. Toàn thân hấn giấu kỹ trong chăn bông thật dày, chỉ chừa ra một ít lọn tóc đen,

mượt như gấm trải dài trên tấm đệm màu thủy thanh.

Cửa phòng “ken két” mở, một tuyệt mỹ nam tử vận bạch y, trên khuôn mặt xuân quang tràn ngập cất bước đi tới, đặt mâm thức ăn cầm trong tay xuống bàn, sau đó vén rèm, ngồi lại bên giường.

Gương mặt hắn mang theo tiểu ý nhàn nhạt, xem ra tâm tình rất hảo, nhất là khi nhìn đến người trên giường, nhãn thần càng vô cùng ôn nhu, khiến kẻ khác cam nguyện ngộp chết trong sóng mắt ấy.

“Này, mèo lười, dậy đi.”

Thanh âm hắn nhu tình khó tả, khẩu khí lại như sủng nịnh một tiểu hài... Hắn vốn khá am hiểu cách dỗ dành tiểu hài tử mà.

Có lẽ ngủ quá sâu, không nghe thấy hắn lớn tiếng gọi, người trên giường vẫn chưa hề có động tĩnh.

“Dậy đi, thái dương chiếu đến mông rồi.”

Thanh âm cao hơn một chút, nhưng vẫn như nê ngư trầm hải. (trâu đất xuống biển = vô ích)

Bạch y nam tử có phần mất bình tĩnh, hắn vốn chẳng phải người nhẫn nại, thậm nghĩ nếu đây là Hàn nhi của ta, ta đã sớm phách vào mông nó.

Đáng tiếc không được, vì nếu hắn không phân rõ phải trái, tiếp tục thô bạo, lòng ít nhiều sẽ thấy hổ thẹn, bởi hắn đã “ăn” người trên giường kia.

Do đó để tỏ ý bồi thường, sáng sớm hắn đã đến nhà bếp, đích thân làm một ít món sở trường rồi mang tới. Đủ sẵn sóc chưa a?

“Nhanh lên, điểm tâm sắp nguội rồi.”

Quái lạ, dường như người trên giường cục cựa. Lãnh Vu Thu nhãn châu xoay chuyển, tựa hồ có chút minh bạch, bèn thở dài: “Ta biết để ngươi nằm dưới cũng có điểm ủy khuất, nhưng đều là nam nhân, chung quy phải có kẻ ở dưới, không nên hẹp hòi thế được không? Cùng lắm lần sau ta chịu thiệt thòi, cho người lên trên là được.”

Cái gì mà “mặt trên, mặt dưới”? Người trên giường rốt cuộc giả vờ không nổi nữa, xoay người ngồi dậy: “Ta không hề có đó... Ai nha!”

Có lẽ bật dậy quá nhanh, Sở Hành Vân chợt cảm thấy lưng chân một trận bủn rủn, ngã nhào về sau, liền được Lãnh Vu Thu ôm lại. Vừa nhìn thấy gương mặt của Lãnh Vu Thu, Sở Hành Vân tựa hồ nhớ tới điều

gì, mặt đỏ lên như trái hồng, thân thể vừa ổn định, lập tức đẩy người kia sang một bên.

“Nếu không phải ý này thì là ý gì?” Lãnh Vu Thu nhìn hấn suy nghĩ, chợt hiểu ra, “Chẳng lẽ người xấu hổ a?”

Hấn vừa nói thế, mặt Sở Hành Vân càng đỏ hơn, không thể nghi ngờ đó chính là thừa nhận.

Lãnh Vu Thu thầm nghĩ kẻ đơn thuần như thế sợ đã tuyệt chủng rồi, thật quá tức cười mà, nhưng vì thể diện của Sở Hành Vân nên phải cố gắng nhịn xuống, kiềm nén đến mặt mũi biến dạng.

Sở Hành Vân thở một hơi: “Người muốn cười thì cười đi, ta sợ người nhấn quá lại nội thương.” Giở chân bước khỏi giường, hai chân vừa chạm đất, cơn đau lại xông lên, đành phải ngồi trở xuống.

“Đau lắm sao?” Ngực biết là rất đau, đã thật cẩn thận rồi, kết quả vẫn khiến hấn bị thương. “Lần sau để người đến là được.”

Kỳ thực là đau, có điều hiếm khi thấy đôi mắt tha thiết của Lãnh Vu Thu, Sở Hành Vân bỗng cảm thấy tất cả đều đáng giá. “Nếu vậy không phải đổi lại người sẽ đau sao? So với người đau, không bằng ta đau.”

Tối qua khi ấy hấn vốn có thể cự tuyệt, chỉ là không nỡ làm phật ý Lãnh Vu Thu. Nói theo Lãnh Vu Thu, nếu phải có một người chịu đựng, thì cứ để bản thân chịu a, ai bảo bản thân yêu người kia trước làm chi?

“So với người đau, không bằng ta đau.” Tám chữ ấy vô cùng đơn giản, nghe vào tai Lãnh Vu Thu, lại khiến cảm xúc dâng trào, chẳng biết là quá ngại ngùng, hay quá cảm động, chỉ là không thể kìm lòng mà giữ đối phương thật chặt, thật chặt trong vòng tay.

Hai người không nói lời nào, chỉ ôm lấy nhau, lắng nghe nhịp tim đập của đối phương. Cảm nhận hai trái tim chưa bao giờ gần nhau đến thế, hai thân thể cũng chưa từng ấm áp đến thế.

Sở Hành Vân nhẹ nhàng đẩy cơ thể lùi ra, quay sang, ngắm nhìn khuôn mặt tuyệt lệ của Lãnh Vu Thu, nắm thật chặt tay hấn: “Người yên tâm, Vu Thu, ta nhất định vĩnh viễn ở bên cạnh người, suốt đời này sẽ không phụ người.”

Gương mặt hấn ôn nhu là thế, nhân thân thâm tình là thế, ngữ khí cũng chân thành đến thế, Lãnh Vu Thu cảm thấy một luồng nhiệt chảy tràn trong lồng ngực, sau đó dâng lên đỉnh đầu, khiến trước mắt kết một tầng sương mờ ảo, vội quay đầu đi, thì thào: “Đứa ngốc, lời này muốn nói cũng là ta nói a? Dù sao ở phía trên là ta mà...”

25. Chương 24

Vì vết thương trên chân Ngô Bất Tri, cả đoàn phải trọ lại khách điểm vài ngày. May thay nơi đây cực kỳ hẻo lánh hoang vu, trong một thời gian ngắn hẳn không ai tìm ra bọn họ. Còn ma giáo thủy chung vẫn chưa xuất hiện, mọi người tuy tạm thời an tâm, nhưng đều mơ hồ cảm thấy có âm mưu đang ẩn chứa.

Mấy ngày nay tâm tình Lãnh Vu Thu phi thường hảo, nhân thần nhu hòa hơn mọi khi rất nhiều, Lãnh Hàn là người phát hiện đầu tiên, kể đến Ngô Bất Tri cũng bắt đầu nhận ra, nhin không được bèn kéo Sở Hành Vân sang một bên vặn hỏi: “Hai người gần đây có chuyện gì vậy?”

Hắn không hề có ý gì khác, chỉ vì hiện tại có thể hiểu được tâm tình Lãnh Vu Thu, ngoài bảo bối nhi tử của hắn, chỉ còn Sở Hành Vân. Nhưng thuyết giả vô tình, thánh giả hữu ý, mặt Sở Hành Vân nhất thời đỏ lên, lúng túng đáp: “Không có gì... Sao Ngô huynh lại hỏi như vậy?” Lẽ nào bọn họ quá bất cẩn, bị kẻ khác phát hiện?

“Thế thì thật quái lạ.” Ngô Bất Tri vẽ mặt đăm chiêu suy nghĩ, “Người không phát hiện gương mặt đầy xuân phong của hắn gần đây à?”

“Không, ta thấy đâu có khác ngày thường?” Lúc này, tốt nhất là giả ngu.

Ngô Bất Tri đương nhiên chưa chịu buông tha: “Sai, chắc chắn có gì đó, gần đây hắn hết sức lạ lùng, kỳ quái nhất chính là, năm ngày liên tiếp, hắn cứ nhiên không hề mắng ta, không hề rửa ta, không hề mĩa mai ta, điều này thật sự là quá.... không bình thường!”

A? Đây là ý gì? Lẽ nào không bị người khác mắng hắn thấy không thoải mái? Sở Hành Vân muốn hỏi nhưng lại không biết nên hỏi làm sao.

Ngô Bất Tri vì điều này mà hao tâm tổn trí suy xét: “Tỷ dụ như sáng sớm nay. Đến phiên hắn thay được cho ta, chẳng cần thận chút nào, đau tới nỗi ta kêu oa oa, hắn cứ nhiên không nhân cơ hội cười nhạo ta. Nếu là trước đây, nhất định hắn sẽ nói ‘Người có phải nam nhân không? Mới đau chút xíu đã kêu khó nghe như heo bị cắt tiết.’ Thế nào ta cũng hảo hảo đáp trả, đến lúc đó ta sẽ nói ‘Người đã thấy heo bị cắt tiết rồi a? Thế khi đó heo kêu làm sao! Chi bằng người kêu thử ta nghe chút coi?’ Hắn đương nhiên không chịu làm, sẽ nói... Sau đó ta lại đáp... Ai? Sở huynh, người đi đâu mất rồi?”

Chạng vạng, khói bếp bắt đầu nghi ngút nơi tiểu trấn, lượn lơ vẩn vút, hướng thẳng lên bầu trời, dưới ánh tà dương càng thêm nổi bật, họa nên một mỹ cảnh yên bình.

Lúc khởi hành, con đường là một dải đất đen bằng phẳng, ở cuối dải đất, một con sông nhỏ vắt ngang. Nước sông uốn lượn quanh co, ôm lấy tiểu trấn, chảy xuôi về viễn phương. Phía xa xa, mấy trăm mẫu ruộng đang chờ nó đến tưới mát.

Nhật quang chiếu xuống mặt sông, khiến mặt nước gợn sóng như khoác một tầng ánh kim lấp lánh. Bên bờ sông có mấy hài tử đi chân trần đang nô đùa bắt cá, đứa nhỏ chừng bảy, tám tuổi, đứa lớn nhất cũng không hơn mười tuổi, đứng thật xa vẫn có thể nghe thấy tiếng cười vui của chúng.

“Muốn đi không?” Lãnh Vu Thu cười hỏi nhi tử đang mang vế mặt ao ước. Nghẹn ngào hồi lâu, Lãnh Hàn rốt cuộc có phần nhịn không được, năn nỉ muốn ra ngoài dạo chơi, do đó Lãnh Vu Thu cùng Sở Hành Vân dẫn nó đi hít thở khí trời. Về phần Ngô Bất Tri, kè kè ở giữa thật chướng mắt, bèn viện cớ vết thương ở chân chưa lành mà bảo hấn ở lại trông coi hành lý.

Lãnh Hàn say sưa nhìn bọn trẻ không cách tuổi nó là bao, vừa nghe phụ thân hỏi, vô thức gật đầu, lại lập tức lắc đầu.

Một bóng đen bay đến trước mặt nó, khiến nó giật mình lùi lại, lúc này mới phát hiện thứ giầy dựa trên đất hóa ra là một con cá. Lãnh Hàn ngẩng đầu nhìn lên, thấy một thiếu niên da ngăm ngăm, ở trần đang chớp mắt nhìn nó, nó lại hoảng sợ lùi thêm vài bước.

Thiếu niên hướng nó vẫy tay, ngo ý rủ nó cùng chơi, nó vốn đang do dự, kết quả có người ở phía sau đẩy nó lên trước, nó vừa có chút ngại ngùng, vừa có chút sợ sệt, lại có chút chờ mong mà tiến đến.

Lãnh Vu Thu và Sở Hành Vân cùng ngồi trên một tảng đá quan sát bọn trẻ nô đùa. Lần đầu thấy nhi tử chơi thỏa thích như vậy, Lãnh Vu Thu không kìm được mà cảm khái: “Hài tử này trước nay cùng ta ở chốn thâm sơn, từ nhỏ không có bạn bè, nhắc đến đúng là phụ thân ta bạc đãi nó.”

Sở Hành Vân cầm tay hấn, mỉm cười nói: “Ta thấy nơi này thật tốt, phong cảnh như tranh, ít người lai vãng, dân phong cũng chất phác. Một tiểu trấn nhỏ bé kín đáo trong thôn dã, chúng ta dứt khoát ở lại đây đi.”

Lãnh Vu Thu sững sốt: “Chúng ta?”

“Đúng vậy nha, người, ta, còn có Hàn nhi.” Sở Hành Vân cười cười, “Lẽ nào bây giờ người còn phân biệt với ta rõ ràng vậy ư?”

Lãnh Vu Thu có phần vui mừng, lại có phần do dự: “Người không muốn quay về võ lâm, dương danh muôn thuở sao?”

“Ta vốn không nghĩ tới cái gì dương danh muôn thuở, ta chỉ muốn bản thân là người hữu dụng vì võ lâm làm những điều nhỏ bé mà thôi.” Hấn mỉm cười chăm chú nhìn Lãnh Vu Thu, “Hiện tại ta chỉ muốn vì người làm được điều gì đó.”

Lãnh Vu Thu sâu kín nói: “Thật không? Ngoài kia biết bao nhiêu phồn hoa náo nhiệt, lẽ nào người một chút cũng không lưu luyến?”

Sở Hành Vân thở dài, vòng tay qua thắt lưng hấn: “Người sao lại nghi ngờ ta như thế, chẳng lẽ ta là kẻ ăn ở hai lòng sao?”

“Người đương nhiên không phải.” Lãnh Vu Thu cười cười, trong tiểu dung ẩn chứa sự lúng túng, “Tuy ta

trước nay luôn bảo người là đồ đầu gối, lại cổ hủ, nhưng thực tâm mà nói, người là một chính nhân quân tử. Trái lại ta vừa đa tâm vừa hẹp hòi, là tiểu nhân. Đời này, tiểu nhân gặp quá nhiều, bóng dáng quân tử chẳng thấy đâu. Ta thường nghĩ, ta vận khí kém như vậy, thế nào hết lần này đến lần khác để ta gặp được người tốt như người?”

Sở Hành Vân mỉm cười: “Người cũng là người tốt nha.”

Lãnh Vu Thu cười khỏ nói: “Vây càng nguy hơn. Người là người tốt, ta cũng là người tốt, sao ra nông nỗi rơi vào cảnh tứ diện Sở ca (bốn phía là địch), không chốn dung thân? Ta đời này tranh đấu quá nhiều, cầu vọng quá nhiều, thành tâm nỗ lực cũng quá nhiều, nhưng những gì ta mong muốn chưa bao giờ thực sự có được. Giờ đây ta đã thôi tranh đấu, đã buông xuôi, nhưng gặp người, giống như một miếng bánh thật to từ trên trời rơi xuống, hết lần này tới lần khác nện lên đầu ta. Người tuy ở ngay cạnh ta, thậm chí ta có thể cảm nhận được thân nhiệt của người, nhưng vẫn luôn nghĩ như thể không thực, dường như người cuối cùng cũng sẽ ra đi.”

Sự lo sợ ấy thực đã đau đáu trong lòng rất lâu, đến mức thâm căn cố đế, không thể giải trừ. Sở Hành Vân nghe vậy mà đau xót, chẳng biết nói gì mới tốt để trấn an hấn, chỉ âm thầm phát thệ trong lòng, nhất định phải đổi hấn thật tốt, thật tốt.

Rất lâu sau đó, hai người đều không nói lời nào. Gió đêm vi vu thổi, chỉ còn tiếng bọn trẻ con nô đùa.

Sau lưng bọn họ là đại lộ, lúc này hiển nhiên có người qua lại. Hai kẻ vận trang phục như giang hồ hiệp khách vừa đi vừa trò chuyện: “Nghe nói Sở bảo chủ của Hạo Thiên Bảo lâm bệnh, là thực à?”

“Hấn không sai, huynh đệ ta hiểu rõ người của Hạo Thiên Bảo, chính miệng họ nói, còn không chắc là bệnh a!” Người vừa nói là một nam tử trung niên, tướng mạo bình thường, y sam tùy tiện, vừa nhìn đã biết thuộc mẫu người đóng vai phụ.

Hấn vừa dứt lời, chợt thấy hoa mắt, một thanh niên vận thanh sam đã đứng trước mặt hấn, dọa hấn thót tim.

“Vị huynh đài này, người vừa nói đến Hạo Thiên Bảo, chẳng hay là Hạo Thiên Bảo nào?”

Thanh niên kia xuất quỷ nhập thần, nhưng thái độ lại rất lễ nghĩa, trung niên nam tử dừng khí nhất thời tăng lên, nhìn đối phương, liền có chút khinh khỉnh: “Trên giang hồ có mấy Hạo Thiên Bảo? Đương nhiên là Hạo Thiên Bảo bên cạnh Hồ sơn rồi.”

Thanh niên biến sắc: “Huynh đài nói Bảo chủ lâm bệnh.”

“Không chỉ bệnh, hơn nữa là trọng bệnh.”

“Thật ư?”

“Bảo chủ vốn thân thể bất hảo, sau còn bị nhi tử hấn chọc giận, bệnh đến không dậy nổi. Nhắc đến nhi tử này, vốn là một kẻ mầu mực, trẻ tuổi, võ nghệ cao cường, giang hồ ai ai cũng bảo danh bất hư truyền? Đáng tiếc không biết vì sao, lại bị một yêu nhân ma giáo mê hoặc, ngang nhiên trợ giúp hấn đào thoát. Người nói, Sở lão gia tử kia còn không nổi giận sao? Nếu là ta, sợ rằng ta cũng muốn tức đến ngã bệnh.”

Hấn thao thao bất tuyệt một hồi, liếc mắt thấy sắc mặt thanh niên tái nhợt, hỏi: “Người không sao chứ? Hay là người biết Sở gia?”

Thanh niên lắc đầu, miễn cưỡng tươi cười: “Không có gì, ta... không biết bọn họ, đa tạ huynh đài.”

Trung niên nam tử còn định nói nữa, nhưng thanh niên đã bỏ đi rất xa.

Nước sông vẫn chảy xiết, tiếng nô đùa bên bờ đã tắt. Cát trên mặt đất lưu lại vô số dấu chân nhỏ, chỉ còn một hài tử lẻ loi đứng nơi xa.

Thân ảnh cao lớn chậm rãi tới gần nó: “Bọn chúng đâu?”

“Về nhà rồi.” Trong giọng nói hài tử khó giấu nổi chạnh lòng. Lần đầu tiên chơi vui thế, không ngờ lại kết thúc nhanh như vậy.

Thở dài xa xăm, nắm lấy tay hài tử: “Chúng ta cũng về thôi!”

Tà dương im vắng, nước chảy lặng thình, hai chiếc bóng một lớn một nhỏ trong thế giới yên tĩnh ấy cứ thế bước đi thật chậm, thật cô đơn...

26. Chương 25

Khi hoàng điệp bay lả tả khắp không trung, quạnh quẽ bao phủ sân vắng.

Mặc dù không ai đem chữ ‘nhân tình’ gán cho Ngô Bất Tri, nhưng lúc này, xác thực hấn đang ngồi ngơ ngẩn trong sân ngắm lá vàng rơi.

Nói là ngây ngẩn, cũng không hẳn, Sở Hành Vân vừa bước vào hấn đã nhận ra ngay.

“Các người không phải cùng đi tản bộ ư? Sao hai phụ tử kia về trước, còn người cách lâu như vậy? Di? Sắc mặt người không ổn lắm, có chuyện gì?” Tiến lại gần, Ngô Bất Tri mới phát hiện nét mặt Sở Hành Vân tái nhợt, khác xa về tạo nhả thường ngày.

Sở Hành Vân thần tình ủ rũ, thanh âm càng thêm ủ rũ: “Ta ở trên đường nghe người khác nói cha ta lâm bệnh, bệnh rất nặng.”

“A!” Ngô Bất Tri kinh ngạc, hấp tấp hỏi, “Vậy người....”

“Bệnh của cha là do ta gây nên, ta phải trở về một chuyến.”

“Nên vậy, nên vậy.” Ngô Bất Tri lao nhao phụ họa, trong bụng lại không biết thực sự nghĩ gì, do đó khi Sở Hành Vân gọi hắn liền giật mình.

“Ngô huynh.”

“A? Sở huynh có gì cần giao phó?”

“Ta sẽ mau chóng quay lại, cho nên trong thời gian ta đi, Ngô huynh có thể thay ta chiếu cố phụ tử bọn họ.”

Ngô Bất Tri đầu tiên là ngạc nhiên, sau lập tức bật cười: “Không tính chuyện chúng ta là oan gia, võ công Lãnh Vu Thu cao hơn ta gấp bội, ta đây sao có bản lĩnh chiếu cố hắn? Hắn chiếu cố ta còn không kịp.”

“Ta không nói đùa.” Ánh mắt Sở Hành Vân vô cùng khẩn thiết, “Vu Thu võ công rất cao, nhưng tính tình hắn quá ương ngạnh, rất dễ gây thù chuốc oán...”

Ngô Bất Tri ngắt lời: “Điều này ta biết.”

“So ra, Ngô huynh người xử thế linh hoạt, nhân diện lại thân thiện, có rất nhiều điểm còn phải nương nhờ. Trọng yếu hơn, trong lòng ta, người là một bằng hữu đáng tin cậy!”

Chưa từng nghe người khác nói như vậy, Ngô Bất Tri nhất thời không biết nên vui hay nên giật mình, kỳ thực hoảng hốt còn nhiều hơn hoan hỉ: “Ta? Người lại chê cười rồi.”

Sở Hành Vân cười cười: ‘Ngô huynh có nhớ lần đầu chúng ta gặp?’ Hắn hồi tưởng lại, “Khi đó là ở ven hồ Tây Tử, một hài tử vô ý rơi xuống nước, lúc ấy người đầu tiên nhảy xuống cứu nó là Ngô huynh.”

“Không sai, là khi đó ta nóng vội, chẳng suy nghĩ liền nhảy xuống, đến khi thân nằm trong nước, mới nhớ ra bản thân là vịt lên cạn, kết quả cứu người không thành còn phải nhờ người cứu.” Nhắc tới chuyện đáng hổ thẹn đó, Ngô Bất Tri ngượng đỏ mặt, ước gì mọi người quên hết đi, thế mà kẻ khác lại nhớ kỹ.

“Đúng. Ngô huynh có thể nghĩ đó là chuyện hổ thẹn, nhưng theo ta, cứu người khi hoạn nạn mới thực sự là hảo hán! Lúc đó ta đã tự hèn với lòng, người như vậy vô luận thế nào ta cũng muốn kết bằng hữu một phen!”

Nói một hồi Ngô Bất Tri liền bưng tỉnh đại ngộ: “Chả trách, ta vẫn không hiểu, người gia thế như Sở huynh, sao lại chịu kết giao với tiểu nhân vật võ công thấp kém như ta? Ra là thế, thì ra là thế!” Hắn lầm bầm lặp đi lặp lại, thần tình ngày càng biến ảo bất định.

Sở Hành Vân trầm giọng nói: “Võ công cao thấp, quá nửa là do ngày ngày chuyên chú, hiệp nghĩa khía khái lại do bình sinh mà nên. Kể võ công cao mà không nghĩa hiệp, người như vậy, võ công cao tới đâu, quyền thế lớn tới đâu, Sở mỗ cũng không nhìn đến. Còn Ngô huynh người, chỉ vì chuyện của ta, vì Vu Thu mà bôn ba tứ xứ, không một câu oán hận. Người như thế, ta còn có thể không tin ư?”

Hắn vốn không phải kẻ giả tạo, từng câu từng chữ đều khẩn thiết, tựa như có sức nặng ngàn cân, đặt lên ngực Ngô Bất Tri. Ngô Bất Tri thấy bản thân thở không nổi, lớn tiếng hô: “Người không nên tin ta, tin ta cũng vô dụng! Nếu người không thể bỏ hắn, sao không ở lại bên hắn? Thế nào lại khéo vậy, ở nơi chim không thềm để trứng này mà cũng có khách giang hồ vãng lai, còn nhất mực đàm luận chuyện cha người, chẳng lẽ người không thấy kỳ quái ư?”

“Ta vừa vào thành chứng thực, tin tức là đúng.”

“Trong thành?” Nghe chủ quán nơi đây nói thị trấn gần nhất cũng cách hơn tám mươi dặm, thảo nào Sở Hành Vân lại có vẻ mệt mỏi kiệt sức như vậy. Nhưng mà mệt mỏi rõ ràng nhất, hẳn là tâm hắn đi?

“Vô luận cha ta có thực sự lâm bệnh hay không, ta cũng phải quay về, đem sự tình của chúng ta nói rõ ràng.” Sở Hành Vân cười cay đắng, “Ta nghĩ tới nghĩ lui, kỳ thực không còn lựa chọn nào khác. Cho dù đây thực sự là một cái bẫy, ta cũng cứ ngoan cố đưa chân.”

Hắn vỗ vỗ vai Ngô Bất Tri: “Cho nên mọi chuyện không thể khác hơn là ta van người Ngô huynh.” Hắn quay đầu nhìn về gian phòng của bản thân, nơi đó đèn còn đang sáng, mơ hồ có bóng người.

“Ta muốn về phòng.”

Ngô Bất Tri miệng mấp máy, muốn nói gì đó, rốt cuộc lại thôi. Sở Hành Vân đã tiêu thất khỏi tầm mắt từ rất lâu, chỉ còn hắn đứng lại. Một phiến lá rơi rụng trước mặt, hắn đưa tay đón lấy.

Chiếc lá tàn úa đã không còn sức sống như ngày trước, hắn đột nhiên nở nụ cười: “Người cư nhiên tin tưởng ta như thế? Cả bản thân ta còn không tin chính mình, người cư nhiên tin tưởng ta? Ha, ha!”

Tất cả đều không thể ngờ, trở lực thực sự e rằng chẳng phải gia quyến của Sở Hành Vân.

27. Chương 26

Đẩy cửa phòng ra, trước mắt là một bàn rượu thịt hương thơm ngào ngạt.

Ngon đèn được thấp sáng, một cái chao đèn đập bên ngoài, tăng thêm vài phần mỹ lệ mông lung. Còn nam tử dung mạo tuyệt mỹ dưới ánh đèn, lúc này xem ra, lại tựa pháo hoa giữa không trung, như vậy xa xôi, như vậy mong muốn cũng bất thành, biết đâu, vươn tay chạm đến, sẽ tiêu tan không gặp nữa. Khi Sở Hành Vân nghĩ như thế, ngực bỗng nhiên nảy lên một hồi run rẩy.

“Sao lại có rượu? Thường ngày không thấy người uống.”

“Ta chẳng mấy thích uống rượu, bất quá, hôm nay nhất định phải uống.” Lãnh Vu Thu cười cười, trong tiểu dung phẳng phát sự tịch tịch: “Bởi vì, đây là tiệc tiễn người.”

Hắn không để Sở Hành Vân có cơ hội nói: “Người không cần giải thích, ta không trách người. Nếu là ta, ta chắc chắn sẽ làm như vậy. Đáng tiếc phụ mẫu ta đều đã qua đời.”

Sở Hành Vân trầm mặc, tiến lại gần ngồi xuống, Lãnh Vu Thu thay hắn rót rượu, hắn cả nhìn cũng không nhìn, nâng ly một hơi cạn sạch. “Yên tâm, ta nhất định trở về.”

“Hy vọng vậy.”

“Không phải ‘hy vọng’, là ‘nhất định’!” Sở Hành Vân có phần mất vui, nếu đối phương không có tâm tín nhiệm hắn, hai người liệu còn có thể tiếp tục?

“Đừng nói ‘nhất định’, những từ này là tối không nhất định.” Lãnh Vu Thu cười thê lương, “Ta đã nghĩ đời này ta sẽ kính ngưỡng người ấy như thần linh, kết quả ta hận không thể giết hắn! Ta đã nghĩ ta và Nguyệt nhi có thể bách niên giai lão, kết quả Nguyệt nhi lại ra đi. Ta cho rằng từ nay về sau sẽ tuyệt đối không tin tưởng bất kỳ ai, kết quả người xuất hiện. Thế sự như ván cờ, khó lòng lường trước được, hai chữ ‘nhất định’ này không nói thì tốt hơn, tránh rước lấy thương tâm.”

Ánh đèn chớp động, có cánh bướm chấp chới muốn bay vào chao đèn, bị Lãnh Vu Thu đuổi đi.

Hai người đều không nói gì nữa, một người châm rượu, một người uống, bầu rượu rất nhanh đã cạn.

Sở Hành Vân bỗng đứng lên: “Vô luận người tin hay không, đời này ta sẽ không yêu ai khác. Mặc tất cả phản đối cũng được, tất cả chửi mắng ta cũng được, bất luận thế nào ta cũng sẽ không buông tay người. Dù cho tương lai người ghét bỏ ta, không cần ta, ta cũng sẽ quấn lấy người, trừ phi ta chết!”

Chữ “chết” vừa nói đến miệng, đã bị đôi môi mềm mại chặn lại, ngay sau đó, tay Lãnh Vu Thu ở những nơi mẫn cảm trên người hắn không ngừng tìm kiếm.

Những lời nói hùng hồn của Sở Hành Vân đều bị lấp kín, Sở Hành Vân cảm thấy thân thể mình như hòa tan. Đến khi môi Lãnh Vu Thu rời đi, hắn mới thở hổn hển thều thào: “Tay người... lạnh quá.”

Lãnh Vu Thu cười khê: “Đó là vì ngươi uống rượu, thân thể rất nóng.” Hấn không hề uống rượu, nhưng chẳng biết vì sao, gương mặt hấn lại ửng hồng, sống mắt mông lung say lòng người, động tình vô cùng.

Trong lúc dây dưa, y phục hai người đã cởi ra, rơi tán loạn. Lãnh Vu Thu ôm Sở Hành Vân, thuận thể ngã lên giường. Bức màn lay động, buông xuống, che khuất nhân ảnh bên trong.

Sở Hành Vân thấy toàn thân như bị lửa thiêu đốt, Lãnh Vu Thu còn không ngừng khiêu khích sự mẫn cảm nơi hấn, khiến hấn phát ra những thanh âm kỳ quái. Hấn không biết làm gì khác đành nhắm mắt van nài: “Vu Thu, dừng...”

Vốn tưởng Lãnh Vu Thu nhất định sẽ như lần trước, khi hấn nói ‘dừng’ thì lại càng thêm táo bạo, chẳng ngờ người kia cư nhiên ngừng thật.

“Vu Thu?” Sở Hành Vân vô cùng kinh ngạc mở mắt hỏi, lúc này mới phát giác Lãnh Vu Thu nằm trên hấn gần trong gang tấc, khuôn mặt tuyệt mỹ kia lệnh kẻ khác nín thở.

“Nói cũng đúng, ngày mai ngươi còn phải lên đường, hôm nay bỏ đi.” Trong ánh mắt mỹ lệ thấp thoáng ýтреu ghẹo, Lãnh Vu Thu thực sự nằm sang một bên, nói không làm là không làm.

Phải làm sao bây giờ? Sở Hành Vân tròn mắt, nhóm lửa rồi bảo hấn làm sao dập a? “Vu Thu, đừng đùa ta nữa.” Thật khó chịu!

“Đứa ngốc, ta không làm, ngươi có thể tự mình tới đi!”

“Ngươi muốn ta... Muốn ta...” Sở Hành Vân choáng váng, tự mình tới? Ở trước mặt hấn? Thà chết không làm.

Biết tên ngốc kia hiểu sai ý, Lãnh Vu Thu cố tình muốn đùa hấn tiếp, nhưng lại nghĩ hấn như thế thật tội nghiệp, cuối cùng vẫn là nên phát thiện tâm. “Đứa ngốc, ta bảo ngươi làm gì, ngươi phải đối ta làm như thế nha!”

“A...” Tiếng thở nhẹ còn chưa dứt, thân thể đã bị đôi cánh tay trắng ngọc ôm chặt lấy, thanh âm còn lại tiêu thất nơi môi cùng môi tiếp xúc...

Sau bức màn nửa mờ nửa tỏ, thân ảnh dây dưa, hơi thở gấp gáp, tràn ngập tiếng rên rỉ mê hoặc, dệt nên một đêm tối mỹ lệ.

Trời rất nhanh sáng, Sở Hành Vân nằm bên cạnh Lãnh Vu Thu đang trầm ổn ngủ.

Hấn không biết Lãnh Vu Thu nghĩ thế nào, nhưng với hấn mà nói, đời này kiếp này, hấn sẽ không bao giờ yêu ai nhiều như thế. Không, phải nói là, hấn không bao giờ yêu ai khác nữa.

Vu Thu, Vu Thu....

Một lần lại một lần thầm gọi tên rồi thỏa dạ chìm vào mộng đẹp. Vô luận con đường phía trước có gian nan thế nào, hẳn nhất định hảo hảo bảo hộ người ấy.... người quý trọng nhất của hẳn.

Đến khi tiếng ngáy đều đều của Sở Hành Vân vang lên, Lãnh Vu Thu mới mở mắt. Nghiêng người, nương nhờ ánh nắng ban mai yếu ớt quan sát gương mặt anh tuấn của ái nhân trẻ tuổi.

Người kia chắc chắn không biết, bản thân mỗi đêm chỉ có thể đi vào cõi mộng khi người đã yên giấc, để có thể tùy ý chẳng cố kỵ ngấm nhìn hẳn. Người ấy cũng chắc chắn không biết, sau đêm nay trở đi, bản thân lặng lẽ đếm, đếm từng ngày hạnh phúc còn có thể níu giữ.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hàng mi hẳn, đôi mắt hẳn, đôi môi hẳn, gương mặt trẻ trung khiến nhân tâm đau xót. Đúng, hẳn còn quá trẻ, quá ngây thơ, chưa từng nếm trải cái gì là thất bại và đau khổ, nên mới không biết nhân lực dù cường thịnh đến đâu, cũng không thắng nổi trời cao trên đầu!

Mấy mươi năm kính yêu sùng bái, trong một khắc phong vân biến chuyển. Vốn tưởng rằng là thiên trường địa cửu, cũng chỉ duy trì được ngắn ngủi một năm. Giờ phút này, dường như càng thêm ngắn...

Hẳn có một dự cảm. Phải chăng, lúc này đây, đã đến hồi kết...

28. Chương 27

Khí trời ngày một trở lạnh, lá thu rơi rụng nhiều, để lại thân cây trơ trọi tròn trịa đến buồn cười. Cẩn thận nhắm tính, Sở Hành Vân đã đi được gần nửa tháng.

Nửa tháng qua, Ngô Bất Tri vẫn luôn quan sát Lãnh Vu Thu. Trong bụng hẳn có chút hiếu kỳ, Lãnh Vu Thu đối Sở Hành Vân rốt cuộc là ôm tâm tư gì? Người kia cùng Sở Hành Vân là chân tâm đối đãi? Vì sao việc Sở Hành Vân ra đi với hẳn mà nói, một chút ảnh hưởng cũng không có?

Ở khách điểm quá dễ bị phát hiện, bọn họ trả phòng, thuê một gian nhà nhỏ nơi cửa đông của thị trấn. Sinh hoạt của Lãnh Vu Thu rất đơn giản, cũng rất quy củ. Tuy Sở Hành Vân đi để lại khá nhiều tiền, nhưng mỗi ngày hẳn vẫn ra bờ sông bắt cá, sau đó mang về bán. Rồi lại thu dọn việc nhà, chơi cùng hài tử.

Ngày trôi qua thật bình lặng, bình lặng như thể bọn họ đã sống ở đây từ rất lâu. Ngô Bất Tri thỉnh thoảng đi xa một hai ngày, đến bên ngoài dò la tin tức, nhưng trừ phi hẳn chủ động đề cập, Lãnh Vu Thu tuyệt đối sẽ không hỏi.

Khoảng thời gian vắng bóng Sở Hành Vân, Lãnh Vu Thu chẳng hề đề cập đến con người ấy, giống như người ấy chưa từng tồn tại trong cuộc đời hẳn. So ra, Lãnh Hân còn có lương tâm hơn, thường xuyên hỏi

Sở thúc thúc thế nào, đều bị hấn đáp dăm ba câu quấy quấy.

Ngô Bất Tri vẫn luôn nghĩ, trong lòng Lãnh Vu Thu, Sở Hành Vân đến tột cùng là có vai trò gì a? Lẽ nào, tất cả những nhu tình mật ý kia, đều là do gốc tử đó tự mình mộng mơ ảo tưởng, còn phía Lãnh Vu Thu, chỉ xem hấn như một gốc cây để chắn gió mà thôi. Khi mưa to gió lớn, trốn bên dưới, khi gió yên sóng lặng, cứ thế rời đi.

Nghĩ tới đây, hấn thấy tiếc thay cho Sở Hành Vân. Cho nên hấn nổi hứng thú muốn thăm dò, giống như vô tình nói ra một thông tin, hấn cũng không kỳ vọng Lãnh Vu Thu sẽ có biểu hiện gì khác thường.

“Hấn sắp thành thân. Ta đến Đại Danh phủ dạo một vòng, nơi đâu mọi người cũng bảo Hạo Thiên Bảo Thiếu bảo chủ sắp thành thân cùng thiên kim của nhà Hoài Dương Hạ, sinh lễ đã nhận, ngày cử hành hôn lễ định vào tháng sau.”

Hấn vừa nói, vừa len lén nhìn phản ứng của Lãnh Vu Thu, hấn thấy Lãnh Vu Thu gờ riu dường như có ngừng đôi chút, rồi rất nhanh lại ‘bụp bụp bốp bốp’ chế cười. Lúc ăn, lúc tắm cho nhi tử, cũng chẳng khác gì thường nhật. Nhưng trong thâm tâm Ngô Bất Tri, trần trọc suy nghĩ rất nhiều, đến tận nửa đêm, mới mộng lung thiếp đi.

Hừng đông hấn bị Lãnh Vu Thu đánh thức, mơ mơ màng màng mở mắt, đã thấy phụ tử Lãnh Vu Thu quần áo nón mũ chỉnh tề đứng trước mặt hấn, chường mắt nhất chính là bao y phục sau lưng Lãnh Vu Thu.

“Các người muốn đi đâu?”

“Vô Ưu cốc.”

Ngô Bất Tri ngạc nhiên chớp lát, chợt nhớ ra Vô Ưu cốc là nơi Sơn Trung Tử ẩn cư. “Đến đó làm gì?” Lẽ nào hấn biết không dựa vào Sở Hành Vân được nữa, bèn đi tìm kẻ khác nương nhờ?

“Không liên quan tới người.” Lãnh Vu Thu nói rồi ngừng một chút, “Ta chỉ đến báo người một tiếng, để người có dự tính khác cho tốt.”

“Người đây là ý gì?” Ngô Bất Tri gào lên, “Còn Sở Hành Vân? Người để mặc hấn thành thân ư?” Rõ ràng biết bản thân không hề liên quan, chẳng biết vì sao, Ngô Bất Tri lại có cảm giác bị đá kích, giống như chính mình bị phản bội, bị bỏ rơi.

“Người và hấn, lung tung rối loạn cả núi chuyện, lẽ nào chỉ là một giấc mộng sao?” Hấn càng nói càng kích động, sắp nhảy dựng lên, chợt phát hiện bầu không khí bên ngoài lạnh đến hân hừng, vội vã rút trở về, một chút khí thế vất vả gây dựng liền tan biến không sót lại chút gì.

“Sở thúc thúc muốn thành thân?” Lãnh Hàn ngưng ngác nhìn phụ thân của mình, “Thành thân là gì nha? Có phải thúc sẽ không trở về, không cần chúng ta nữa?”

Lãnh Vu Thu trù mên khe vuốt đầu nhi tử: “Đứa ngọc, đừng hỏi nhiều. Đi thôi.”

“Này, các người...”

Ngô Bất Tri nhìn bóng lưng hai phụ tử đang dần rời xa, định nói gì đó, bỗng nhiên im lặng.

Còn muốn nói gì nữa đây? Chẳng phải đó là kết cục tốt nhất, êm đẹp nhất cho tất cả.

Vô Ưu cốc chẳng có gì thay đổi, vẫn như xưa vắng lặng cao ngạo và cô độc. Không biết có phải do tiết trời, nhìn càng thấy lạnh lẽo hơn.

“Dường như người sớm biết bọn ta sẽ tới.”

Đầu mùa đông kỳ thực rất hợp với Sơn Trung Tử, hắt ngời nơi đó, tựa như sương giá phủ trên nhành cây. Trắng noãn, thanh khiết, lạnh giá, tạo nên một cảm giác băng thần hàn cốt, thật tự nhiên hòa nhập với sắc đông thành một thể.

Hắt ngời chơi cờ, nhưng đã sớm phái bạch y gia nhân đến cửa cốc đợi. Cả Lãnh Vu Thu cũng phải thừa nhận, người này đích xác có khả năng phi thường.

“Ta còn biết vì sao người đến.” Sơn Trung Tử bình tĩnh nhìn về phía Lãnh Vu Thu, “Ta không đáp ứng.”

Lãnh Vu Thu thở dài, cười khổ nói: “Quả nhiên người biết. Ta hiểu để Hàn nhi ở đây thực sự bất tiện, thế nhưng ngoài người ra, ta nghĩ không ra còn ai khác có thể tin cậy phó thác.”

Sơn Trung Tử đứng dậy, đôi con ngươi lạnh lùng nhìn Lãnh Vu Thu: “Ta không đáp ứng, bởi vì ta không muốn người tự tìm đường chết.”

Lãnh Vu Thu nhú mày: “Người cho rằng ta tự tìm đường chết sao?”

“Ta chỉ biết, chuyến này người đi, rất khó trở về.”

“Đây là đại kiếp nạn mà người nói?”

Sơn Trung Tử gạt đầu, vẻ mặt nghiêm trọng, khiến Lãnh Vu Thu không dám xem nhẹ.

“Người từng nói, đại nạn chỉ có thể ứng, không thể trốn tránh.”

“Không sai, có điều...”

“Đừng nói có điều, người thừa biết ta không thể không đi.” Lãnh Vu Thu mỉm cười, “Người yên tâm, ta sẽ trở về, Hàn nhi của ta còn đang chờ ta nha. Người ấy nợ ta một lời giải thích, không hỏi rõ ràng ta không cam lòng.”

Thanh âm hần vô cùng kiên định, khiến kẻ khác nghĩ có nói nữa cũng dư thừa. Sơn Trung Tử không kìm nổi tiếng thở dài, xa xăm nói: “Ta biết, ta biết...”

29. Chương 28

Nếu không tận mắt chứng kiến, thật khó tưởng tượng quy mô Hạo Thiên Bảo lại lớn như vậy. Nó không hề đồng đẳng với võ lâm thế gia thông thường, mà chân chân chính chính là một tòa thành, bên trong có dân sinh, có thương buôn, có khách điếm, có tửu lâu, còn Sở gia trên thực tế là người thống trị, lãnh chúa một phương.

Đại môn của Hạo Thiên Bảo luôn luôn rộng mở, mấy ngày nay, bầu không khí tựa hồ càng náo nhiệt, vì thiếu bảo chủ của họ sắp thành thân.

Tân nương cũng xuất thân từ võ lâm thế gia, môn đăng hộ đối, hơn nữa còn là mỹ nhân nổi danh trên giang hồ. Hai nhà Sở Hạ có giao tình, hai người có thể coi là thanh mai trúc mã, hầu như ai ai cũng xem trọng đôi tài tử giai nhân này.

Trên gương mặt mỗi người trong Bảo đều mang vài phần hỷ khí. Bọn họ tuy không mang họ Sở, nhưng qua nhiều năm gắn bó như môi với răng, vinh nhục, buồn vui của Sở gia đều liên quan đến họ.

Mặc dù cách ngày thành thân còn một khoảng thời gian, nhưng với thanh danh của Hạo Thiên Bảo, khách nhân đến chúc mừng đã nườm nượp không ngớt. Giờ Ngọ hôm nay, một nam tử bước vào Bảo.

Người này tướng mạo tầm thường, y phục càng tầm thường, cũng chẳng mang theo lễ vật. Điều khiến mọi người trong Bảo chú ý, vì hần tự xưng là bằng hữu của Thiếu bảo chủ.

Không ai hoài nghi điều hắn nói, mặc dù chẳng ai tin người như thế cũng xứng làm bằng hữu của thiếu chủ. Thiếu chủ bọn họ trời sinh tính hào sảng, thích kết giao khắp nơi, mà nhân quang chọn bạn càng vượt ngoài dự kiến của mọi người.

Liền có người đi thông báo, nhưng người đầu tiên nhận tin báo là nhị bảo chủ Sở Duy Dương. Đây là mệnh lệnh của nhị bảo chủ: “Nếu có kẻ nào khả nghi tìm tới cửa, tự xưng là bằng hữu của thiếu bảo chủ, trước hết dẫn hắn đến gặp ta.”

Do vậy hiện tại người mang tên Khâu Hàn Vũ đang đứng trước mặt Sở Duy Dương. Đối diện với võ lâm danh túc (máu mặt trong võ lâm) như Sở Duy Dương, vẻ mặt hắn vẫn rất ung dung, không một chút câu nệ bất an. Thậm chí dưới ánh nhìn uy trọng của đối phương, vẫn có thể ứng đối tự nhiên. Sở Duy Dương bắt đầu có điểm yêu quý người thanh niên này.

“Chẳng biết Khâu công tử cùng chất nhi kết giao thế nào, sao lão phu chưa từng nghe nó nhắc tới?”

“Tại hạ là thư sinh, bị người hãm hại, may có Sở huynh trượng nghĩa cứu giúp, sau đàm đạo hợp ý, liền kết làm tri giao. Vô danh vô vọng như tại hạ, không dám nghĩ Sở huynh sẽ đề cập với lão tiên sinh, cho dù có nhắc đến, chắc rằng đã quên từ lâu.”

Lời hắn nói quả có lý, Sở Duy Dương đối với thân phận Khâu Hàn Vũ cũng tin vài phần: “Khâu công tử lần này đến đây, không biết là vì chuyện gì?”

“Là vì...” Khâu Hàn Vũ định đáp lời, chợt nghe tiếng bước chân từ ngoài vang lên, một người vội vã chạy đến.

“Nhị thúc, nghe nói có người tới tìm ta, không biết là ai?” Người vừa bước vào chính là Sở Hành Vân, ánh mắt hắn liền hướng đến Khâu Hàn Vũ, còn Khâu Hàn Vũ cũng đang quay mặt về phía hắn, bốn mắt tương giao, Sở Hành Vân ngăn người.

Khâu Hàn Vũ tiến nhanh về trước: “Sở huynh, còn nhớ Khâu Hàn Vũ?” Đưa lưng về phía Sở Duy Dương, hắn thừa dịp nháy mắt với Sở Hành Vân.

Sở Hành Vân rất nhanh hiểu ý, vẻ mặt hân hoan: “Nguyên lai là ... Khâu huynh, lâu ngày không gặp, Khâu huynh sao lại tới đây?”

Sở Duy Dương tăng hắng một tiếng: “Các người cứ trò chuyện, ta không quấy rầy nữa.” Hắn nhìn người kia dáng vẻ nhã nhặn gãy yếu, cước bộ phù phiếm, không phải là kẻ tập võ, hắn sẽ chẳng gây chuyện phiền hà.

Mặc dù vậy, trước khi đi vẫn không quên kéo chất nhi lại dặn dò: “Lần trước ta đã vất vả đem chuyện người phản chiến giải thích rõ ràng với bằng hữu võ lâm, chớ làm ra nhiều sự nữa.”

Sở Hành Vân đáp ứng, cung kính nhìn thân ảnh thúc thúc dần rời đi, lập tức ẩn đường gân ra, vẻ mặt hân hoan: “Vu...” chợt nhớ nơi đây rất nhiều tai mắt, liền kéo tay đối phương: “Đến phòng ta!”

Nơi ở của Sở Hành Vân nằm tại đầu Tây, là một tiểu viện biệt lập. Bên trong hồ nước non bộ đều đủ cả, bố trí cực kỳ tinh xảo. Chuyện thứ nhất khi vào đến, là cho toàn bộ hạ nhân lui ra.

“Vu Thu!” Xác định không còn ai quấy rầy, Sở Hành Vân ôm chầm lấy nam tử trước mặt, gọi ra danh tự đã quanh quẩn trong mộng hằng đêm.

Thân thể đối phương khẽ run lên, nhưng không hề đáp lại sự nhiệt tình của hắn.

Sở Hành Vân vô cùng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn gương mặt xa lạ kia, không nén được bật cười: “Vu Thu, sao ngươi lại biến thành cái dạng này? Ta suýt nữa không nhận ra ngươi.”

Người tên “Khâu Hạ Vũ” đương nhiên là Lãnh Vu Thu, hắn vốn do cảm phần mà đến, nhớ lại Sở Hành Vân chỉ cần lướt mắt nhìn đã nhận ra hắn, tâm tình tốt hẳn lên, hừ một tiếng: “Chưa từng nghe nói thuật dịch dung sao? Nếu ta không thay đổi hình dạng, Nhị thúc ngươi có thể dễ dàng bỏ qua cho ta sao?”

“Nhưng ta không hề biết ngươi lại có thể dịch dung.”

“Không phải ta, là huynh đệ tốt Ngô Bất Tri của ngươi!” Rời khỏi Vô Ưu cốc, không ngờ Ngô Bất Tri cư nhiên lại đợi ở ngoài, vẻ mặt gian xảo cười nói nào là biết ngay hắn sẽ đến Hạo Thiên Bảo, còn có hảo tâm giúp hắn thay hình đổi dạng.

“Vậy hắn đâu?” Nếu nói Ngô Bất Tri biết dịch dung Sở Hành Vân chẳng lấy làm ngạc nhiên, suy cho cùng người kia dường như đã tiếp xúc với đủ hạng nhân sinh.

“Không theo tới, hắn sợ Nhị thúc của ngươi.” Lãnh Vu Thu còn nhớ rõ nhãn thần Ngô Bất Tri trước khi cáo từ, hết như bản thân đang tự tìm đường chết, Hạo Thiên Bảo cũng chẳng phải long đàm hổ huyệt, có thể làm khó được Lãnh Vu Thu hắn!

Nhất thời nhớ tới mục đích bản thân đến đây, Lãnh Vu Thu sắc mặt trầm xuống. “Ta không thể không đến, ngươi nợ ta một lời giải thích.”

“Ngươi... ngươi đã biết?” Thật là thừa lời vô ích, mọi người ở đây, ai mà không biết? Sở Hành Vân sắc mặt buồn bã, tỏ vẻ vừa lo âu vừa lúng túng.

“Xem ra chuyện này là thật.” Thần tình của đối phương kỳ thực đã nói lên tất cả, Lãnh Vu Thu suốt hành trình đã suy nghĩ rất nhiều câu để chất vấn, lúc này đột nhiên chẳng còn khí lực để nói, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Vu Thu!” Mắt thấy Lãnh Vu Thu xoay người định đi, Sở Hành Vân vội vã giữ hắn lại, “Ngươi hãy nghe ta nói!”

“Còn gì để nói? Mọi chuyện chẳng phải đều đã rất rõ ràng?” Đẩy Sở Hành Vân ra, hắn cười nhạt, “Dây dưa làm gì? Ngươi là người muốn thành thân mà.”

Hắn tận lực nhấn mạnh ba chữ “muốn thành thân”, Sở Hành Vân sững sốt, đột nhiên mỉm cười, tiến tới ôm lấy thắt lưng hắn: “Vu Thu, là ngươi đồ kị, đúng không?”

“Ta vì sao phải đổ kị? Hừ, hừ, ta vì sao phải đổ kị?” Trong lời phản vấn vội vã tiết lộ sự thẹn quá hóa giận khi tâm tư bị vạch trần, Lãnh Vu Thu vùng vẫy muốn thoát khỏi cái ôm của hắn, nhưng lại càng bị giữ chặt hơn.

Sở Hành Vân vui đầu lên hóm vai hắn, thanh âm phiến muộn: “Vu Thu, người đã tới, chứng tỏ trong lòng có ta. Đã thế, sao không chịu nghe ta giải thích?”

Cảm giác người trong lòng đã an tĩnh, hắn mới mở lời: “Ngày ấy sau khi ta trở về mới biết nguyên lai cha ta không hề sinh bệnh, tất cả đều do Nhị thúc loan báo tin giả. Sau đó bọn họ thương lượng hôn sự cho ta, muốn ta hồi tâm. Ta đương nhiên không đáp ứng, tranh cãi hồi lâu không có kết quả, đã từng nghĩ đến trốn khỏi đây, nhưng nơi ta ở ngày đêm có người canh giữ, giống như bị giam lỏng, nhất thời không thể thoát thân. Vu Thu, những ngày qua, ta lúc nào cũng nghĩ đến người...”

Sợ nhất chính là khi hắn nghe được tin này sẽ tức giận rời đi, từ nay về sau có tìm chân trời góc biển cũng chẳng thấy. Mặc dù lưỡng tình tương duyệt, nhưng Lãnh Vu Thu thủy chung vẫn chưa nói một chữ “Ái”, cũng chưa nói một lời ước hẹn rõ ràng, đó là nỗi trăn trở của Sở Hành Vân. Từ ngày rời xa Lãnh Vu Thu, trong lòng lúc nào cũng nơm nớp lo âu, sợ hắn sẽ ra đi không lời từ biệt, may mà...

“May mà người đã đến, người có biết lòng ta vui dường nào.”

Hai thân thể gắt gao kề cận đã đem phản ứng của Sở Hành Vân truyền tải chân thực đến Lãnh Vu Thu, bao hàm cả cái run khẽ khàng khi hắn nói, không biết bởi vui mừng hay lo sợ. Thanh âm hắn chứa đựng niềm vui sướng tột cùng.

Lãnh Vu Thu thăm thở dài, thân người lùi về sau, mở ra một khoảng cách nhỏ để quan sát thanh niên trước mắt... Hắn thật sự gầy đi rất nhiều.

“Người gầy quá.” Lên tiếng trước lại là Sở Hành Vân, bàn tay đã chạm lên khuôn mặt ngày đêm mong nhớ, tình tế vuốt ve.

“Đứa ngốc, ta dịch dung thế này làm sao người biết ta gầy?”

“Ta ôm người thì biết.”

Lãnh Vu Thu hừ một tiếng, nhớ tới bản thân mới là người nắm quyền chủ động, liền đẩy tay Sở Hành Vân ra, rồi ôm ngược lại thắt lưng hắn.

Sở Hành Vân đương nhiên không phản đối, thế nào cũng tốt, chỉ cần hắn được ở bên cạnh Lãnh Vu Thu là được.

“Người định thế nào? Sẽ thành thân thật sao?” Bàn tay Lãnh Vu Thu dạo chơi trên người Sở Hành Vân, khiến hắn hô hấp từng tiếng ngày càng gấp gáp. Nghĩ đến bất luận nói thế nào thì hắn cũng đã chuẩn bị

hôn sự, ngực quả thực không hài lòng, đầu ngón tay lướt qua nơi yếu ớt nhất, mẫn cảm nhất của hắn, hung hăng véo một cái, đổi lấy tiếng kinh hô của Sở Hành Vân.

“Đương nhiên... đương nhiên không, người biết mà, đêm nay... đêm nay chúng ta hãy nghĩ biện pháp rời khỏi đây, a!” Gắng gượng nói hết câu, Sở Hành Vân không thể chống cự được nữa, yếu đuối ngã vào lòng Lãnh Vu Thu.

“Đêm nay sao? Vậy vẫn còn thời gian thân cận một chút.”

“Thân cận” là ý gì, dưới tình hình này không cần nói cũng biết. Đến lúc này Lãnh Vu Thu mới chân thật mỉm cười, nửa đùa nửa ôm Sở Hành Vân, bước về phía chiếc giường...

Một phòng xuân cảnh khó lòng che giấu, xuyên thấu qua lỗ hồng trên cửa sổ giấy truyền ra khỏi phòng, cũng rơi vào.... một đôi mắt xinh đẹp đầy kinh ngạc.

30. Chương 29

Cô nương mười bảy tuổi nào trong lòng mà chẳng cất giấu bí mật, Hạ Tử Yên cũng không ngoại lệ. Nơi sâu kín nhất trong lòng nàng cất giữ một bí mật lớn lao, bí mật về Sở Hành Vân... Sở ca ca của nàng.

Hai nhà Hạ Sở, một bên là võ lâm minh chủ vùng Giang Nam, một bên cũng là thâm căn cố đế miền Giang Bắc. Giao tình tuy hòa hảo, nhưng cách nhau khá xa, Hạ Tử Yên theo cha đến Hạo Thiên Bảo được chừng hai ba lần, nhưng thường nghỉ lại đến mười ngày nửa tháng. Khi đó nàng còn là tiểu cô nương đầu thất hai bím to, suốt ngày chạy theo Sở Hành Vân.

Hai người còn từng ngoéo tay, giao ước tương lai sẽ kết làm phu phụ. Tuy chỉ là lời nói đùa của con trẻ, nhưng nàng nhớ rất kỹ càng, tin tưởng Sở ca ca cũng sẽ không quên.

Do đó khi người của Hạo Thiên Bảo đến cầu hôn, mọi người đều ngại sự thể quá vội vàng, nàng lại kiên quyết khuyên cha đồng ý. Lúc tất cả được chuẩn bị thỏa đáng, có phụ thân hộ tống, theo đoàn rước dâu tới Hạo Thiên Bảo.

Hôm nay là ngày thứ tư nàng đến đây, nàng trước sau vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy Sở ca ca. Nãi nương (vú em) dặn nam nữ hai bên trước khi thành thân không được gặp mặt, tuy nàng có chút thất vọng, nhưng nghĩ đến vài ngày nữa nàng đã là tân nương của Sở ca ca, liền thấy lòng được an ủi.

Đã lâu không gặp, Sở ca ca nhất định ngày càng anh tuấn đỉnh đặc nha? Nghe cha kể huynh ấy tốt thể nào thể nào, mỗi lần nghe xong đều vô cùng hưởng thụ như thể bản thân đang được khen ngợi.

Nhìn đến giữa hoa viên xa xa, chính là cây thùy dương nhẵn bóng trong sân vườn của Sở ca ca, không biết

lúc này Sở ca ca đang làm gì? Có nhớ tới nàng hay không?

Một bóng đen bất thành linh xen vào tầm nhìn, ban đầu nàng còn tưởng mình hoa mắt. Kể nào dám càn quấy trong Hạo Thiên Bảo? Hôm qua nghe phụ thân nói, nơi đây tuy bên ngoài hỉ khí từng bừng, nhưng bên trong chưa hề lơ là cảnh giác, trái lại càng thêm nghiêm ngặt hơn bình thường. Nhưng bóng đen kia không phải ảo giác, đang đứng trên vách tường hướng nàng ngoắc tay.

Phải chăng là thúc bá nào đó muốn trêu nàng a! Nàng thứ nhất chưa từng gặp nguy hiểm, thứ nhì lại ỷ vào công phu bản thân, do vậy mà không thêm hô hoán, vận khởi khinh công nhảy lên tường đuổi theo.

Chờ nàng phóng lên tường, bóng đen liền đáp xuống đất, lại còn nhìn nàng ngoắc ngoắc. Hạ Tử Yên nổi tâm hiếu thắng, thầm nghĩ ta nhất định phải đuổi theo người, xem người có thể là ai! Bèn tiếp tục truy đuổi.

Cứ như vật ta chạy người truy, lên xuống mấy lượt, bóng đen rốt cuộc dừng lại dưới một mái hiên, khoét một lỗ nơi cửa sổ, tựa hồ đang nhìn gì đó. Thấy nàng tới, liền đưa tay ra hiệu chó lên tiếng.

Ồ đó có gì đẹp lắm sao? Hạ Tử Yên trong lòng dâng lên niềm hiếu kỳ, tự mình tiếp cận quan sát.

Cửa sổ giấy bị thủng một lỗ nhỏ, từ góc này có thể vừa vặn nhìn thấy tình cảnh trên giường. Tuy màn đã được kéo xuống, nhưng một khe hở cũng hé lộ được bí mật bên trong.... thân ảnh hai người đang quấn quít!

Cho dù chưa từng thấy, đoán cũng đoán được hai người kia đang làm gì! Hạ Tử Yên mặt đỏ bừng, định rồi đi không nhìn nữa, chợt hai người trên giường thay đổi góc độ, gương mặt người nằm dưới lộ ra rõ ràng!

Đó là...

Hạ Tử Yên kinh hãi ngẩn ngơ, cho dù đã lâu không gặp, dung nhan đã thay đổi rất nhiều, nhưng nàng vẫn chỉ cần nhìn qua liền nhận ra người đó là ai!

Sở ca ca!

Lão thiên a! Đây nhất định là ác mộng! Hạ Tử Yên cảm thấy thiên địa trước mắt đều sụp đổ, trong tâm trí chỉ còn lại một hình ảnh, chính là dáng vẻ Sở ca ca của nàng xích lô, gương mặt ửng hồng, nằm dưới thân nam nhân thổ dốc đến mị nhân!

Trong đầu hỗn độn hoang mang, không biết đã rời đi bằng cách nào, đến khi va vào một người, bị người kia sốt ruột lay gọi, thần trí mới về được vài phần.

“Tiểu thư, người sao vậy? Đôi mắt ngây dại, không phải trúng tà chứ?”

Nhân ảnh mờ ảo dần dần rõ ràng: “Nãi nương...”

“Ta đây, ta đây! Là ta đây tiểu thư, người đừng làm ta sợ nha!”

“Nãi nương!” Hạ Tử Yên giống như tìm được nơi nương tựa, nhào vào lòng đối phương khóc thảm thiết. Mãi đến khi khóc mệt, lúc này mới nghe lời khuyên bảo của nãi nương mà từ từ kể lại chuyện nàng đã tận mắt chứng kiến.

“Nãi nương, người nói, huynh ấy sao có thể như vậy? Huynh ấy sao có thể đối xử với ta như vậy a! Không được! Ta phải đi tìm huynh ấy!”

Bấy giờ mới nghĩ đến muốn hưng binh vấn tội, Hạ Tử Yên xoay người toan chạy đi, liền bị nãi nương giữ lại.

“Tiểu thư, không nên nha. Người chưa phải vợ của Sở thiếu gia mà, đi hỏi cái gì? Hơn nữa, bọn họ nếu đã dám giữa thanh thiên bạch nhật làm ra chuyện vô sỉ như vậy, chắc hẳn không hề kiêng nể, người đi chẳng phải tự rước nhục vào thân?”

“Vậy... Ta đây nên làm gì bây giờ? Hạ Tử Yên lòng dạ rối bời, sớm đã lục thần vô chủ (mất bình tĩnh), nào còn nghĩ ra chủ ý gì?

Nãi nương nhân châu xoay chuyển, biểu tỏ thái độ của một phụ nữ đứng tuổi đa mưu túc trí: “Tiểu thư, ta hỏi người, chuyện đã đến nước này người còn muốn Sở thiếu gia sao?”

“Ta...” Hạ Tử Yên ngây dại ngẩn ngơ, nghĩ đến Sở Hành Vân, lòng từng trận đau đớn, nhưng tình yêu tha thiết mấy năm ròng đâu thể đơn giản là dứt bỏ được? “Sở ca ca không phải người như vậy, nhất định kẻ đó dụ dỗ huynh ấy!”

“Tốt lắm, người nghe nãi nương nói. Cho dù không kiêng nể điều gì, nhất định cũng có người hấn e ngại vài phần!”

Hai con người hạnh phúc ấy không hề biết bí mật của họ đã bị người khác phát hiện, vẫn còn chìm đắm trong niềm vui tương phùng.

Lãnh Vu Thu bấy giờ mới biết ngoài lo lắng, niềm khát cầu thân thể đối phương cũng đến mức gần như đói khát. Hắn vốn không phải kẻ phóng túng dục vọng, nhưng sự khác thường hôm nay khiến ngay cả bản thân cũng lấy làm kỳ quái, tựa như chỉ cần chạm vào thân thể Sở Hành Vân, liền không cách nào khống chế chính mình.

Sở Hành Vân cũng phá lệ nhiệt tình, gương mặt ửng hồng so với quá khứ càng dụ nhân, khiến hắn không thể tự chủ mà trầm mê trong đó...

Nếu là ngày thường, dưới tình hình nguy hiểm tứ phía, hẳn nhất định không có tâm tình như vậy, nhưng vừa rồi toàn bộ hiểm nguy đều bị hất vứt ra sau đầu, thâm nghĩ nhân ảnh trong lòng sao lại mị nhân đến thế!

Còn Sở Hành Vân, không cần nhìn dáng vẻ vừa hạnh phúc vừa lo âu của hắn, dựa vào suy đoán cũng thừa biết hẳn tuyệt đối không có lá gan này, làm cần làm quấy không coi song thân ra gì! Nói chung, hôm nay tất cả đều rất kỳ quái.

Lúc chỉnh lý y phục, Lãnh Vu Thu lơ đãng nhìn thoáng qua vật trên bàn... Mấy nụ hoa nhỏ kiêu diễm màu phấn hồng trong bình hoa hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Hoa kia có vài điểm giống Hải đường, nhưng cho dù là hoa Hải đường, mùa này cũng đã tàn. Đây là....

Trong đầu Lãnh Vu Thu linh quang lóe sáng, đúng rồi, đây là “Thiên mị”! Loài hoa này không mùi không vị, không độc hại, chỉ khi đem hoa kia phối hợp với đàn hương, sẽ có một công dụng rất kỳ lạ, hơn nữa đối với những đôi yêu nhau còn có tác dụng... thôi tình!

Mà trong gian phòng này, cũng đang dùng đàn hương để xông, hắn vừa đến đã ngửi thấy, chỉ là không hề lưu ý.

“Hoa kia lấy từ đâu?”

“Trong hoa viên a! Mỗi ngày đều có nha hoàn đưa tới chừng.” Sở Hành Vân không ghét hoa, nhưng cũng không nói là thích. Bố trí ở đâu, hắn ít khi chú ý. “Sao vậy?”

“Không có gì.” Hay đây chỉ là trùng hợp thôi. Mặc dù thấy thiếu hợp lý, nhưng Lãnh Vu Thu thực sự nghĩ không ra có âm mưu gì, chẳng thể làm khác hơn là an ủi bản thân đừng lưu tâm. “Đừng quên, đêm nay ta sẽ gây náo loạn, đợi khi không ai chú ý, người liền nhân cơ hội đào thoát. Ngô Bất Tri đã chuẩn bị ngựa ở ngoài thành tiếp ứng, ta cũng sẽ đến đó hội hợp, chỉ cần rời khỏi địa phận Hạo Thiên Bảo, tất cả đều sẽ êm xuôi.”

Sở Hành Vân gật đầu đáp ứng: “Người phải cẩn thận.”

“Đi thôi.” Lãnh Vu Thu đang định mở cửa rời đi, lại bị Sở Hành Vân ở phía sau kéo về, đặt một nụ hôn thật sâu lên môi hắn.

“Vu Thu, ta yêu người.”

“Đứa ngốc!” Lãnh Vu Thu vẫn ra vẻ thờ ơ hồi đáp, nhưng trong lòng hiểu được, giờ khắc này dường như so với trước đây có vài phần chân thực hơn, hạnh phúc tựa hồ chỉ còn cách bản thân một bước.

Hơi nghiêng đầu, chẳng biết thế nào, đường nhìn lại dừng trên bình “Thiên mị” kia, nụ hoa diễm lệ lại khiến trong lòng bị một tầng bóng tối u ám bao phủ.

Cho dù âm thầm kìm nén, dự cảm bất hảo cứ lặng lẽ dấy lên trong lòng.

31. Chương 30

Vị khách nhân tên “Khâu Hàn Vũ” được an bài trong một gian khách phòng, tuy hấn diện mạo tầm thường, tuy hấn phục trang mộc mạc, nhưng Thiếu bảo chủ rất coi trọng hấn là điều thấy rõ, những hạ nhân đương nhiên nào dám chậm trễ, chọn tất nhiên là thượng phòng tốt nhất, hầu hạ cũng chu đáo lễ độ.

Đến khi mọi người đều rời đi, cửa phòng đóng lại, lúc này Lãnh Vu Thu mới nhẹ thở ra một hơi. Sở Hành Vân đại thể đã kể tình hình ở đây cho hấn, đợi đến nửa đêm sẽ bắt đầu hành động, bây giờ còn có thể nghỉ ngơi được một hai canh giờ.

Ngồi trên giường, đệm chăn mềm mại phẳng phiu, còn thoang thoảng hương thơm là lạ, nhìn đến khoan khoái vô cùng. Không biết đã bao nhiêu năm không được ngủ giường tốt như vậy, cuộc sống trốn đông trốn tây, có phiền gối che đầu, có giường đệm sưởi ấm, đã là quá đủ rồi.

Đến tận bây giờ hấn vẫn chưa thể tin bản thân đã trà trộn vào Hạo Thiên Bảo, có trời mới biết ở đây trừ Sở Hành Vân, có bao nhiêu người muốn nhanh nhanh giết hấn! Xú danh của Lãnh Vu Thu, trên giang hồ không người không biết, không kẻ không hay.

Nghĩ mà tự giễu, kỳ thực cũng không có gì bất hảo, thế gian biết bao kẻ mong cầu danh vọng mà khôn khéo không thành, bản thân chẳng làm gì, lại có thể “Danh mãn thiên hạ”, chẳng lẽ không nên trộm cười sao?

Đôi khi ngẫm, con người suốt đời rốt cuộc phải trải qua bao nhiêu kiếp nạn mới có thể tu thành chính quả nha? Vì sao có người đạo lộ bằng phẳng thênh thang, có kẻ đã định sẵn phải khúc khuỷu gập ghềnh chứ? Nghĩ tới nghĩ lui kết quả cuối cùng bất quá chỉ là một tiếng cười cay đắng.

Không thể trách ai, con đường này kỳ thực là chính hấn tự chọn. Cho dù bị lừa dối, bị thương tổn cũng không thể nói gì hơn!

Nhớ đến thái độ hoan hỉ của Sở Hành Vân, khóe miệng không khỏi nhếch lên mỉm cười. Đứa ngốc này, còn chưa rõ, hiện tại đã không phải hấn không thể rời bản thân, mà là bản thân không thể xa hấn nha.

Chẳng ai cam nguyện cô đơn, Sơn Trung Tử thanh lãnh xuất trần kia đã thế, bản thân cũng thế.

Một người cô đơn quá lâu, khi lửa lòng được nhen nhóm trở lại, sẽ cháy mạnh mẽ hơn kẻ khác nhiều lắm! Mà người đã nhóm lên ngọn lửa trong hấn, chính là Sở Hành Vân.

Cho tới giờ chưa từng nói yêu Sở Hành Vân, nhưng không có nghĩa tình yêu dành cho hắn sẽ giảm sút. Ngược lại, chỉ bởi vì yêu thương quá sâu, mới không dám biểu tỏ ra ngoài. Có lẽ đã trải qua bao lần mộng đẹp hóa hư vô tiêu tán, mới nghĩ đến suy tính thiệt hơn, rõ ràng trái tim đã bóc ra giao phó, lại mang suy nghĩ ngây thơ, lừa mình dối người, nếu nói ít đi một câu thệ ngôn, biết đâu tình yêu sẽ giảm đi một phần, đến lúc đó cũng không thương tổn quá sâu nặng, quá đau đớn!

Sở Hành Vân chắc hẳn không biết, bản thân thích làm sao nụ cười như gió nhẹ dịu êm của hắn; thích biết bao sự chân thành nơi hắn, đôi mắt miên man tình ý; thích lắm cảm giác bước đi ở phía trước, nghĩ đến phía sau có kẻ theo cùng, có người ân cần chăm sóc bản thân, loại cảm giác an tâm không cảm được lòng muốn ngoảnh đầu lại; thật thích lúc hai người xích lõa ôm lấy nhau, khối tình cảm ấm áp từ thân tâm hắn chậm rãi len lỏi vào bản thân!

Hầu như không thể chịu đựng được phải trở về ngày tháng cô độc quạnh hiu, do vậy mới liều lĩnh mà tới.

Trước khi đi đã thâm nhủ với chính mình, cũng là nói với trời cao: sẽ để bản thân tùy hứng một lần sau cuối, sẽ vì bản thân tranh đấu một lần cuối cùng. Tuy rằng bản thân là một con bạc vận khí rất xấu, hơn nữa lại không có tiền cờ bạc, nhưng vẫn cứ khẩn cầu một lần may mắn!

Dừng ở đây, sự tình dường như tiến hành rất thuận lợi, thuận lợi ngoài dự đoán của mọi người. Qua đêm nay hai người sẽ lại ở bên nhau, chạy trốn tới chân trời góc biển, không còn chịu thể nhân ràng buộc, hạnh phúc hắn hằng mong mà chưa thành cũng có thể giữ chặt trong bàn tay.

Nhưng mỗi khi nghĩ như vậy, đi đôi với hoan hỉ tốt cùng, là sợ hãi sâu sắc. Sự tình hình như quá giản đơn, quá thuận lợi, giản đơn thuận lợi đến lệnh nhân lo lắng!

Thứ lo sợ này không chỉ vì từ khi quen biết Sở Hành Vân bên người liên tiếp xảy ra những chuyện có vẻ rất trùng hợp, cũng không đơn thuần vì đóa “Thiên mị” mỹ lệ kia dường như chứa độc dược, hắn mơ hồ cảm thấy, hình như có một bàn tay tội lỗi to lớn đang chậm rãi tới gần hắn, bí mật dò xét hắn, chỉ chờ thời cơ đến sẽ tàn nhẫn siết chặt yết hầu hắn!

Những thứ hắn nhìn thấy trong mộng, dường như đều chân thực xảy đến trong hiện thế.

Nếu nói lời này với Sở Hành Vân, hắn nhất định sẽ cười bản thân nghi thần nghi quỷ, thế nhưng quỷ gặp đã nhiều lắm, còn thế nào không hoài nghi?

Trong tâm tư rất nhiều suy nghĩ rối rắm tơ vò, thủy chung vẫn không nhìn ra manh mối. Đứng lên nhìn ra ngoài cửa sổ, nguyệt quang rọi sáng đầu ngọn cây, đã là canh hai rồi. Nhìn xa xa nơi Sở Hành Vân ở, thiết nghĩ giờ khắc này chắc hẳn hắn cũng khó bề yên giấc, chẳng biết có cùng mang tâm sự giống bản thân.

Chỉ mong tất cả thuận lợi!

Trong lòng vừa khẩn cầu xong, tiếng gõ cửa liền bất ngờ vang lên.

“Ai đó?”

“Khâu công tử còn chưa ngủ sao?”

Mở cửa, xuất hiện chính là quản sự của Hạo Thiên Bảo – người đã an bài hắn ở đây, hình như mang họ Liêu. Diện mạo cũng vừa mắt, có điều ánh mắt kia thực sự quá phức tạp, đôi khi thấp thoáng tia suy tính mưu mô, khiến người khác không thích nổi. Giống như lúc này.

Lãnh Vu Thu nhú mày, làm ra vẻ như bị đánh thức: “Là Liêu quản sự, có việc gì?”

Liêu quản sự mỉm cười, dáng tươi cười xem vào mắt Lãnh Vu Thu cơ hồ mang dụng tâm kín đáo: “Đã trễ thế này còn đến quấy rầy Khâu công tử thật vạn phần áy náy, chỉ vì có người nhất định muốn gặp ngài.”

“Người nào?”

“Lão gia nhà ta, cũng chính là Bảo chủ Hạo Thiên Bảo.”

32. Chương 31

“Lão gia nhà ta, cũng chính là Bảo chủ ở đây, muốn gặp Khâu công tử.”

Sao? Lãnh Vu Thu thầm kinh hãi, trực giác nghĩ lẽ nào sự tình thay đổi? Thế nhưng tự vẫn không hề tồn tại bất luận một sơ sót nào có thể tìm ra, cho dù đối phương mang tâm hoài nghi, chắc chắn cũng chỉ âm thầm phòng bị, tuyệt đối không có chứng cứ để làm ầm ĩ sự việc.

“Đã trễ thế này, Sở bảo chủ cho gọi tại hạ vì chuyện gì?”

Liêu quản sự vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười: “Việc này tiểu nhân cũng không biết. Khâu công tử, mời!”

Lãnh Vu Thu hướng ra ngoài quan sát, nhận thấy cùng đi với Liêu quản sự còn có hai thanh niên vận phục trang gia nô, mặc dù có chút võ công căn bản nhưng không cao mấy. Hiện tại nếu hắn đánh lui bọn họ cưỡng chế thoát thân kỳ thực không khó, chỉ vì sự tình hôm nay không cho phép, ngày sau nếu Sở Hành Vân còn muốn chạy trốn khó có thể tìm được cơ hội. Chuyện đã tới nước này, dù là lên núi đao xuống biển lửa, chỉ còn biết kiên trì mà bước tới.

Theo Liêu quản sự đi vòng qua hoa viên, rẽ vài lần nơi hành lang gấp khúc, lại bước qua Nguyệt Lượng môn (cửa tròn), cuối cùng dừng chân tại một nơi biệt lập trong đình viện. Thấp thoáng sau cây lá cỏ hoa, kiến trúc tựa như một gian sương phòng dường như xuất hiện trước mắt.

Liêu quan sự đi tới trước cửa rồi dừng bước: “Mời!”

Cửa phòng được khép hờ, vài tia sáng từ bên trong lọt ra ngoài, hình như có người, lại không nghe bất kỳ âm thanh nào.

Hãy thật bình tĩnh, biết đâu bên trong từ lâu đã bố trí thiên la địa võng chờ đợi hần. Lãnh Vu Thu mỉm cười, cất bước đi vào.

Trong phòng được bày biện rất đơn giản, chỉ đặt một cái bàn và mấy chiếc ghế, bố trí thành khách phòng. Chính giữa có kê chiếc ghế đàn hương, một lão giả đang ngồi trên đó. Trực giác được huấn luyện nhiều năm nói với Lãnh Vu Thu, ở đây chỉ có một mình lão.

Lão giả kia đương nhiên là đương nhiệm Bảo chủ của Hạo Thiên Bảo, người có quyền thế lớn nhất Sở gia – Sở Duy Danh.

Lãnh Vu Thu vốn nghĩ hần là nhân vật hô phong hoán vũ, đương nhiên sẽ giống như bào đệ (em ruột) của hần lãnh ngạo cổ chấp, khí thế bức người, nhưng sự thực lại đối lập, ấn tượng đầu tiên về hần là một lão nhân hòa ái. Thứ khí chất uy trọng cùng đôn hậu ở hần đều vẹn đủ, vô cùng giống Sở Hành Vân. Nhìn kỹ chút nữa, gương mặt kỳ thực cũng giống nhau.

Suy cho cùng vẫn là phụ tử! Bất giác, Lãnh Vu Thu đối lão giả nảy sinh thiện cảm. Nhưng hần biết, đối phương tuyệt không có hảo cảm với hần. Có vài kẻ thiên sinh đã bị người khác ghét, hần bất hạnh thay.

“Khâu công tử.”

Lãnh Vu Thu lễ độ ôm quyền: “Sở bảo chủ.”

“Mời ngồi.”

Lãnh Vu Thu kéo ghế ngồi xuống, chờ đối phương mở lời.

“Nghe nói Khâu công tử cùng khuyển tử là bằng hữu, chẳng hay quen biết như thế nào.”

Vấn đề này lúc Lãnh Vu Thu bước vào Bảo, Sở Duy Dương đã hỏi qua, Lãnh Vu Thu bốn cũ soạn lại, chỉ nói bản thân trong lúc vô ý đắc tội với hiệp khách giang hồ, may nhờ Sở Hành Vân tương trợ, sau đó hai người kết làm tri kỷ.

“Chẳng hay Khâu công tử đắc tội với những ai?”

Từ khi quyết định dùng tên giả, Lãnh Vu Thu từ lâu đã chu toàn mọi vấn đề đối phương có thể đưa ra,

câu hỏi kia đương nhiên cũng nằm trong dự liệu. Hắn định trả lời, không ngờ Sở Duy Danh đã đón đầu nói tiếp: “Phải chăng là ‘Bát diện linh long’ Hưởng Thiết Long, Đồ Thánh Tâm của ‘Đỗ Quyên sơn trang’?”

Hai mắt hắn vừa mở, tinh quang mạnh mẽ phát ra, nhắm thẳng vào Lãnh Vu Thu: “Khâu Hàn Vũ, Lãnh Vu Thu! Ha ha, người dọa sợ bọn ta đấy.”

Sơn vũ dục lai phong mãn lâu*, tình hình hiện tại đại khái là như thế, nhưng Lãnh Vu Thu vẫn ung dung, ngừng một chút, mới mỉm cười: “Cuối cùng vẫn không thoát khỏi nhân pháp của Sở bảo chủ, việc đã đến nước này, ta không thừa nhận cũng không được. Chỉ có một việc mong Sở bảo chủ giải đáp.”

“Nếu người muốn hỏi ai đã tiết lộ thân phận của người với lão phu, xin thứ ta không thể nói thẳng.”

Lãnh Vu Thu đích thực là muốn hỏi câu này, ngẫm lui lại vài bước, đối phương dù biết hắn dùng tên giả, cũng sẽ không thể đoán được hắn là Lãnh Vu Thu, chắc chắn ở giữa có người giữ trò. Chỉ là không đợi hắn hỏi, Sở Duy Danh đã chặn lời.

Bất quá điều này chứng minh suy đoán của hắn là đúng, không nhiều người biết hắn đến đây, đáp án đã miêu tả sinh động.

“Sở bảo chủ đã biết thân phận của ta, chẳng hay sẽ dùng phương pháp gì đối phó với võ lâm cừu địch như ta đây?” Lãnh Vu Thu lạnh lùng nhìn Sở Duy Danh, ngực đề phòng cử động của hắn... chỉ cần một động tác nhỏ, vô số phục binh sẽ lao ra từ bốn phương tám hướng. Kế sách duy nhất, chỉ có tiên hạ thủ vi cường.

“Không cần lo lắng.” Sở Duy Danh đã nhìn ra tâm tư của hắn, “Trong viện này chỉ có hai người chúng ta thôi.”

“Ha? Lẽ nào Sở bảo chủ không muốn bắt Lãnh Vu Thu? Hay còn chưa rõ tiền thưởng ngoài thành treo cho cái đầu của họ Lãnh?” Chẳng phải hắn lòng dạ tiểu nhân, chẳng qua là kẻ khẩu phật tâm xà gặp đã nhiều, dù sao cũng phải luôn giữ sáng suốt.

Đối mặt với nhân thân phòng bị của Lãnh Vu Thu, Sở Duy Danh chỉ mỉm cười: “Ta già rồi, còn cần thứ hư danh đó làm gì? Ta giống như lão hủ đã một chân bước vào quan tài, người ta còn lo lắng, e rằng chỉ có một đứa con độc nhất này.”

Lãnh Vu Thu không trả lời, chờ hắn nói xong.

“Có người bảo với ta, nói rằng quan hệ giữa các hạ cùng khuyến tử có phần... có phần...” Hắn nhất thời tìm không ra từ ngữ nào để hình dung, khó lòng đem mối quan hệ đáng hổ thẹn không muốn ai biết giữa hai người kia triệt để nói ra miệng, cứ úp mở ậm ừ, nhưng ý khinh miệt cùng không thể tán thành trong ánh mắt cũng khiến Lãnh Vu Thu minh bạch.

“Quan hệ giữa ta và hắn có phần không minh bạch, đúng không?”

Chuyện phải đến cuối cùng cũng đến, vĩnh viễn không nên hy vọng vận may sẽ phủ xuống loại người như bản thân. Đối mặt thần tình vừa sợ vừa giận của Sở Duy Danh, Lãnh Vu Thu đáp lại bằng nụ cười vô vị. Biết rõ như vậy chỉ khiến đối phương chán ghét thêm sâu sắc, nhưng giá nào cũng không thể bày ra dáng vẻ kinh sợ đáng thương.

“Nguyên lai là sự thực.” Đả kích này đối với Sở Duy Danh phải nói là không nhỏ, hắn toàn thân chấn động, nặng nề lùi về sau tựa lưng vào ghế dựa, nhất thời chỉ biết lặp lại những lời kia.

Nguyên lai là sự thực! Người khác nói với hắn hắn còn bán tín bán nghi, hắn theo dõi nhi tử từ nhỏ đến trưởng thành, quy củ lễ nghi, luôn là niềm kiêu hãnh của hắn, làm sao cũng không ngờ loại sự tình này sẽ phát sinh trên người nó!

Không, nhi tử nhất định là bị mê hoặc! Người ma giáo chẳng phải có tà thuật sao? Hắn nhìn về phía Lãnh Vu Thu, sự chán ghét trong mắt không thể che giấu: “Mặc kệ ngươi muốn thế nào, ta chỉ mong ngươi có thể buông tha Vân nhi.”

Hắn là hắn sẽ không nghĩ ta mê hoặc con hắn chứ? Cũng đúng, Lãnh Vu Thu ta đây giết người phóng hỏa, không từ chuyện xấu nào, câu dẫn kẻ khác cũng chẳng tính hiểm lạ. Đã thế, bản thân cũng không cần phải khách khí với hắn, Lãnh Vu Thu cười nhạt nói:

“Nếu ta không đồng ý? Đừng trách ngươi không khách khí đúng không? Chẳng hay Sở bảo chủ có từng nghĩ tới, nhi tử ngươi đã bị ta dụ dẫn đến mất tri mất giác, nếu ta chết, hắn sẽ hận ngươi cả đời!”

Sở Duy Danh ngẩn người, bàn tay đang nắm chặt chốt buồng lỏng, thất vọng cúi đầu, trầm mặc thật lâu, mới ngẩng lên. Không biết có phải vì ánh đèn, Lãnh Vu Thu bỗng thấy hắn tựa như thoáng chốc đã già đi nhiều lắm.

“Ta nghe Duy Dương nói, ngươi cũng có nhi tử?”

Thanh âm hắn vừa có phần già nua, hơn nữa còn hàm chứa sự khẩn cầu, Lãnh Vu Thu không đành lòng, đáp: “Không sai.”

“Vậy ta nghĩ nhất định ngươi hiểu rõ tấm lòng của phụ thân. Trên đời này không có phụ thân nào mà chẳng hy vọng nhi tử có thể cả đời bình an, có thể làm nên đại nghiệp, nếu thực sự được như thế, dù có chết, hắn cũng an lòng. Ngược lại, nếu nhi tử lầm đường lạc lối, đau lòng nhất, không phải bản thân nó, mà là phụ thân, đúng không?”

Lãnh Vu Thu không trả lời, hắn trong lòng tự hỏi, nếu đối bản thân là người kia, đối Hàn nhi là Sở Hành Vân, bản thân nên làm sao? Lẽ nào để mặc Hàn nhi bước chân vào con đường chông gai ư?

Đáp án đã rất rõ ràng, chỉ là có chút tổn thương mà thôi.

Phụ thân đang đau lòng lại kể tiếp: “Vân nhi không chỉ là hy vọng của ta, mà còn gánh vác kỳ vọng của Sở gia, nguyện vọng của Hạo Thiên Bảo. Lẽ nào người nhần tâm nhìn nó trở thành kẻ dị nhân, bại hoại bị thiên hạ khinh khi? Nhần tâm nhìn nó thành tội nhân thiên cổ của Hạo Thiên Bảo, một đời bị nguyên rửa... Nếu người đối Vân nhi còn chút phân tình, ta cầu người buông tha nó đi!”

Đêm đã khuya, thời điểm thuận lợi giao ước với Sở Hành Vân đã qua từ lâu, đứa ngốc kia hiện tại đang nghĩ gì nhỉ? Nhất định là đang sốt ruột đi loanh quanh, đoán rằng bản thân vì sao còn chưa hành động?

Muốn đến gặp hắn, nhưng sợ gặp được rồi lại chẳng biết nên nói gì? Hay vừa nhìn thấy nhần tình của hắn, bản thân phải vất vả lắm mới kiên quyết được lại trở nên mềm lòng. Thế nhưng không gặp hắn, chỉ sợ hắn lại ngốc nghếch gây chuyện không may.

Cứ như vậy tiến vài bước lại lui vài bước, quay về rồi lại trở ra, tới tới lui lui, gió sau cửa vẫn không ngừng thổi. Lãnh Vu Thu cười khổ lắc đầu: còn bảo người kia là đứa ngốc, bản thân càng ngốc hơn.

Từ gian phòng đi ra mấy bước, là cửa sau của Sở gia. Suy đoán một chút, khoảng sân này dùng để tiếp đãi những ai không thể đi vào bằng cửa trước, những khách nhân vô thân vô phận a? Cũng như bản thân.

Bỏ đi thôi! Cứ cho đây là một hồi mộng đẹp.

Mộng luôn luôn phải có lúc tỉnh, chẳng phải sao? Tỉnh cũng đừng lưu luyến nữa.

Tuy nghĩ như vậy, vẫn không thể kìm lòng quay đầu lại đưa mắt nhìn về nơi ở của Sở Hành Vân. Kinh ngạc phát hiện, sân trong đang vô cùng an tĩnh đột nhiên đèn đuốc sáng trưng, không biết đã xảy ra chuyện gì, thanh âm âm ỉ mơ hồ cũng có thể nghe thấy.

Lãnh Vu Thu biến sắc, lẽ nào ngốc tử kia thiếu kiên nhẫn tự mình đào thoát bị người phát hiện? Trực giác nhớ lại, lời Sở Duy Danh đúng lúc văng vẳng bên tai, tất cả những gì bản thân làm đều chỉ hại đến Sở Hành Vân.

Thôi vậy, thôi vậy! Một tiếng thở dài, xoay người định ly khai, hồn nhiên không hay biết hắn có muốn đi cũng không được.

Thanh âm “Vụt vụt”, vài nhân ảnh đã phi thân đến trước mặt, bao vây hắn.

“Ác tặc, ngươi hại chết bảo chủ, còn muốn chạy sao?”

Chú thích:

* Câu thơ trên có xuất xứ từ bài thơ “Hàm Dương thành đông lâu” của thi nhân Hứa Hồn.

Chuyện xưa: Thời Đường, khi thi nhân Hứa Hồn đậu tiến sĩ, làm giám sát Ngự sử. Mùa thu, lúc trời chạng vạng, ông leo lên cổ thành Hàm Dương ngắm cảnh, thấy thái dương dần lặn ở hướng tây, mây đen kéo tới, gió thổi từng cơn, vì vậy ngẫu hứng sáng tác bài “Hàm Dương thành đông lâu”

Nguyên tác:

Nhất thượng cao lâu vạn lý sâu,

Kiểm gia dương liễu tự đình châu.

Khê vân sơn khởi nhật trầm các,

Sơn vũ dục lai phong mãn lâu.

Tạm dịch by Tiểu Dạn Dạn:

Cất bước lầu cao vạn lý sâu,

Sậy non dương liễu tựa bãi dâu.

Mây đen kéo đến ngày chìm xuống,

Gió dậy cơn giông báo mưa nguồn.

33. Chương 32

Trong khách phòng Hạo Thiên Bảo, hiện tại đặt hai chiếc giường. Sở Hành Vân quỳ gối cạnh giường, im lặng gục đầu, nghe có tiếng người đến, cũng không ngẩng lên.

Khi màn che được vén lên, Lãnh Vu Thu nhìn thấy một cỗ nhân thể không hề còn sức sống. Dung nhan kia chẳng khác gì lúc gặp gỡ nửa canh giờ trước, nhưng tử khí lại âm trầm hiển hiện. Hai mắt mở to, biểu tình khiếp sợ ngưng kết trên gương mặt, chứng tỏ hẳn chết không nhắm mắt. Thanh kiếm trước ngực dài chừng một tấc, máu tươi đỏ sẫm vạt áo, kinh tâm động phách đập vào mắt Lãnh Vu Thu.

Sở Duy Danh thực sự đã chết! Khó tin nhưng không thể không tin!

Bên cạnh hẳn còn một thi thể khác, là một phụ nữ trung niên vận hoa phục. Mặc dù lúc này khiến kẻ khác cảm giác hơi ghê sợ, nhưng vẫn có thể thấy sinh tiền nhất định là một mỹ nhân. Mà diện mạo của nàng bà cũng giống Sở Hành Vân đến bảy, tám phần.

Lãnh Vu Thu đã đoán được bà là ai... Sở phu nhân!

Cả bà cũng chết! Sở Hành Vân trong một đêm mất đi song thân, nhất định sẽ cực kỳ bi thương a? Kim lòng không được thoáng nhìn qua hẳn, điều đầu tiên nảy lên trong thâm tâm chính là tiếc thương sâu đậm. Nhất thời quên mất tình cảnh đáng lo ngại của bản thân.

Xác định bốn phương tám hướng đều có người canh gác, Lãnh Vu Thu mọc cánh cũng không thoát, Sở Duy Dương mới nói: “Liều tửn sự?”

“Có tiểu nhân.”

“Người hãy kể chuyện phát sinh đêm nay.”

“Vâng.”

Trước tiên đôi mắt Liều tửn sự tràn ngập oán độc cừ hận nhìn Lãnh Vu Thu, sau đó mới nói, “Thưa nhị bảo chủ, lúc canh hai đêm nay, bảo chủ đột nhiên cho gọi tiểu nhân, ra lệnh tiểu nhân đi mời Khâu... mời ác tặc họ Khâu đến phòng nhỏ ở hậu viện. Bảo chủ dường như có chuyện rất cơ mật muốn nói với hẳn, sai tiểu nhân đưa hẳn tới đó rồi tự mình trở về. Nhưng tận canh ba, bảo chủ vẫn chưa quay lại. Phu nhân lo lắng, bảo tiểu nhân đến xem, không ngờ khi tiểu nhân tới nơi thì thấy bảo chủ... Bảo chủ... nằm đó, đã khí tuyệt thân vong.”

Nói đến đoạn cuối, hẳn khóc không thành tiếng, người của Hạo Thiên Bảo nghe xong, đều bị phần bất cam, thậm chí có người gào khóc thảm thiết.

Lãnh Vu Thu thần sắc bình tĩnh, không hề kinh sợ, có lẽ loại sự tình này ném trải quá nhiều, đã có kháng lực. Hẳn chỉ lưu tâm đến Sở Hành Vân. Hẳn thấy thân thể Sở Hành Vân chấn động, ánh mắt vừa sợ vừa đau đón hướng đến bản thân, tựa như đang hỏi: có thật là người giết cha ta?

Lãnh Vu Thu lòng thầm đau xót, chậm rãi lắc đầu: người phải tin ta, người đã nói sẽ tin ta mà.

Trong đại sảnh một mảnh khóc than, Sở Duy Dương vung tay, lớn tiếng: “Khóc cái gì? Muốn khóc hãy đợi báo thù xong rồi khóc! Lam nhi, người hãy kể lại tình huống lúc phu nhân bị giết!”

Hẳn gọi nha hoàn Lam nhi đang khóc nức, nghe thấy tiếng gọi, nàng liền tiến lên “huych huych” quỳ rạp xuống trước mặt Sở Duy Dương: “Thưa... thưa Nhị bảo chủ, khi đó phu nhân đang đợi bảo chủ quay về nghỉ ngơi, kết quả có một kẻ cầm kiếm chạy tới, chẳng nói chẳng rằng, một chiêu giết chết phu nhân, còn giết cả Thanh nhi đang hầu hạ bên cạnh. Nô tỳ... nô tỳ lúc đó đang trải giường, thấy thể liền trốn sau

giường, mới thoát được... thoát được một mạng.”

“Người có thấy gương mặt kẻ hung đồ không?”

“Thấy, thấy được.” Lam nhi xoay lại chỉ về Lãnh Vu Thu, cắn răng nói: “Chính là ác tặc kia, ta đến chết cũng nhớ kỹ hần!”

Lời nàng nói như đinh đóng cột, bất kể ai cũng vô pháp mang tâm hoài nghi, cả Lãnh Vu Thu cũng gần như tin người là do mình giết, huống chi mọi người trong Hạo Thiên Bảo từ lâu đã ấn định hần là hung thủ!

Có người lên tiếng: “Giết hần báo thù cho Bảo chủ!” Lời này vừa nói, lập tức có vô vàn hưởng ứng.

“Khoan đã!”

Sở Hành Vân này giờ vẫn im lặng chậm rãi đứng lên, thoáng nhìn qua Lãnh Vu Thu, rồi hướng sang mọi người: “Sát nhân luôn có động cơ, ta thực sự tìm không ra lý do hần muốn giết phụ thân.”

Đó là một thiếu sót. ‘Khâu Hàn Vũ’ kia cùng bảo chủ không quen biết, lại là bằng hữu tốt của Thiếu bảo chủ, thực không có lý do gì sát hại bảo chủ, mọi người nhất thời yên lặng.

“Ta biết.”

Thiếu nữ phục trang màu tím từ trong đám đông bước ra, trên gương mặt mỹ lệ một màu tái nhợt: “Ta biết, ta biết vì sao hần hại Sở bá bá!”

“Tử Yên, người không được nói bậy.” Người lên tiếng chính là Hạ Vũ Lâu – phụ thân của Hạ Tử Yên, hần nghĩ bản thân Sở gia còn không biết sự thể thì nhi nữ làm sao biết được?

“Ta không nói bậy. Bởi vì ta biết bí mật của hần, còn kể cho Sở bá bá nghe.” Nàng hướng sang Sở Hành Vân, “Sở ca ca, các người ban ngày làm gì ta đã thấy cả, tất cả đều thấy hết.”

Lãnh Vu Thu cùng Sở Hành Vân đều chấn động, nhất là khi nhìn về mặt thê lương ai oán của nữ hài, thoáng chốc đã minh bạch nàng quả nhiên biết chuyện của bọn họ.

Sở Duy Dương nóng ruột hỏi dồn: “Rốt cuộc là bí mật gì, nha đầu, người mau nói đi!”

Ánh mắt Hạ Tử Yên lạnh lùng dừng lại trên gương mặt Sở Hành Vân, dần dần tỏa ra một tia ôn nhu không nữ: “Sở ca ca, ta nghe người gọi tên hần, ta nghe người gọi hần ‘Vu Thu’.”

“Vu Thu?” Sở Duy Dương đầu tiên là sửng sốt, sau đó bình tĩnh đại ngộ, “Lãnh Vu Thu, hẳn là Lãnh Vu Thu!”

Sự tình đến đây đã quá rõ ràng. Sở bảo chủ phát hiện thân phận của Lãnh Vu Thu, vì vậy Lãnh Vu Thu giết người diệt khẩu. Mà hẳn một không làm, hai làm cho trót, giết cả Sở phu nhân. Hơn nữa trong tâm thức của mọi người, Lãnh Vu Thu hung tàn thành tính, loại chuyện này quá nửa làm được.

“Ác tắc kia, giết người nhiều như vậy, không ngờ lần này lại hại cả bảo chủ!” Oán hận trong lòng mọi người liền tăng lên mấy phần, nhưng ngại tà thuật của Lãnh Vu Thu trong chốn vô lâm, không ai dám tùy tiện động thủ.

Sở Duy Dương quát: “Họ Lãnh, ngươi còn gì để nói?”

Lãnh Vu Thu chỉ im lặng.

Người khác mắng hẳn cũng được, hẳn chỉ để ý Sở Hành Vân, một câu của Sở Hành Vân, với hẳn mà nói còn trọng yếu hơn một ngàn, một vạn câu của kẻ khác.

“Ngươi cũng tin là ta giết bọn họ?”

Sở Hành Vân ngược mắt lên, nhìn về cầu khỉ xốt xa trong đôi mắt mỹ lệ kia, tựa hồ một câu nói của bản thân, cũng có thể quyết định sinh tử của hẳn. Thực sự rất muốn tiến đến ôm hẳn vào lòng, vỗ về ôn nhu, nhắc nhở thật nhiều rằng bản thân yêu hẳn say đắm, rằng bản thân tín nhiệm hẳn. Thế nhưng, Liêu quân sự nói, Lam nhi nói, còn cả Hạ Tử Yên nói đều khiến bản thân phải hoài nghi!

Với sự chính trực của phụ thân, một khi đã biết chuyện của hẳn và Vu Thu, không bao giờ không ngăn cản, mà Vu Thu là người nói năng bất hảo... Trong đầu hẳn thậm chí đã hiện ra hình ảnh Vu Thu tranh chấp với phụ thân!

Cảnh tượng đầm máu kia khiến hẳn toàn thân chấn động, lảo lảo:

“Ta không biết, ta không biết...”

Lãnh Vu Thu mỉm cười, cười đến thê lương: “Không phải ngươi không biết, ngươi cũng tin, chẳng phải sao?”

Vẻ tươi cười đó khiến Sở Hành Vân tâm tư quặn thắt, hẳn tiến đến, muốn nói gì đó, nhưng đã bị Sở Duy Dương cướp lời.

“Hay lắm chất nhi, cuối cùng ngươi cũng hiểu ra, không để bị yêu nhân kia lường gạt. Hừ, yêu nhân họ Lãnh hung tàn ti tiện, trong thiên hạ có chuyện xấu nào hẳn không làm được? Mọi người cùng xông lên,

đem hấn loạn đao phân thân, báo thù cho Bảo chủ!”

“Hảo!” Thanh âm nhất tề hưởng ứng, đao tuốt khỏi vỏ, cung đã lên dây, chỉ chờ Sở Duy Dương hô một tiếng liền xông lên.

Giữa biển người dang dang sát khí, Lãnh Vu Thu vẫn rất bình tĩnh, tìm không ra nửa điểm muốn xuất thủ. Ánh mắt hắn chậm rãi đảo qua rừng đao phong lấp loáng sáng như tuyết, đột nhiên nở nụ cười. Cười thật lớn.

Mọi người đều khiếp sợ nhìn hắn, chỉ vì họ không ngờ Lãnh Vu Thu đến lúc này còn cười được, cũng không thể hiểu vì sao một người cười ra còn khó nghe hơn khóc... Đây có lẽ vì bọn họ tuy thương tâm, nhưng lại chưa từng nếm trải tư vị đau đớn của tận cùng tuyệt vọng.

“Không sai, người là ta giết, trong thiên hạ chuyện xấu đều do Lãnh Vu Thu ta một mình gây nên, giết hai kẻ đó thì tính là gì? Các ngươi muốn báo thù thì xông lên đi!”

Phụ nhân hải tử liên can đều lui ra ngoài, số còn lại bao quanh Lãnh Vu Thu, kẻ duy nhất không hề động thủ chính là Sở Hành Vân.

Sớm có người giao kiếm vào tay hắn, nhưng làm thế nào hắn ra tay với Lãnh Vu Thu được? Đó là ái nhân hắn đã từng thề nguyền yêu trọn kiếp mà! Nhưng đồng thời cũng là sát phụ cừu nhân!

Hắn ngẩng đầu, lướt qua trùng trùng nhân ảnh, cuối cùng nhìn thấy Lãnh Vu Thu... Dài tóc dài tung bay ấy, thân ảnh nhanh nhẹn như thoi đưa ấy, cả gương mặt thê lương ấy, đều khiến tim hắn nhói đau.

Vu Thu! Vu Thu! Ta nên làm gì bây giờ? Ta phải bắt người thế nào bây giờ?

Tâm... rối loạn.

Sở Duy Dương đánh mãi không xong, ngực càng sốt ruột. Hắn bản tính vô cùng cương liệt, càng đến cực điểm càng nóng nảy, thoáng thấy chất nhi đứng sững một nơi, trong lòng càng tức giận.

“Vân nhi, ngươi đang làm gì vậy? Chẳng lẽ ngươi không muốn báo thù cho phụ mẫu sao?” Vừa nói vừa đưa tay kéo, đẩy Sở Hành Vân vào vòng chiến. Mọi người thấy thiếu chủ ra trận, đều thoái nhượng sang một bên.

Sở Hành Vân đầu óc một mảnh hỗn loạn, chỉ biết dựa vào bản năng ứng chiến. Nhìn thấy một nhân ảnh trước mắt, không chút nghĩ ngợi, trường kiếm trên tay đã vung ra.

“Xoạch” một tiếng, lưỡi kiếm đâm vào thân thể Lãnh Vu Thu!

34. Chương 33

Chẳng phải Lãnh Vu Thu không nhìn thấy kiếm của Sở Hành Vân đâm tới, cũng chẳng phải tránh không thoát, chỉ là hắn không tránh mà thôi.

Có lẽ hắn cho rằng Sở Hành Vân sẽ không thương tổn hắn, nên hắn nghĩ muốn đánh cược một phen... dùng tính mệnh bản thân cược tâm lòng Sở Hành Vân đối hắn.

Nhưng, thật bất hạnh, hắn luôn luôn là một con bạc vận khí kém cỏi, lúc này đây, lại thua rồi, hơn nữa là thua triệt để!

“Xoạch” một tiếng, lưỡi kiếm xuyên vào vai Lãnh Vu Thu, cơn đau nhức từ đầu vai truyền tới đáy lòng. Lãnh Vu Thu sững sốt vô cùng, bỗng nhiên mỉm cười, hắn chỉ vào ngực của mình: “Người đâm trật, hắn là đâm ở đây.”

Nếu đâm vào đó thì sẽ không đau đớn nữa, ha!

Vì sao lại như vậy? Rốt cuộc chuyện gì đã phát sinh? Tại sao Vu Thu lại nhìn mình bằng nhãn thần thê lương đến thế?

Cảm giác kiếm phong xuyên vào da thịt khiến Sở Hành Vân khôi phục thần trí, ngay sau đó hắn bất ngờ phát hiện: bản thân nắm kiếm trong tay, còn đầu kia của thanh kiếm đang đâm vào thân thể Vu Thu!

Hắn... thương tổn Vu Thu!

Nhận thức đó khiến hắn thoáng ngây dại, đánh mất năng lực suy nghĩ, tay run lên, vô thức rút kiếm về!

Máu tươi nhanh chóng tràn ra từ miệng vết thương, nhuộm đỏ vạt áo trước ngực Lãnh Vu Thu, thê lương kiêu diễm đến lóa mắt, như một đóa mầu đơn nở rộ.

Mọi người kinh ngạc ngẩn ngơ, bọn họ thực không ngờ Sở Hành Vân chỉ tùy tiện đâm một kiếm liền có thể dả thương nghiêm trọng địch thủ ngoan cố. Cuối cùng vẫn là Sở Duy Dương thân kinh bách chiến, ứng biến thần tốc, thừa cơ tiến lên, mạnh mẽ dùng một chưởng hùng hùng hậu hậu đánh vào lưng Lãnh Vu Thu!

Chưởng lực đem Lãnh Vu Thu đánh bay hơn một trượng, phục trên đất bất động. Sở Duy Dương hô to: “Yêu nhân kia bị trọng thương, mau bắt hắn!”

Mọi người “rầm rập” hướng đến gần Lãnh Vu Thu, Lãnh Vu Thu dường như bị chưởng kia đánh ngất, vẫn nằm im. Tới khi có kẻ dừng trước người hắn, định nắm lấy tay hắn, hắn mới đột nhiên ngẩng đầu, hé

miệng, phun ra một ngụm máu tươi!

“Trong máu có độc, tất cả máu lui lại!” Sở Duy Dương phút chốc nhớ đến trước đây từng nghe người ta nói, trong ma giáo có “Thiên ma giải thể đại pháp”, có thể lấy máu tươi phun ra như ám khí, hơn nữa trong máu còn chứa kịch độc, hẳn không biết đây là đấu pháp tuyệt mệnh, chỉ nghĩ là tà môn, cho nên ấn tượng đó càng khắc sâu.

Mọi người nghe hẳn nói vậy, đều thối lui, chỉ còn Sở Hành Vân ngơ ngác đứng tại chỗ, trên người tung tóe vài vệt máu.

Sở Duy Dương kinh hãi nghĩ sự việc hệ trọng, liền kéo chất nhĩ: “Vân nhi, ngươi thấy thế nào?” Mắt thấy máu màu đỏ tươi, nghĩa là không có độc, lúc này mới yên lòng.

Bên cạnh có người la: “Yêu nhân chạy thoát!”

Sở Duy Dương sắc mặt xanh đen, vung tay: “Đuổi!”

Một tiếng “leng keng” trong trẻo, mọi người quay lại nhìn, chỉ thấy trường kiếm của Sở Hành Vân rơi trên đất, thân người cũng chao đảo mấy lần, rồi ngã xuống.

Cước bộ lảo đảo rời Sở gia, Lãnh Vu Thu mơ hồ tiến về phía trước, không biết đã được đi rất xa, cũng chẳng biết đã đến nơi nào. Hắn giữ chặt vết thương, máu tươi từ kẽ tay hắn chảy xuống, đọng trên mặt đất, hắn lấy vạt áo quần quanh miệng thương tích, chần chừ một khắc, chạy về hướng ngược lại.

Hắn trốn vào một ngõ nhỏ vắng vẻ, tựa vào bức tường lạnh lẽo, mơ hồ nghe tiếng người nói: “Có vết máu, hẳn đào thoát về hướng bên kia!” Sau đó nghe được cước bộ truy binh xa dần.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy hai chân không thể chống đỡ được nữa, kiệt sức ngồi xuống đất.

Áo ngoài đã đỏ sẫm, nhất định là chảy rất nhiều máu a? Hắn thậm chí có thể cảm nhận sinh mệnh đang dần từ bỏ bản thân. Một trận ho xông lên, hắn vội che miệng lại, để tránh phát ra âm thanh, thế nhưng vị tanh ngọt trong cuốn họng bảo cho hắn biết: hắn đang thổ huyết.

Một chưởng này của Sở Duy Dương e rằng đã dốc toàn lực. Hắn cảm thấy toàn thân trên dưới, lục phủ ngũ tạng đều đau đớn khó lòng chịu đựng.

Nhưng nơi đau nhất, chính là thương tổn trên đầu vai!

Trong tâm trí hiện đi hiện lại vẫn là tình cảnh Sở Hành Vân một kiếm lao tới, mỗi nhát kiếm đâm ra trong hư ảnh, đều khiến cõi lòng bị thương đến tê tâm liệt phế!

A ha, hấn động thủ với mình!

Không thể trách hấn, là bản thân kỳ vọng ở hấn quá cao, nghĩ quá tốt, cho rằng bất cứ lúc nào hấn cũng sẽ đứng về phía bản thân. Lãnh Vu Thu ơi Lãnh Vu Thu, còn phải trách người nha, ném khổ ải nhiều như thế vẫn không rút được kinh nghiệm sao?

Cho nên, đáng đời!

Nghĩ như vậy, không khỏi bật cười, một tia máu đào từ khóe miệng chảy xuống.

“Người yên tâm, Vu Thu, ta nhất định sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh người, suốt đời cũng không phụ người.”

Lần đầu tiên hai người da thịt thân cận, Sở Hành Vân gương mặt ửng hồng nói với hấn, lúc đó lòng chỉ tràn đầy xúc động, bây giờ ngẫm lại thực là mỉa mai!

Vì sao tình huống này hết lần này tới lần khác đều nghĩ tới chứ? Rõ ràng không khác chuyện đã từng phát sinh trước kia! Bản thân luôn tự nhủ thế sự khó lường, nên mỗi khi hấn muốn nói ra những lời yêu thương, đều tự chặn từ trong trứng nước, sợ rằng ngày sau tình ý đổi thay chỉ làm tăng thêm thương tổn.

Ngẫm lại bản thân thật đúng có khả năng tiên đoán nha! Thế nhưng nếu đã có dự liệu, vì sao lúc trước còn muốn rơi vào? Khiến cho hôm nay một thân chật vật, thống khổ bất kham!

Cơ thể dần dần lạnh đi, sắp chết rồi sao? Chết cũng tốt, không còn đau khổ nữa.

Nơi ngõ nhỏ vắng vẻ vắng đến tiếng trẻ con khóc, nối tiếp là thanh âm của mẫu thân trẻ tuổi: “Đói bụng sao? Bé ngoan đừng khóc, chúng ta bú sữa nha.”

Sau đó là tiếng phụ thân còn ngái ngủ: “Bà mau dỗ nó, ầm ĩ muốn chết!”

Đúng rồi, hài tử! Hàn nhi!

Thật là hồ đồ, hấn còn có Hàn nhi, Hàn nhi còn đang chờ hấn trở về mà! Hấn sao có thể chết ở đây?

Tận lực đấu tranh, bàn tay run rẩy lục lọi trong ngực áo, lấy ra một lọ đan dược, vận nắp bình, mở miệng nuốt xuống!

Hấn muốn sống!

35. Chương 34

Trời tờ mờ sáng, một ngày hoạt động ở Hạo Thiên Bảo lại bắt đầu. Mọi người còn say sưa trong hỉ khí cận kề, hồn nhiên chẳng biết đêm qua đã phát sinh chuyện kinh thiên động địa, bảo chủ của bọn họ đã bị ác tặc mang danh Lãnh Vu Thu sát hại!

Cho nên bọn họ vẫn sinh hoạt như thường lệ, nhà nhà rời giường dọn dẹp, ăn điểm tâm, sau đó chuẩn bị đi làm việc.

Tiểu thương bán điểm tâm sớm đang dọn hàng, nhóm bếp, khi vị khách nhân đầu tiên đến, bánh màn thầu nhân thịt nóng hầm hấp đã ra lò. Một con cầu hoang chẳng biết từ đâu chui ra, quần quanh chân hán, hại hán làm rơi màn thầu trên mặt đất, con cầu kia liền nhanh như chớp ngoạm lấy màn thầu chạy mất. Nghĩ đến khách nhân đang chờ, hán đành hậm hực mắng vài câu rồi thôi.

Con cầu hoang ngậm bánh màn thầu đi qua đường lớn, chạy tới đầu hẻm nhỏ, phía sau bức tường gạch xanh đen đột nhiên có bàn tay đưa ra, một chưởng đánh lên đầu nó. Con cầu “oảng” một tiếng chạy trốn, để lại màn thầu nham nhở dầu răng lẫn lóc trên đất, dính đầy bụi cát.

Chủ nhân đôi tay nhặt bánh màn thầu lên, bóc lớp vỏ ngoài, bẻ bánh màn thầu thành từng khối rồi nhét vào miệng, chậm rãi nhai nuốt.

Đầu tóc hán tán loạn, trên người dính đầy vết máu, thần sắc mệt mỏi, chỉ có đôi mắt kia lấp lánh như đóm lửa.

Hán bị thương, hơn nữa là bị thương không nhẹ, thế nên ăn cái gì đều thành loại lao động khổ cực. Nhưng hán phải gượng ép bản thân ăn vào, hán cần bổ sung thể lực, chỉ như vậy mới có cơ hội sống mà trốn chạy.

Hán đã trải qua nhiều lần đau khổ như thế, vượt qua vô số lần sinh tử cận kề, hán tin tưởng bản thân có thể sống sót! Bởi vì... Hàn nhi còn đang đợi hán a!

Tâm tình phần nộ tuyệt vọng khi thụ thương hiện tại đã an tĩnh lại, cuộc sống lưu vong nhiều năm qua khiến năng lực thích ứng với hoàn cảnh khốn cùng của hán vượt xa thường nhân, do đó hán biết rõ lúc này giữ đầu óc bình tĩnh là quan trọng nhất.

Hán âm thầm đánh giá tình thế, hiện tại người của Sở gia nhất định đã phong tỏa hết cửa khẩu, hơn nữa còn huy động tất cả lực lượng truy tìm hán. Chỉ có trước tiên phải lẩn trốn, đợi đêm xuống nghĩ biện pháp ly khai.

Việc cấp bách bây giờ là làm sao ẩn nấp vào ban ngày, với tình trạng thân thể hán, căn bản khó lòng di chuyển, con hẻm này tuy hẻo lánh, nhưng sớm muộn sẽ có kẻ tìm ra, khi đó nên làm sao đây?

Sự thực chứng minh, thứ gì càng sợ thì thứ đó đến càng nhanh. Tiếng bước chân dồn dập vang lên, một người reo hô: “Ồ chỗ này! Không sai, chính là hán!”

Vài người vận phục trang như thanh niên bao vây hấn.

Lãnh Vu Thu ngẩng đầu, nhìn qua những gương mặt tràn ngập thù hận, vừa căng thẳng vừa phấn khích kia, thân ảnh hấn muốn gặp lại không thấy đâu.

“Sở Hành Vân đâu?”

Bọn thanh niên đều ngẩn ra, không ngờ câu đầu tiên hấn hỏi cư nhiên lại là câu này, một người đáp: “Thiếu chủ nhà ta không ở đây, nếu hấn có ở đây sẽ là người đầu tiên rút gân lột da người!”

Rút gân lột da sao, Lãnh Vu Thu mỉm cười, cười to, cười đến phóng túng, vừa cười vừa bảo: “Nếu thật sự hấn muốn mệnh ta đến thế, vậy hấn sợ cái gì?”

Bám chặt chân tường chậm rãi đứng lên, tận lực khống chế đôi chân run rẩy yếu ớt của mình, Lãnh Vu Thu thần sắc ngạo nghễ: “Còn như các ngươi công phu mèo quào thế này, có thể làm khó dễ được ta? Muốn bắt ta thì cùng lên đi!”

Có lẽ bị đáng vẻ hung tợn, khí thế không chút sợ hãi của hấn dao động, bọn thanh niên bất giác thối lui mấy bước, chợt nghĩ hành động như vậy là biểu hiện sự nhu nhược, liền cao giọng hô hào liều chết xông lên.

Đao quang, kiếm ảnh, huyết hoa vùn vù.

Tránh thoát hai thanh đao đối diện, trở tay tung chưởng đánh bay một kẻ phía sau, nhẹ nhàng đem trường kiếm đang công tới đánh bật lại chủ nhân.... Những động tác dễ dàng lúc thường ngày hiện tại với Lãnh Vu Thu mà nói mỗi chiêu đều phải dốc toàn lực, nguy hiểm nhất chính là ý thức ngày càng mơ hồ!

Cuối cùng, khi thanh đại đao đang giáng xuống đầu, trước mắt Lãnh Vu Thu tối sầm, hôn mê ngã xuống đất.

Lúc Sở Hành Vân tỉnh dậy là đang ở trong phòng ngủ của mình, đầu óc hấn có phần hỗn loạn, đêm qua dường như đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng ký ức rời rạc vụn vặt, rất khó một chốc có thể ghép nối lại.

Hấn nhớ kỹ bản thân mấy ngày qua vô cùng bối rối, bởi vì hấn không muốn thành thân, muốn trở về tìm Lãnh Vu Thu, nhưng liên tục bị canh giữ.

Sau đó Lãnh Vu Thu tới, bản thân thật vui mừng, hai người quyết định kế hoạch ban đêm đào thoát. Bản thân sẽ chờ a chờ, đến khi Vu Thu phát tín hiệu, kết quả có người đến báo: phụ mẫu đã chết, sát nhân chính là Vu Thu!

Nghĩ tới đây, Sở Hành Vân rùng mình, toàn bộ ký ức gián đoạn đều được kích hoạt, hấn nhớ rõ Vu Thu bị thương, là do hấn! Chính hấn đã đâm kiếm vào thân thể Vu Thu!

Không!

Lão đảo bước ra cửa, một thanh pháo sáng trên bầu trời hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Đó là pháo sáng báo tin!

Tinh thần trong nháy mắt thanh tỉnh, bọn họ phát hiện ra Vu Thu! Bọn họ muốn giết Vu Thu, Vu Thu bị thương, sẽ mất mạng!

Không thể nghĩ ra điều gì khác, hai chân cứ để trần vội vã chạy ra ngoài. Tâm tâm niệm niệm chỉ có một, đi tìm Vu Thu!

Về phần khi tìm được sẽ giải cứu, hay giúp mọi người bắt Lãnh Vu Thu, mà bản thân sắp rơi vào thế khó xử ra sao, hắn cũng không quan tâm tới.

Hắn chỉ biết không ngừng chạy thật nhanh!

Ngày hôm đó, rất nhiều bách tính trong Hạo Thiên Bảo đều thấy một thanh niên mang chân trần, quần áo không chỉnh tề, diện mạo có phần tương tự thiếu bảo chủ của họ, chạy trên đường như điên loạn.

Khi Sở Hành Vân đến nơi, mọi người ở Hạo Thiên Bảo cũng tới. Bọn họ đều thần thờ đứng nơi đó, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt...

Phiến đá xanh lát đường, phiến đá xanh xây tường, hiện tại tất cả đều bị máu nhuộm thành hồng sắc. Ngoài những thứ đó ra, không một ai, cũng không thấy thi thể, cái gì cũng không có.

Lãnh Vu Thu, cả mấy thanh niên của Hạo Thiên Bảo tựa như tiêu thất giữa hư không, vô tung vô ảnh.

Người đâu? Trốn hết rồi sao? Hay là... Sở Hành Vân đột nhiên ngồi thụp xuống, nôn mửa không ngừng.

36. Chương 35

Thân thể tựa như một chiếc lá chìm nổi trong biển cả, không ngừng mấp mô bồng bềnh, mơ mơ hồ hồ, Lãnh Vu Thu cơ hồ có một giấc mộng rất dài rất dài.

Hắn mơ tới thời thơ ấu.

Khi đó chỉ mới bảy tuổi thôi, hấn tận dụng khoảng thời gian trống khi chuẩn bị thức ăn cho gia súc lén đến thao trường học trộm võ công, kết quả bị mấy hài tử có xuất thân tốt bắt gặp, bọn chúng cười nhạo hấn, trêu chọc hấn, nói hấn không xứng luyện võ, sau đó còn đánh hấn đến mình đầy thương tích.

Một ngày kia khi hấn nằm gục trên đất, toàn thân đau nhức nóng rát, lần đầu tiên trong đời hấn có một nguyện vọng... Hấn phải trở nên thật mạnh thật mạnh, nếu không muốn bị kẻ khác khinh thường! Lúc đó hấn gặp một người.

Từ mặt đất nhìn lên, người kia rất cao lớn, ánh sáng chiếu sau lưng, thái dương trên đỉnh đầu hấn viên một vòng hào quang lóa mắt. Trong khoảnh khắc đó, hấn nghĩ mình đã gặp thần linh!

Sau hấn mới biết, người kia là con trai độc nhất của Tả hộ pháp, đồng thời cũng là đồ đệ của giáo chủ, chỉ lớn hơn hấn bảy tuổi, mà đã có gương mặt thiếu niên lão thành, đôi con ngươi khiến người khiếp sợ, hơn nữa đã vì giáo lập công.

Người đó thu nhận hấn, mời sư phụ giỏi nhất dạy hấn võ công, lúc rảnh rỗi thì tự mình chỉ bảo hấn, còn dạy hấn đọc sách viết chữ. Mẫu thân nói hấn đã gặp quý nhân, hấn cũng nghĩ như vậy.

Hấn gọi người nọ là “Cử Bằng ca”, còn người nọ luôn thích xoa đầu hấn, gọi hấn “Tiểu Thu nhi”.

Cử Bằng ca đối đãi Tiểu Thu nhi tốt, tốt lắm.

Hấn nhớ rõ một lần hấn bị thương khi đi làm nhiệm vụ, nằm bất động trên giường, Cử Bằng ca len lén đến thăm hấn, lời lẽ ôn nhu an ủi hấn, dỗ hấn uống thuốc.

“Tiểu Thu nhi, ngoan, đừng sợ, không đáng đâu.”

“Tiểu Thu nhi, ngoan, đừng sợ, không sao cả.”

“Tiểu Thu nhi, ta thích ngươi nha,ta luôn thích ngươi nha!”

“Kiên nhẫn một chút, không đau đâu!”

Gương mặt Cử Bằng ca bỗng trở nên rất quý dị, rất đáng sợ, hai tay di chuyển trên người hấn, đột nhiên xé vạt áo hấn!

Hấn chưa từng thấy Cử Bằng ca như vậy, gương mặt đó, giống như dã thú!

Hấn chợt phát hiện, nơi hấn ở không phải căn phòng của mình ở trong giáo, mà là một gian phòng tối tăm. Căn phòng nhỏ đó, là ám ảnh suốt đời hấn!

Một thân mồ hôi lạnh giật mình tỉnh giấc, nhưng nỗi sợ hãi trong mộng vẫn còn lớn vồn, khiến hắn bắt giấc ôm lấy hai tay.

“Tiểu Thu nhi, cuối cùng ngươi đã tỉnh.”

Thanh âm như đuổi theo từ trong ác mộng vang lên phía đỉnh đầu, Lãnh Vu Thu giật mình ngẩng lên, thấy gương mặt cả đời này hắn không muốn gặp lại.

Gương mặt kia rất anh tuấn, anh tuấn đến khiến người ta đã nhìn qua là khó quên, trên khuôn mặt đó có đôi mày kiếm xé lên biểu trưng của khí phách và ngạo khí, đôi mắt sắc sảo tinh anh còn hơn chim ưng, cả miệng lưỡi mà một lời nói ra có thể cho người vinh hoa thế gian hưởng không hết, hay cũng chỉ một câu khải diết nhấn người xuống địa ngục!

Hắn là Giáo chủ La Sát giáo – Hoa Cử Bằng!

Lãnh Vu Thu không thể kìm chế co người lại, lúc này mới nhớ ra bản thân đã không còn là Lãnh Vu Thu của trước kia nữa, nỗ lực trấn tĩnh bản thân.

“Tiểu Thu nhi, ngươi tỉnh rồi! Ngươi bị trọng thương, hôn mê hơn mười ngày, ta lo lắng vì sao ngươi vẫn chưa tỉnh lại.”

Thoáng ngạc nhiên, đứng, hắn bị thương, do.... người kia đâm. Trong lòng đau xót, nhưng không muốn biểu lộ ra, liền viện cớ quan sát bốn phía.

“Nơi đây nhìn rất quen, là nơi đã cứu ta, mang ta về La Sát giáo?”

“Đúng vậy, thần dược của Tổng đàn mới có thể chữa được nội thương của ngươi.”

Lãnh Vu Thu âm thầm điều tức, quả nhiên phát hiện thân thể đã hồi phục rất nhiều, lãnh đạm nói: “Đa tạ ngươi. Có điều tin tức của ngươi nhanh nhạy thật, ở chỗ xa thế này, vậy mà ta thụ thương liền lập tức đuổi đến.”

“Ngươi biết ta rất quan tâm ngươi, chẳng qua là các huynh đệ trong giáo trước dò la được tin tức của ngươi, kịp thời cứu ngươi, sau đó ta mới mang ngươi về. Ngươi bình an vô sự ta cũng yên lòng.”

Vẫn ánh mắt ôn nhu ấy, vẫn thanh âm thân thiết ấy, chuyện phát sinh đêm đó tựa như thực sự chỉ là ác mộng của mình hắn mà thôi, Lãnh Vu Thu cười lạnh nói: “Ngươi yên lòng cái gì? Ta là kẻ phản bội ma giáo, hạ độc mưu hại giáo chủ, còn đâm ngươi đến trọng thương, đây chính là đại tội trong thập ác bất xá, chẳng phải là ta chết ngươi mới thỏa mãn sao? Hay là ngươi muốn giữ lại để từ từ dày dạn?”

“Tiểu Thu nhi, ngươi nói gì vậy?” Hoa Cử Bằng chau hai hàng lông mày, “Cái chết của Lão giáo chủ ngươi

và ta đều biết chuyện gì đã xảy ra, về phần ta....”

Hắn cởi vạt áo, lộ ra một vết sẹo lớn trên ngực. “Năm đó người đâm ta một kiếm, hại ta thừa sống thiếu chết, thế nhưng ta một điểm cũng không trách người, không hận người. Ta biết ta không tốt, ta không nên làm như vậy với người, người có giết ta ta cũng không oán thán, thực sự.”

Ánh mắt Lãnh Vu Thu dừng lại trên vết sẹo, trước đây hắn mang hận ý mà động thủ, đã đâm rất mạnh, hiện tại tuy rằng khỏi hẳn, nhưng vẫn để lại sẹo rất sâu. Nhìn vết tích này, trong ngực Lãnh Vu Thu dâng lên cảm giác khó diễn tả bằng lời.

Thấy hắn dường như có phần mềm lòng, Hoa Cử Bằng cầm tay hắn: “Tiểu Thu nhi, người ở lại đi, để ta hảo hảo bồi thường những thiệt thòi trước đây của người, tuyệt đối không cưỡng bách người làm những việc người không muốn. Ngoài kia có bao nhiêu kẻ muốn giết người, chí ít... chờ thương thế của người lành lại rồi hãy đi.”

Lãnh Vu Thu rút tay về, cười nhạt: “Đúng nha, bên ngoài biết bao kẻ muốn mạng ta, cứ cho người cái gì cũng không tính toán, huynh đệ trong giáo sẽ buông tha ta sao?”

Hoa Cử Bằng cười to: “Đứa ngốc, bây giờ ta là giáo chủ, người ta bảo hộ kẻ nào dám động đến?”

Nụ cười hàm chứa thái độ ngạo nghễ tự cao, Lãnh Vu Thu nhìn gương mặt cuồng ngạo của hắn giây lát, thì thầm: “Phải a, giờ người đã là giáo chủ, đương nhiên không giống như trước kia.”

Thở dài một tiếng: “Tất cả đều tùy người, có điều trước tiên ta muốn đi bái mộ Lão giáo chủ.”

37. Chương 36

Phía tây nam của La Sát giáo là một cánh rừng, sau cánh rừng là cấm địa của giáo phái, linh cữu các giáo chủ đời trước đều đặt ở đây, chỉ có giáo chủ đương nhiệm cùng với người hắn cho phép mới có tư cách vào trong.

Hoa Cử Bằng hiện đang canh giữ ở lối vào khu cấm địa, bởi vì Lãnh Vu Thu nói muốn một mình trò chuyện với Lão giáo chủ, nên hắn sai người lui hết ra ngoài.

Bộ dáng hắn lúc này thật giống người canh gác, nếu huynh đệ trong giáo nhìn thấy nhất định sẽ lập tức cả kinh, uy nghiêm của giáo chủ không chừng cũng bị ảnh hưởng. Nhưng hắn không quan tâm, Tiểu Thu nhi cuối cùng đã trở lại bên hắn, chỉ cần có thể khiến giai nhân vui, muốn gì hắn cũng làm.

Đời tròn tám năm, lúc này đây hắn không muốn Tiểu Thu nhi lại trốn chạy khỏi hắn.

Trong gió truyền đến động tĩnh lạ, hai hàng lông mày của Hoa Cử Bằng dựng lên, “Ra đi!”

Một bóng người từ bụi cây nhảy ra, ưu mỹ xoay người giữa không trung, nhẹ nhàng khéo léo đáp xuống, một gối chạm đất: “Thuộc hạ Mộc Thiên La phó môn chủ Cự Phong môn tham kiến giáo chủ!”

Thần sắc Hoa Cử Bằng hòa hoãn vài phần, gật đầu: “Đứng lên đi. Trở về nói với môn chủ các người, người đã về lại bên ta, Cự Phong môn lo liệu chuyện này rất chu toàn, ta nhất định sẽ cân nhắc ban thưởng.”

“Tạ ơn giáo chủ.” Mộc Thiên La tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng chưa có ý muốn đứng lên. “Thuộc hạ còn chuyện muốn bẩm báo.”

“Sao?” Hoa Cử Bằng thần tình có phần mất kiên nhẫn, ngực nhăm tính Lãnh Vu Thu còn bao lâu sẽ ra, không thể để hần thấy.

“Thuộc hạ nghĩ môn chủ hành động có phần khác thường, tựa hồ có dấu hiệu phản giáo.”

“Sao lại nói vậy?”

“Thuộc hạ và môn chủ cùng phụng mệnh đến ám sát Sở gia, nhưng môn chủ lại không nỡ hạ thủ, bỏ lỡ rất nhiều cơ hội lớn, cuối cùng là do thuộc hạ một kiếm kết liễu lão tặc. Khi sự thành, vốn đã ấn định thuộc hạ cùng môn chủ đến đây hồi báo, nhưng môn chủ lại bất vô âm tín. Thời gian trước hần và Sở Hành Văn giao du rất mật thiết, thuộc hạ sợ hần...”

“Không cần nói nữa!” Trong mắt Hoa Cử Bằng chợt lóe tinh quang, chậm rãi bảo: “Truyền lệnh xuống, Cự Phong môn chủ tự ý cấu kết võ lâm nhân sĩ Trung Nguyên, mưu đồ quấy rối, nay chứng cứ vô cùng xác thực, gặp người liên giết không cần cân nhắc.”

“Vâng! Vậy vị trí môn chủ kia...”

“Là của người!”

Đôi mắt Mộc Thiên La ánh lên một tia đắc ý: “Đa tạ giáo chủ!”

Gió thổi những chiếc lá đang bắt đầu khô vàng héo úa, xào xạc lay động, khiến vùng đất mênh mông tĩnh lặng dị thường.

Nơi đây, là chôn an nghỉ của hai mươi sáu giáo chủ La Sát giáo. Hai mươi sáu vong hồn lượn lờ quanh đây, canh giữ vùng đất này.

Mộ của giáo chủ đời trước nằm dưới một gốc cây ngô đồng trăm tuổi, lá cây ngô đồng theo gió rơi rụng,

khiến cảnh tượng càng thêm phần tang tóc tiêu điều.

Tâm tư Lãnh Vu Thu cũng như lá kia rụng xuống bay về nơi xa xăm....

Khi hần dùng mồ hôi và máu huyết lập vô số công lao để lên làm Hộ pháp, hần chỉ mới mười chín tuổi. Lúc ấy thể trạng giáo chủ như nước sông ngày càng rút xuống, trong giáo một mảnh nhân tâm hoang mang.

Không có bao nhiêu người thực tâm lo lắng cho lão giáo chủ, bọn họ chỉ thực sự suy nghĩ giáo chủ tiếp theo là ai. Trong số đó, bao gồm ba đồ nhi của lão giáo chủ.

Bọn họ được tuyển lựa cùng một lúc, không ai cam lòng mình là kẻ thấp hơn, từ lâu đã âm thầm gầy dựng thế lực cho riêng mình.

Lão giáo chủ anh minh đương nhiên cũng phát hiện, cho nên vào những ngày cuối đời thường không triệu kiến ba đệ tử, nếu có thì cũng đồng thời ba người. So với kẻ khác, Lão giáo chủ càng tín nhiệm hần, có lẽ vì mối quan hệ của hần với Hoa Cử Bằng tương đối bí ẩn, không mấy ai biết bọn họ chung một chiến tuyến. Điều này khiến hần nhìn như vô đảng vô phái, không hề có dã tâm.

Những ngày lâm bệnh lão giáo chủ rất phụ thuộc vào hần, ăn, mặc, ở, đi lại đều cần hần chăm sóc, sắc thuốc dứt thuốc cũng vậy. Còn nhớ rõ ngày lão giáo chủ mất, lão giáo chủ uống thuốc hần đưa, toàn thân đột nhiên bắt đầu co giật, nửa canh giờ sau thất khổng(*) đều chảy máu mà chết

* Bảy lỗ trên người: hai lỗ tai, hai hốc mắt, hai lỗ mũi, một cái miệng.

Sau khi tra ra trong được có độc, kết quả đương nhiên mọi manh mối đều đổ dồn về hần.

Thế nhưng làm sao hần có thể hạ độc lão giáo chủ chứ? Hần nhớ kỹ lúc hần sắc thuốc Cử Bằng có lên đến ngồi một lúc. Lão giáo chủ từng nói hôm nay sẽ tuyên bố người được chọn làm tân giáo chủ, hơn nữa còn nói nhỏ với hần là nhị đệ tử Cát Phi Hồng, hần là gián điệp của Cử Bằng ca, lời này đương nhiên cũng thuật lại cho Cử Bằng ca.

Mọi người muốn thẩm vấn hần, muốn giết hần báo thù cho lão giáo chủ, phải phanh thây vụn đoạn hần, hần quỳ dưới đất len lén ngẩng đầu nhìn lên, Cử Bằng ca đứng giữa mọi người, cũng phụ họa đề nghị của họ.

Khi đó, lòng hần đau lắm đau lắm, nhưng không hé răng nói nửa lời.

Cho dù bị nhốt trong địa lao âm u, chịu đựng khổ hình của huynh đệ trong giáo, hần vẫn tin tưởng Cử Bằng ca là bất đắc dĩ, Cử Bằng ca sẽ không bỏ rơi hần.

Quả nhiên vài ngày sau hần được cứu ra ngoài, an trí trong một gian phòng nhỏ nơi hẻo lánh. Tròn nửa

tháng, Cử Bằng ca không hề lộ diện, nhưng lòng hân vẫn thật cao hứng.

Cuối cùng vào một đêm tối, hân bị lay tỉnh dậy từ giấc mộng, Cử Bằng ca vẻ mặt hưng phấn đang ngồi ở đầu giường, nói với hân: tất cả mọi chuyện đều đã trần ai lạc định (thu xếp rõ ràng), Cử Bằng ca làm giáo chủ, còn toàn bộ thế lực chống đối đều đồng loạt diệt trừ.

Hân đương nhiên cũng rất vui, tâm nguyện của Cử Bằng ca cuối cùng đã thành hiện thực, vui như thể bản thân được làm giáo chủ... Khi đó hân còn ngây thơ không biết ác mộng sắp đổ xuống đầu. Sắc mặt Cử Bằng ca phiếm hồng, hơi thở gấp gáp, vừa xé mở y phục hân vừa nói với hân: Tiểu Thu nhi, ngươi biết không? Sau khi thành công ta muốn thứ gì nhất?

Hân không biết, chỉ cảm thấy sợ.

Cử Bằng ca tiếp: là ngươi, Tiểu Thu nhi của ta! Ta khi đó đã tự nhủ lòng, chờ ta lên làm giáo chủ, điều đầu tiên là biến ngươi thành của ta!

Biểu tình Cử Bằng ca như thế thật đáng sợ, động tác như vậy thật điên cuồng, mặc hân vùng vẫy phản kháng, khóc la cầu xin cũng vô dụng.

Đêm hôm đó, thiên sụp, địa hãm, tất cả niềm tin kiên định của hân đều theo từng cơn đau đớn kia hoàn toàn đánh vỡ!

Không thể nhớ hân bị nhốt ở đó bao lâu, bị vũ nhục xâm phạm bao lâu, cuối cùng hân tìm được cơ hội đâm Cử Bằng ca một kiếm, sau đó thừa loạn trốn thoát.

Từ đó về sau, chính là cuộc đời đào vong vô cùng tận, đến nay, đã tròn tám năm.

Tám năm rồi, hân lại trở về nơi đây.

Nhân sinh như ván cờ, từng nước khó đoán, là thiên ý? Hay do nhân định?

“Đang nghĩ gì? Đứng thần ra như vậy sẽ cảm lạnh.” Một tấm áo choàng phủ lên vai hân, khiến thần trí hân trở về. Quay đầu lại, đối diện đôi mắt miên man tình ý của Hoa Cử Bằng, trong lòng có phần chua xót, liền chuyển sang hồ hững. “Không có gì.”

Tiếng lá cây sà sạt, hai người đều im lặng, trầm mặc hồi lâu, Hoa Cử Bằng mới hỏi: “Tiểu Thu nhi, trong lòng ngươi.... phải chăng vẫn còn hận ta?”

Không trả lời thẳng vấn đề của hân, Lãnh Vu Thu khẩu khí lãnh đạm, tựa như đang nói với hư không: “Ngươi luôn đối tốt với ta, ta bị người khi dễ, người dạy ta võ công; mẹ ta chết không có tiền an táng, người mua quan tài mộ phần cho người, để thi thể người không bị ác lang phân xác; ta xuất thân bất hảo, luôn

bị huynh đệ trong giáo bài trừ, nhiều lần đều nhờ người âm thầm giải vây; ta bị mấy trưởng lão trừ kế hãm hại, cũng toàn bộ dựa vào người cứu thoát, những điều đó ta đều ghi lòng tạc dạ.”

Hoa Cử Bằng trong lòng nóng lên: “Tiểu Thu nhi...”

“Đừng gọi như thế, hiện tại không giống trước kia, người là giáo chủ, gọi trực tiếp tên ta được rồi.”

Nói đoạn, Lãnh Vu Thu mỉm cười, nụ cười nhạt nhòa như mây trắng bị gió thổi tan. Hắn bỏ lại Hoa Cử Bằng, một mình trở về, gió thổi cuốn lấy vạt áo hắn, tựa như hắn sẽ theo gió bay đi.

38. Chương 37

Thiên nhiên biến đổi, biển hóa nương dâu, có lẽ cần đến mấy nghìn năm tích lũy, thế mà đổi thay trong cuộc sống, thường chỉ là một sớm một chiều; biến chuyển ảnh hưởng suốt cuộc đời, kỳ thực chỉ phát sinh trong nháy mắt mà thôi.

Trong một đêm, Hạo Thiên bảo hỷ sự hóa tang sự. Bảo chủ đột nhiên tạ thế khiến thôn trấn như mây đen bao phủ, phóng mắt nhìn ra tràn ngập cảnh tượng thê lương tiêu điều.

Đáng buồn hơn, mọi người suy đoán đủ điều về nguyên nhân cái chết của Bảo chủ, đều biết là kẻ gian hãm hại, nhưng chi tiết không rõ ràng, bàn tán xôn xao, càng nói càng tam sao thất bổn, dần dần phỏng đoán trở thành sự thật, lời đồn đãi từ từ lan rộng.

“Nghe nói tặc nhân là bằng hữu của Thiếu bảo chủ, sao hắn có thể kết giao với tặc nhân được nhỉ?”

“Chắc là bị lừa đi?”

“Nhưng ta nghe dì hai của con dâu của em ruột của nữ đầu bếp trong phủ nói, tặc nhân kia cùng Thiếu bảo chủ có quan hệ không bình thường, rất ái muội.”

“Cái gì mà ái muội?”

“Thì là không đảng không hoàng, không minh không bạch. Có người nói Thiếu bảo chủ vừa nghe tin tặc nhân chết, liền ngắt tại chỗ.”

“Không thể nào, ta thấy Bảo chủ lúc đưa tang bộ dáng rất thương tâm mà.”

“Người thấy là vậy, sao người biết trong bụng hắn thương tâm vì ai?”

“Thế, chẳng phải là hấn dẫn lang nhập thất ư?”

“Hừ, ngạc nhiên cái gì? Nhà ai dám đảm bảo không có mấy đứa tử tôn bất tài? Hào môn đa bại nhi (Nhà quyền thế thì nhiều con hư), người nhớ kỹ!”

“Ai, thực nhìn không ra, nhìn không ra...”

Những đồn đãi kia không truyền tới tai Sở Hành Vân, bất luận sự tình gì bên ngoài đều không thể tác động đến hấn. Đầu óc hấn trống rỗng, tâm tư cũng trống rỗng... Chẳng biết điều gì có thể khiến hấn tạm thời thoát khỏi thống khổ và mâu thuẫn.

Kể từ ngày đó hấn không nuốt được bất kỳ thứ gì, dù cố ăn cũng sẽ nôn ra. Chỉ cần ăn vào lại nhớ đến con hẻm nhỏ đầy máu loang trên đất, rồi hình ảnh Lãnh Vu Thu phơi thây trước mắt. Dần dà, hấn thậm chí bắt đầu có loại khoái cảm thích tự ngược.

Người thanh niên hăng hái khí khái trước kia, nay đang tiều tụy xuống với tốc độ kinh người.

Thời gian hấn ngủ cũng dài hơn, trong giấc mơ hấn thường mộng thấy phụ mẫu đã mất, cả Lãnh Vu Thu biệt tăm biệt tích. Lúc ấy, hấn cảm thấy gần gũi vô hạn với bọn họ.

Hôm nay trong giấc mộng mộng lung nghe có người khóc bên tai, hấn mở mắt, thấy nhân ảnh ngồi cạnh hấn, hình như là Hạ Tử Yên.

Thấy hấn tỉnh, Hạ Tử Yên khóc càng dữ dội hơn: “Sở ca ca, ta thực sự thích ngươi, thực sự thích ngươi!” Nói xong lời đó, nàng vừa khóc vừa chạy ra ngoài.

Sở Hành Vân nhìn bóng lưng nàng rời đi, lòng có chút hồ đồ, lại dường như có phần minh bạch, cuối cùng đành thở dài. Khi ánh mắt dời đi, liền dừng lại phía sau bức bình phong.

Một người chậm rãi từ sau bình phong bước ra, vận toàn thân thanh sam, chiếc nón lá trúc kéo xuống thấp, không nhìn rõ mặt. Thấy Sở Hành Vân đang quan sát hấn, bèn tháo nón xuống.

“Sở huynh, còn nhận ra ta không?”

“Ngô huynh a, sao lại tới đây?” Sở Hành Vân mỉm cười, “Mau ngồi xuống!”

Ngô Bất Tri không ngồi, chỉ có phần vừa kinh ngạc vừa đau lòng nhìn hấn: “Sao ngươi lại biến thành thế này?”

“Ta khỏe mà. Hôm nay ta rất vui, người là bằng hữu đầu tiên đến thăm ta mấy ngày qua.” Nói đoạn, trên

gương mặt nhợt nhạt của Sở Hành Vân thực sự biểu tỏ mấy phần vui mừng.

Hai từ “bằng hữu” khiến trong lòng Ngô Bất Tri vô cớ đau xót, gần như có một loại thôi thúc muốn xoay người trốn chạy, cười khổ: “Sở huynh, người sai rồi, chúng ta ngay từ đầu đã không phải là bằng hữu.”

Sở Hành Vân giống như hài tử đi lạc đường, ánh mắt hoang mang: “Sao lại nói vậy?”

Ngô Bất Tri không đáp, tiến đến sau bình phong, Sở Hành Vân cũng chẳng hiếu kỳ, an vị trên giường chờ hần.

Lát sau, một người bước ra, Sở Hành Vân vừa nhìn khuôn mặt kia, giật mình.

“Vu... Thu?”

Đó là diện mạo Lãnh Vu Thu đã dùng khi lấy tên giả trà trộn vào Hạo Thiên bảo!

“Sở huynh, đến giờ người còn chưa rõ sao?”

Khí hậu trong núi dường như luôn lạnh hơn so với ở ngoài một ít. Tổng đàn của La Sát giáo tọa lạc trên đỉnh núi, tứ diện là vách núi, không có chỗ bám, chỉ có một chiếc cầu ván gỗ bắc trên xích sắt nối với ngọn núi đối diện.

Đây là nơi nhất định phải bước qua khi ra vào Tổng đàn, người canh gác đều an bài dưới chân núi. Cây cầu luôn luôn cô quạnh, chỉ gần đây mới có người thích ở chỗ này làm bạn với nó.

Ai ai cũng nói người đó là khách quý của giáo chủ, không thể mạo phạm, biết hần thích thanh tĩnh, đều trốn đi xa xa chẳng dám quấy rầy.

Cho nên Lãnh Vu Thu thường một thân một mình ngồi nơi đây, đối diện cây cầu kia, đối diện khe núi ngậm thâm sâu khó lường mà thơ thẩn.

Một mảnh hồng sắc trên vách núi hấp dẫn đường nhìn của hần. Đó là một loài cúc dại, nhớ rõ lúc trước khi hần còn ở nơi này vẫn thường nhìn thấy, một loài hoa ngoan cường, nở bên vách núi, gió thổi không ngã, sương phủ không tàn.

Lãnh Vu Thu bỗng nhiên nghĩ, nếu có ai đó giẫm đạp lên thân hoa, ngắt bẻ nó, thậm chí nhổ tận gốc nó, liệu nó còn có thể cố gắng đấu tranh để sinh tồn như trước?

Ý tưởng thật thú vị, kìm lòng không được liền bước tới, lại bị một đôi tay to lớn kéo về, sau đó ôm gắt gao trong lồng ngực rộng rãi ấm áp của đối phương.

“Tiểu Thu nhi...”

Bên tai truyền đến tiếng nam tử thở dài vừa tha thiết, vừa chen lẫn chút sợ hãi. Lãnh Vu Thu mỉm cười:

“Người nghĩ ta muốn nhảy xuống sao?”

Cảm giác cánh tay vòng qua người siết chặt thêm, hắn nói tiếp: “Yên tâm, ta sẽ không chết. Ta muốn chết đã không chờ tới bây giờ, những ngày khổ sở như thế ta đã trải qua hết. Lẽ nào người không biết có những kẻ chẳng khác gì cỏ dại? Càng bị người chà đạp lại càng mọc cao hơn, thiên sinh mệnh hèn hạ.”

“Đừng nói vậy, người không phải cỏ dại, người là đóa hoa đẹp nhất được trồng trong ngự uyển.”

Lãnh Vu Thu cười, không muốn tranh luận với hắn.

“Ở đây gió lớn, trở về đi.”

Gật đầu, mặc cho hắn ôm cả bản thân trở về.

“Ta nhớ người còn có hài tử, quay lại đón nó đi, ta sẽ hảo hảo chiều cố nó, nuôi nó như nhi tử của chính mình.”

Đối với những lời tâm huyết của Hoa Cử Bằng, Lãnh Vu Thu chỉ thờ ơ đáp: “Chờ thương thế của ta tốt hơn nữa đi.” Đương lúc nói chuyện đã về tới nơi ở của Lãnh Vu Thu, Tả Hộ pháp Ân Động Thiên đã chờ sẵn từ lâu.

“Giáo chủ!”

Hoa Cử Bằng chau mày: “Chuyện gì?”

Ân Động Thiên có phần chần chừ, thoáng nhìn sang Lãnh Vu Thu, Lãnh Vu Thu lãnh đạm nói: “Người làm chính sự đi, không cần lo cho ta.”

“Nhanh trở về, ta đã sai nha hoàn chuẩn bị một chén canh cho người, nhớ uống khi còn nóng.” Vội vàng dặn dò mấy câu, Hoa Cử Bằng theo người nọ rời đi.

Lãnh Vu Thu không muốn về phòng ngay, trái lại bước đến một mảnh rừng mai cách đó không xa, hoa mai vẫn chưa nở, nhánh cây trơ trụi đến buồn cười.

Một đệ tử La Sát giáo tiến đến cạnh hắn: “Công Tử.”

Lãnh Vu Thu hồ hững nhìn lướt qua, thấy hắc cúi mặt, thái độ rất cung kính.

“Giáo chủ của các người đến sảnh phòng nghị sự, không có ở đây.”

Người nọ đứng bất động: “Ta đến tìm công tử.”

Lãnh Vu Thu vô cùng ngạc nhiên: “Tìm ta?”

Người kia ngẩng đầu: “Vu Thu, ta tới tìm người.”

39. Chương 38

“Vu Thu, cuối cùng ta đã tìm thấy người!”

Người nọ ngẩng đầu lên, đường nét khuôn mặt hốc hác, tinh thần lại minh mẫn kỳ lạ, nhất là đôi mắt rạng rỡ hữu thần, ánh lên tia sáng vui mừng, ngữ âm càng kích động đến có phần nghẹn ngào... Đúng là Sở Hành Vân!

Lãnh Vu Thu nhìn hắc, nhất thời không rõ chuyện gì đã xảy ra, đang hoang mang, đã bị đối phương ôm vào lòng.

“Vu Thu, ta rất nhớ người!”

Cảm giác được thân nhiệt ấm áp của đối phương, Lãnh Vu Thu mở to mắt nhìn, cuối cùng xác định đây không phải mộng; một thanh âm đang kêu gào, mạnh mẽ rối loạn trong đầu: hắc tới, hắc thực sự tới! Hắc cuối cùng cũng tới!

Suy nghĩ phản xạ là muốn ôm lại hắc, tay run lên, lại rụt trở về.

Sở Hành Vân không để ý, giờ đây trong lòng hắc ngập tràn hạnh phúc tương phùng, tất cả xung quanh đều bị hắc vớt ra sau đầu, trong thiên địa dường như chỉ còn lại thân thể trong lòng này thôi!

Vu Thu còn sống, thật tốt! Hắc còn nguyên vẹn đứng trước mắt mình, thật tốt!

“Ta cứ tưởng người đã chết, nghĩ rằng đời này kiếp này chúng ta không thể gặp lại, ta thực sự không muốn sống nữa! Lão Thiên phù hộ, người còn sống! Giờ ta biết người vô tội, người tha thứ cho ta được không? Ta cái gì cũng không cần, cái gì cũng không quan tâm, chúng ta tìm một nơi không ai tìm được, cùng nhau hảo hảo sống qua ngày, được không?”

Dốc hết thâm tình, mỗi câu mỗi chữ đều xúc động tâm can, nhưng nghe vào tai Lãnh Vu Thu, trong lòng từng chút từng chút chỉ dâng lên tiếc nuối sâu đậm!

Hắn biết bản thân vô tội, vậy thì sao? Sự tình cho tới giờ này, còn có thể giống như trước đây sao?

Huống chi, trên đời thực có một nơi không ai tìm ra ư? Nếu thế, tại sao hắn trốn tám năm nay mà hết lần này đến lần khác bị cuốn vào rắc rối? Sở Hành Vân, hắn thật là ngây thơ mà!

“Người...” Muốn hắn buông bản thân ra, không ngờ đã có người la lên trước:

“Buông hắn ra!” Một trận kinh phong kéo tới, bức Sở Hành Vân lui vài bước, sau đó một bàn tay to lớn kéo Lãnh Vu Thu sang bên cạnh, là Hoa Cử Bằng xuất thủ.

“Người là ai?”

“Người là ai?”

Hai người đồng thanh đặt câu hỏi, lại cùng lúc im lặng, ánh mắt giao nhau hỏa quang rùng rục, bốn phía nhất thời tràn ngập mùi thuốc nổ nồng nặc.

“Bản tọa Hoa Cử Bằng!” Hoa Cử Bằng thái độ cao ngạo, hắn đã có thể đoán ra đối phương là ai. Một mao đầu tiểu tử miệng còn hơi sữa, mà dám tranh Vu Thu với hắn? Khóe miệng nhếch một tia cười nhạt.

Hoa Cử Bằng, Giáo chủ Ma giáo!

“Ta dịch dung thành hình dạng của Lãnh Vu Thu, giết chết phụ mẫu ngươi, rồi giả họa cho hắn, tất cả đều phụng mệnh giáo chủ ly gián quan hệ hai người.”

Lời Ngô Bất Tri còn văng bên tai. Đây mới là kẻ chủ mưu! Sở Hành Vân vừa giận vừa kích động, lớn tiếng: “Vu Thu, chính là hắn! Tất cả đều do...”

Lời còn chưa dứt, đã bị một trận cuồng phong cắt ngang.

“Ngông cuồng lớn mật, tự ý xông vào bản giáo đáng tội gì?” Hoa Cử Bằng căn bản không để Sở Hành Vân có cơ hội nói, lại một cuồng phong nữa đánh tới. Sở Hành Vân nhớ đến người này là hung thủ sát hại phụ mẫu, đâu chịu thoái nhượng? Hai người lập tức giao thủ.

Một nhân ảnh nhanh không gì sánh được xen vào giữa hai người, một cuồng phong đẩy lui Sở Hành Vân, xoay người lại không tránh không né, trực diện cuồng phong của Hoa Cử Bằng. Nhưng Hoa Cử Bằng nào muốn đả thương hắn? Chuông ấy sắp chạm đến thân người hắn, tức khắc dừng lại.

Lãnh Vu Thu chuyển hướng Hoa Cử Bằng: “Ta có lời muốn nói với hần, được chưa?” Thấy đối phương lộ vẻ chần chừ, liền thêm một câu: “Người có thể ở một bên nghe.”

Hoa Cử Bằng cười nhẹ, lui sang một bên.

“Vu Thu?” Vu Thu muốn nói gì với hần? Sở Hành Vân thâm tâm hoảng loạn, dự cảm không lành lạnh lẽo dâng lên trong lòng.

Lãnh Vu Thu cúi đầu suy nghĩ giây lát, cười cứng nhắc: “Lòng ta loạn quá, không biết nên nói gì. Kỳ thực, mọi chuyện cho tới bây giờ, người ta còn gì để nói sao?”

Trong lòng đau xót: “Người còn hận ta, đúng không?”

Muốn nói không hận, mấy ngày nay, vốn tưởng đã tiêu tan, nhưng vừa thấy hần, cay đắng trong lòng không ngừng trỗi dậy, mới biết nỗi đau đớn này đã khắc quá sâu trong tâm.

“Ta không nên hận người sao? Kẻ khác oan uổng ta, tổn thương ta, ta có thể không quan tâm, bởi vì ta đã bị người hãm oan quen rồi, nhưng người thì không! Tất cả người trong thiên hạ có thể oan uổng ta, chỉ mình người thì không!” Bởi vì đến cả tâm can ta cũng đã móc ra cho người mà!

Đau đớn sâu sắc ẩn hiện trong đôi mắt mỹ lệ, Sở Hành Vân nhìn mà tim như dao cắt, nghĩ không ra lời biện giải cho bản thân.

“Người đã nói muốn bảo vệ ta, cả đời sẽ không ly khai, người nói chân thật như thế, ta lại ngây ngốc tin theo. Thế nhưng ta không ngờ, chính kẻ luôn miệng nói muốn bảo vệ ta, lại xuất thủ đâm kiếm vào ta!”

Rõ ràng vết thương đã lành, lúc này lại đau nhức khó nhằn, Lãnh Vu Thu đau đớn nhắm mắt lại. Sở Hành Vân lo lắng muốn đến đỡ hần, lại bị hần đẩy ra, hồi lâu sau, hần chỉ vào ngực mình tiếp tục nói: “Người biết không? Ở đây đau lắm, thực sự rất đau! Đau đến nỗi ta không thể tha thứ người!”

“Ta không tha thứ người bất tín nhiệm ta, càng không thể tha thứ người yếu đuối, ta không biết, chuyện như thế liệu còn tiếp diễn nữa không!”

“Sẽ không!”

“Người lấy gì bảo chứng? Thệ ngôn của người sao?” Ánh mắt hần buồn bã khiến Sở Hành Vân không cảm được lòng lui mấy bước, “Dĩ nhiên người có thể lại thành tâm thề thốt với ta để bảo chứng điều gì, nhưng ta đã không còn dũng khí để kiểm chứng nữa... Ta mệt mỏi rồi!”

Thực sự mệt mỏi, hần kỳ thực còn kém hơn nụ hoa nhỏ bên vách núi kia, cả loài cỏ dại trên cao nguyên; hần sẽ lại rời rã, lại đau đớn, lại cô đơn, lại tan nát cõi lòng. “Ta đã nếm quá đủ ngày tháng phiêu bạt,

thầm mong tìm một nơi dừng chân hảo hảo an tịnh, những thứ đó, người cho ta được sao? Người để tay lên ngực tự vấn, người cho ta được sao?”

Hắn xoay người lại, chỉ vào Hoa Cử Bàng: “Thế nhưng hắn có thể! Ta thực tâm thích người, nhưng người lại tổn thương ta, ta không thể tha thứ người. Nhưng còn người kia, ta từng đã thương hắn rất rất nặng, hắn vẫn đối đãi ta trước sau như một, với phân tình ý như thế, ta có thể nào không động tâm? Từ khi người đâm ta một kiếm, tình cảm người và ta đã bị chính tay người đoạn lìa, người đi đi, tránh cho tự rước lấy nhục!”

Vu Thu rốt cuộc đang nói gì vậy? Vì sao hắn nghe không hiểu? Sở Hành Vân rối loạn tâm tư, đôi mắt mù mờ nhìn về phía Hoa Cử Bàng. Người kia lộ ra nụ cười đắc ý, tựa như khoe khoang ôm lấy Lãnh Vu Thu, vô cùng thân thiết nói nhỏ điều gì đó vào tai hắn, Lãnh Vu Thu lại không lắng tránh.

Sở Hành Vân thấy trước mắt tối sầm, thân thể chao đảo, gần như té ngã. Một thời gian dài tự dần vật bản thân, hơn nữa còn lặn lội đường xa, khiến cơ thể hắn gần như ngã quỵ, tất cả chỉ nhờ phần chấp niệm trong lòng đối Lãnh Vu Thu mới chống đỡ đến bây giờ.

“Vu Thu...” Vừa mở lời, cổ họng chợt dâng lên một trận tanh ngọt, tràn ra cả khóe miệng.

Lãnh Vu Thu thở dài: “Người thân thể bất hảo, nên nhanh rời khỏi đây, tìm một chỗ dưỡng thương đi!”

Đó là Vu Thu sao? Vu Thu của ngày trước mặc dù luôn mắng hắn, nhưng trong tiếng cười mắng luôn cảm nhận được tình ý ẩn tàng, còn hiện tại tuy ngữ khí ôn nhu, nhưng biểu lộ sự hờ hững dứt khoát.

Không, đó không phải Vu Thu của hắn, cho dù thấy hắn thổ huyết vì thương tâm, ấn đường cũng chẳng hề cau lại!

Hắn còn ở đây làm gì? Thật là tự rước lấy nhục ư? Một trận khí huyết cuộn cuộn trong lòng ngực, lại muốn thổ huyết sao? Nôn ra thì tốt. Thế nhưng, không thể ở trước mặt bọn họ!

Cẩn rằng: “Người bảo trọng!”

Dứt khoát xoay người rời đi, không chú ý tới vẻ thê lương vô hạn hiện lên phút chốc nơi đôi mắt Lãnh Vu Thu.

Gió chợt thổi mạnh, khiến người tâm cốt lạnh giá. Thân ảnh Sở Hành Vân đã qua khỏi cây cầu treo bằng dây xích, tiêu thất nơi khe núi đối diện. Đường nhìn của Lãnh Vu Thu thủy chung vẫn dừng lại nơi hắn biến mất.

“Ta muốn xin người một việc.”

“Việc gì?” Hoa Cử Bằng đứng chắn bên cạnh hắn, cản gió cho hắn.

“Người kia dù cùng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, nhưng vẫn còn chút phân tình, người buông tha hắn có được không?”

Ánh sáng trong mắt Hoa Cử Bằng chợt lóe: “Tiểu Thu nhi, người nói gì? Ta không hiểu.”

Lãnh Vu Thu nghiêng đầu nhìn hắn: “Cử Bằng ca, trước nay ta đối người bảo gì nghe nấy, kính người, ái người, nhưng không phải kẻ ngu dốt. Cá tính của người ta còn không rõ sao? Ta đoán trên đường hạ sơn người đã sớm sắp xếp tầng tầng mai phục, phải thế không?”

Nơi đôi mắt trong trẻo hiện rõ sự thấu suốt, Hoa Cử Bằng đối diện hắn hồi lâu, cuối cùng nhận thua: “Người đâu!”

Một giáo đồ La Sát giáo lên tiếng trả lời.

“Truyền lệnh xuống, để họ Sở kia hạ sơn!” Nhìn vào mắt Lãnh Vu Thu, nói tiếp: “Sau này cũng không thương tổn hắn.”

Người nợ linh mệnh.

“Tiểu Thu nhi, ở đây gió lớn, chúng ta trở về thôi.”

Lãnh Vu Thu không trả lời, ngược lại bước đến giữa cây cầu. Sơn phong luồng qua mái tóc hắn, nhẹ nhàng uốn lượn, tay áo lay động, càng tăng thêm vẻ thần tiên thoát tục.

Hoa Cử Bằng si ngốc nhìn hắn: “Tiểu Thu nhi, người là người đẹp nhất trên đời ta từng thấy, thực sự đẹp quá! Người không biết ta yêu người nhiều bao nhiêu, thế gian này trừ người ra, ta sẽ không yêu ai khác!”

“Thật không?” Lãnh Vu Thu cười chua chát, nhẹ giọng nói: “Người yêu ta, người yêu ta thế nào? Người yêu ta nên muốn vũ nhục ta, người yêu ta nên trăm phương nghìn kế hại ta, khiến ta cùng đường?”

Hất mặt lên, hắn cười nhạt: “Tình yêu của người như Thái Sơn, ta tiếp nhận không nổi!”

Hoa Cử Bằng đột nhiên biến sắc: “Tiểu Thu nhi, người đang nói gì vậy?”

“Ta nói gì, trong lòng người hắn là hiểu rõ nhất, không phải sao? Khi đó ta dùng tên giả trà trộn vào Hạo Thiên Bảo, biết chân tướng chỉ có Sở Hành Vân và Ngô Bất Tri, Sở Hành Vân sẽ không hại ta và phụ mẫu hắn, chỉ còn lại Ngô Bất Tri, đạo lý này đơn giản như một với một là hai vậy. Ngay từ đầu ta luôn lấy làm khó hiểu, vì sao hành tung của ta lại bị La Sát giáo nắm rõ đến thế? Bởi vì Ngô Bất Tri là nội ứng của La

Sát giáo! Đúng hay không?”

Ánh mắt hần thực quá sắc bén, Hoa Cử Bằng bỗng thấy bản thân như phạm nhân bị thẩm vấn. Lúc này mới kinh sợ phát giác, tám năm trôi qua, Lãnh Vu Thu đã không còn là Tiểu Thu nhi đơn thuần nhiệt tình trước kia nữa.

“Người không nói chính là thừa nhận?”

“Ai! Tiểu Thu nhi, người thay đổi!”

Lãnh Vu Thu cười nhạt: “Ta thông minh hơn, đúng không? Mấy ngày qua ta suy nghĩ rất nhiều, rồi phát hiện nguyên lai cho dù ly khai La Sát giáo, cũng không thoát khỏi tầm tay người! Chân tướng sự tình đại thể ta cũng hiểu rõ rồi, không ngại nói một lần, người nghe xem còn thiếu điều gì.”

Hít sâu một hơi: “Tám năm trước ta đã thương người rồi trốn thoát, người lúc đó chưa hề có ý định buông tha ta. Người dưỡng thương xong, có thể lúc người đang dưỡng thương, cũng đã định kế hoạch rồi. Người sai người sát hại võ lâm Trung Nguyên không gớm tay, sau đó giả họa cho ta, người tưởng khiến ta cùng đường, sẽ ngoan ngoãn trở về bên người. Thế nhưng người không ngờ, ta lại lẩn trốn, bất kỳ ai cũng vô pháp tìm ra. Nhưng người vẫn chưa từ bỏ, người sai Ngô Bất Tri lén vào Trung Nguyên, âm thầm dò la tin tức của ta, càng khiến tin tức này lan truyền, dẫn đến nhân sĩ khắp nơi lùng bắt ta, về một phương diện người cho là ngư ông đắc lợi, về phương diện khác người vẫn muốn ta minh bạch, người mới là người duy nhất ta có thể nương tựa! Ta nói đúng hay sai?”

Chuyện đã đến nước này, có giấu diếm cũng vô dụng, Hoa Cử Bằng thở dài: “Không sai, chỉ là ta không ngờ bọn chúng lại đã thương người, không còn cách nào khác buộc phải lệnh Ngô Bất Tri mang người đến Sơn Trung Tử.”

“Sợ rằng người càng không ngờ, nửa đường lại xuất hiện một Sở Hành Vân, mà ta rốt cuộc lại yêu hắn!” Nhắc đến cái tên ấy, ngực lại đau nhức, nhớ tới dáng vẻ hần thổ huyết, đã nghĩ rất muốn đến đỡ hắn, thế nhưng không thể! Lúc đó bản thân chỉ cần lộ ra một tia dao động, hắn có thể lập tức mất mạng!

Sắc mặt Hoa Cử Bằng hiện vẻ giận dữ: “Hừ, tiểu tử kia có gì tốt, đáng để người toàn tâm toàn ý với hắn? Khi ta nghe được tin này, thầm nghĩ dù đem người về, lòng của người vẫn ở lại bên tiểu tử đó, có ích lợi gì! Buộc phải thay đổi kế hoạch, sắp xếp giết chết phụ mẫu hắn, khiến người đối hắn hoàn toàn hết hy vọng. Chính người cũng thấy, một kẻ mềm yếu như thế, sao xứng với người?”

Giọng nói dịu đi: “Tiểu Thu nhi, ngược lại người trở về bên ta, trên đời này chỉ có ta mới đủ khả năng bảo hộ người, chỉ ta mới có thể cho người hưởng cuộc sống tốt đẹp, người còn chưa hiểu?”

“Hiểu, ta đương nhiên hiểu.” Nhắm mắt lại, Lãnh Vu Thu cười đến chua xót. Kế hủy hoại cả cuộc đời ta, cư nhiên còn luôn miệng nói yêu ta! Nực cười làm sao! “Ta hiểu rằng chỉ cần người còn sống ngày nào, ta, và cả những người bên cạnh ta vĩnh viễn không thể có cuộc sống tốt đẹp!”

“Biết vì sao ta mang người đến đây?” Ngón tay hần chỉ vào chiếc cầu tạm, “Xích sắt bên dưới đã bị ta chặt đứt, chỉ còn tấm ván gỗ trên mặt chống đỡ, di chuyển bình thường sẽ không phát hiện, chỉ cần dụng lực chân động....”

Chân hần cố sức giậm mạnh, cầu gỗ nhất thời ầm ầm nứt ra!

“Tiểu Thu nhi, người điên rồi sao?”

Hoa Cử Bằng cả kinh, phi thân định kéo đoạn cầu sắt vách núi, tay chân lại bị Lãnh Vu Thu giữ chặt lấy!

Sắc mặt Hoa Cử Bằng trầm biến: “Tiểu Thu nhi, người....” vùng vẫy vài lần vẫn vẩn ti vị động (không suy suyễn, xuất xứ: “Tam thiên lý giang sơn” của Dương Sóc), rốt cuộc thở dài, gượng cười nói: “Mà thôi, mà thôi, có thể cùng người chết chung, phu phục hà cầu! (không mong gì hơn, trích “Kinh thi – Bội Phong – Kịch Cổ)”

Lãnh Vu Thu cảm thấy thân thể như mũi tên đang lao xuống, tử vong ngay dưới chân, giờ khắc này trong lòng lại bình tĩnh không gì sánh được!

Hần nghĩ tới phụ mẫu, nghĩ tới Nguyệt nhi đã khuất, nghĩ tới Sơn Trung Tử, nghĩ tới Hàn nhi, cuối cùng là nghĩ tới Sở Hành Vân.

Hần sẽ vì bản thân tuyệt tình mà thương tâm? Không còn quan hệ, tình ái như mây khói, vết thương lòng ngày nào đó sẽ phai nhạt. Giống như bản thân tuy mất Nguyệt nhi, nhưng lại gặp hần. Chỉ hy vọng hần sống tìm được tháng ngày hạnh phúc, đủ để nhớ rằng: đã từng có một người tên Lãnh Vu Thu, đã từng một thời cùng hần quá vãng.

Nếu hần có thể cảm thông, còn nhớ đến bản thân thì thật tốt; nếu không thể cảm thông, dù là hận, cũng không muốn hần quên mất người này!

Gió vút qua bên tai, mơ hồ nghe như có ai đang gọi tên hần.

Như vậy xa xôi, tựa tận chân trời; lại như thế rõ ràng, tựa kề bên tai.

Là hần sao?

Không tìm được lòng mỉm cười thật khế, đồng thời nước mắt cũng tuôn rơi.

Sở Hành Vân nằm trên thân cây, máu không ngừng chảy tràn nơi khoe miệng.

Thanh âm Lãnh Vu Thu như lời chú niệm âm ám quanh quẩn bên tai: từ khi người đâm ta một kiếm, tình

cảm người và ta đã bị chính tay người đoạn lìa, người đi đi, tránh cho tự rước lấy nhục!

Vu Thu, Vu Thu, sao người có thể tuyệt tình như thế?

Đau lòng, đau triệt tâm can. “Phụt” một tiếng, lại phun ra một ngụm máu lớn.

Sau ngụm máu này, tâm đột nhiên trở nên thanh tĩnh.

Sai! Vu Thu sẽ không như vậy với hần, sẽ không!

Lão đảo chạy trở về, nhìn thấy cây cầu tạm kia đã gãy, hai người giằng co dây dưa đang rơi xuống.

Nhịp tim, đình chỉ.

“VU THU!”

Tiếng gào tê tâm liệt phế vang vọng nơi khe núi, thật lâu chưa tiêu tan.

40. Chương 39

“Di? Ở đây mới mọc lên một nấm mồ từ khi nào? Hôm qua còn chưa thấy gì!”

Trời âm u, dưới chân núi, trong rừng cây nằm cách xa đại đạo, một nấm mồ lẻ loi đứng sừng sững, lớp đất mặt trên mộ phần còn chưa khô, rõ ràng là ngôi mộ mới được đắp.

Một thanh niên vận trang phục tiêu phu đứng trước ngôi mộ, lầm bầm tự nói, lòng đầy khó hiểu: nơi hoang sơn dã thủy xa cách dân cư, nhà ai lại đi lập mộ ở đây?

“Lãnh Vu... Vu...” Hần muốn đọc tên trên mộ bia, đáng tiếc học thức có hạn, “Vu cái gì nhỉ? Tên gì mà đọc nghe quái thế?”

“Là Lãnh Vu Thu!”

Thanh âm hơi bất mãn vang lên sau lưng, dọa hần nhảy dựng: “Ai? A?”

Nói sau là tiếng thét kinh hãi, bởi vì hần quay lại bắt gặp người vừa tiếp lời hần. Đó có thực sự là “người”

không? “Người” đâu mà đẹp tới vậy? Một thân bạch y ấy, gương mặt ấy, cử chỉ ấy còn muốn đẹp hơn tiên nữ mấy phần!

“Người... người là ai?” Ngực căng thẳng, nói cũng lắp bắp.

“Ta? Ân, ta là Lãnh Vu Thu.”

“Lãnh Vu Thu, Lãnh Vu Thu...” Thanh niên tiều phu lẩm bẩm hai lần, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt, nhìn mộ bia, lại nhìn bạch y nhân đẹp đến khó tin trước mắt, “Người... người.... người...A!”

Sau tiếng hét thảm thiết, cả người hắn nhảy dựng lên, xoay thân bỏ chạy trốn chết, như thể bị ma đuổi.

“Vu Thu, người lại trêu cợt kẻ khác!” Một lời trách khế, thanh niên áo xanh từ góc tối bước ra, đứng phía sau bạch y nhân. Gương mặt hắn có phần vàng vọt ốm yếu, chỉ thần thái trong đôi mắt là sáng láng, đặc biệt khi đứng cạnh bạch y nhân lại càng sáng hơn. Tuy hắn đối hành động của bạch y nhân có chút không hài lòng, nhưng khuôn mặt thủy chung vẫn mang vẻ sùng nịnh ôn nhu.

Lãnh Vu Thu trừng mắt: “Hừ! Ta nào có trêu cợt hắn? Danh tự trên bia chẳng phải Lãnh Vu Thu sao? Ta không gọi là Lãnh Vu Thu sao? Đừng quên, tên trên bia là do người viết!”

Sở Hành Vân giải thích: “Người người đều nói người và Ma giáo giáo chủ đã đồng quy vu tận, lập mộ phần này có thể giúp chúng ta tránh được rất nhiều phiền phức. Từ nay về sau, người mang tên Lãnh Vu Thu không còn tồn tại nữa, cho nên ân oán cũng theo đó xóa bỏ, chẳng phải rất tốt?”

“Ta biết.”

“Vậy người còn...”

“Ta buồn chán nha.”

“Người nha.” Sở Hành Vân lắc đầu cười khổ, đưa mắt sang bia đá kia, dẫu biết đó là giả, nhưng nhìn đến “Lãnh Vu Thu chi mộ” trong lòng không nén được run rẩy, cảm thấy một nỗi sợ hãi khó tả, khe thở dài: “Ngày đó ta chạy tới bên vách núi, thấy người rơi xuống vực, kinh hãi đến hồn phi phách tán, may mà người không chết!”

Nhớ lại tình cảnh ghê gớm khi đó, Lãnh Vu Thu cảm lòng không được thở dài: “Lúc ấy ta đã ôm quyết tâm chắc chắn sẽ chết, thậm chí nếu hắn đến chết vẫn không buông tha ta, cứ dứt khoát đồng quy vu tận. Thật không ngờ, hắn lại buông tay, đẩy ta lên sườn núi.”

Hoa Cử Bằng phút cuối còn ghé vào tai hắn nói rõ ràng: Tiểu Thu nhi, ta quyết định thả người, nhớ kỹ, là người nợ ta!

Giữa hai người đến tột cùng là ai nợ ai? Hiện tại cũng mơ hồ. Nếu được, Lãnh Vu Thu tình nguyện cùng hắn rơi xuống, bởi giữa hai người ân oán khó phân.

“Vu Thu, ngươi hận hắn sao?”

“Ta... không biết. Hắn dạy ta võ công, chiếu cố ta mười mấy năm trời, ta coi hắn như cha anh của mình, nhưng đồng thời hắn cũng hủy hoại cả cuộc đời ta! Ân oán giữa bọn ta khó nói cho tường tận, ngay cả bản thân ta còn mơ hồ không rõ ta đối hắn là kính, là ái, hay là hận!”

Sở Hành Vân trầm mặc hồi lâu, nhẹ giọng nói: “Theo lý mà nói hắn hại chết phụ mẫu ta, ta và hắn thù sâu như biển, thường tình thì đúng là như vậy, nhưng giờ ta nghĩ hắn cũng có phần đáng thương. Khi sở hữu không biết quý trọng, lúc mất đi muốn tìm trở về lại dùng sai phương pháp, mưu kế tính toán đến tận cùng, rốt cuộc chỉ là công dã tràng.”

“Ngươi nha, là một người tốt thái quá, hại chết phụ mẫu ngươi, Ngô Bất Tri kia cũng góp phần, ngươi vẫn cứ thả hắn.”

Sở Hành Vân thở dài: “Hắn tay không tác sát đứng trước mặt ta chịu chết, ta sao có thể hạ thủ? Hắn đã có tâm hối cải, để hắn sống sám hối mới là hình phạt nghiêm khắc nhất với hắn. Huống chi nếu hắn không thẳng thắn thành thật tất cả, nếu trước khi chết hắn không có một điểm thiện niệm, ta sẽ không còn cơ hội gặp lại ngươi.”

Hắn nhìn về phía Lãnh Vu Thu, trong mắt hiển lộ tình ý, nhưng Lãnh Vu Thu lại gần như thờ ơ, nghiêm mặt: “Đừng dùng loại nhãn thần đó nhìn ta, chớ quên, ta đã nói rất rõ ràng, ngươi và ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt.”

Lần này Sở Hành Vân không vì lời hắn nói mà lùi bước, ôn nhu hỏi: “Vu Thu, ta vẫn muốn hỏi ngươi, ngươi nói ngươi yêu Hoa Cử Bằng, vì sao lại muốn cùng hắn đồng quy vu tận?”

Lãnh Vu Thu đổi sắc mặt: “Không quan hệ đến ngươi!”

“Hắn tốt với ngươi như thế, dù ngươi không yêu hắn, cũng có thể trước an định hắn sau từ từ thoát thân, vì sao nhất định phải đi bước tuyệt lộ này? Bởi vì ngươi lo cho ta! Ngươi sợ chỉ cần hắn còn sống một ngày, sẽ không buông tha ta, đúng không?”

Không muốn trực diện ánh mắt đối phương, Lãnh Vu Thu quay đầu đi, thanh âm lạnh lùng, nhưng không khó nhận ra điểm mềm lòng trong đó: “Ngươi nhất định phải tự mình đa tình, nguyện ý nghĩ như vậy thì tùy ngươi!”

“Vu Thu!” Sở Hành Vân ôm hắn, lòng dâng tràn xúc động: Vu Thu của hắn nha, vẫn cứ ngang ngạnh như thế, ngang ngạnh đến khả thân khả ái! “Tình ý ngươi dành cho ta, ta nghĩ có làm trâu làm ngựa cũng chưa trả hết!”

“Vậy người làm trâu làm ngựa à!” Lãnh Vu Thu sầm mặt; “Đừng khoác lác, trâu biết cày ruộng người biết không? Ngựa biết kéo xe người biết không? Ta thấy người làm ruồi nhặng phiền phức là hợp nhất!”

“Hay lắm, ta làm con ruồi phiền phức, người đến đông, ta sẽ theo người đến đông, người đi tây ta cũng theo người đi tây, ở bên cạnh làm phiền người, cho người bỏ cũng không được!”

“Vô lại!” Lãnh Vu Thu hừ một tiếng, hai tay vận lực, đẩy Sở Hành Vân ra, “Người muốn theo ta? Hừ, người có bản lĩnh đó sao?” Phi thân nhảy lên ngọn cây. Đợi khi Sở Hành Vân nhảy lên theo, hắn đã sớm nhảy sang một cành khác.

Hai người cứ thế một chạy, một đuổi, trong rừng cây tới tới lui lui mà chơi trò trốn tìm. Bỗng nhiên, Sở Hành Vân thét lên một tiếng, từ trên cây rơi xuống đất.

“Người làm sao vậy? Thân thể còn chưa khỏe mà ra vẻ anh hùng cái gì!” Lãnh Vu Thu phi thân đến bên hắn, bắt đầu một trận mắng mỏ, nhưng cho dù cố che giấu thế nào, sớm đã bị vẻ mặt ân cần bán đứng tất cả tâm tư.

Nhịn xuống trận khí huyết cuộn cuộn trong lòng ngực, Sở Hành Vân mỉm cười: “Vu Thu, ta biết người ngoài miệng vô luận nói cứng rắn đến đâu, kỳ thực là mềm lòng nhất, tốt nhất.”

“Đứa ngốc!” Lãnh Vu Thu quay lưng đi, “Còn tưởng người thật sự muốn chết, nguyên lai là giả bộ!” Vừa nói vừa bỏ đi một mạch, chỉ là lần này không nhảy lên cây nữa, cước bộ cũng chậm hơn nhiều.

“Vu Thu, chúng ta sẽ đi đâu?”

“Ai với người là ‘chúng ta’?”

“Vậy, người muốn đi đâu?”

“Đầu tiên đến chỗ SơnTrung Tử, đón Hàn nhi về.”

“Còn sau đó?”

“Sau đó tìm một nơi vắng vẻ sống ngày tháng an bình!”

“Thật có nơi như thế sao?”

“Chỉ cần không ngừng tìm kiếm, cuối cùng sẽ tìm ra.”

Mây bao phủ trùng trùng trên bầu trời, chẳng biết từ khi nào, đang dần dần tản ra...

Thái dương... ló dạng!

*****HOÀN*****

41. Chương 40: Phiên Ngoại : Độc Thoại

Người ta nói “Trên cao ba thước có thần linh”, thế nhưng ta không tin, giữa chốn giang hồ mạnh được yếu thua này, cái gọi là thần linh bất quá chỉ là trò bịp bợm tự lừa dối của kẻ yếu mà thôi.

Ta không tin thần, ta chỉ tin bản thân mình.

Phụ thân ta là một phiêu sư (người áp tải) an phận, lúc sống chẳng có gì tiếng tăm, khi chết càng không đáng nhắc đến, để lại cô nhi quả phụ còn thê thảm hơn. Nhưng ta chưa bao giờ oán trách, thế thái có thăng trầm, nhân tình chia ẩm lạnh, há chỉ riêng nhà ta?

Ta học được từ phụ thân một kinh nghiệm: người sống, phải sống cho có danh phận, dù rằng bất chấp mọi thủ đoạn.

Ta gia nhập La Sát giáo, giang hồ người người đều gọi họ là “Ma giáo”, trốn như tránh rắn rết. Nhưng ta không quan tâm, ta chỉ biết, bọn họ có thể giúp ta thực hiện nguyện ước.

Khi ấy La Sát giáo dường như vừa trải qua một cơn biến động cực lớn, rất nhiều nguyên lão trong giáo đều bị giết hoặc bị trục xuất, cho nên thu nhận người mới vào vô số. Đầu đuôi sự việc ra sao ta không hề thăm dò, cũng chẳng buồn để ý... Ở nơi như thế này, biết càng ít càng an toàn.

Giáo chủ dường như rất coi trọng ta, tự thân dạy ta võ công, còn cất nhắc ta lên vị trí Đường chủ, sau đó, hân giao cho ta một nhiệm vụ bí mật.

Vì thế, ta lại một lần nữa trở về võ lâm Trung Nguyên.

Tại đây, tên ta là “Ngô Bất Tri”, thân phận là hỗn tạp giang hồ chuyên bán tin tức mưu sinh, ta làm rất thành công... có mạng lưới chuyên môn tình báo thu thập thông tin cho ta, trở thành “Vạn sự thông” thì khó gì?

Nhiệm vụ của ta là tìm một người tên Lãnh Vu Thu, nghe nói trước đây hắn là kẻ phản bội Ma giáo, Lão giáo chủ bị chính hắn giết hại, hiện chẳng biết ẩn cư nơi nào. Ta không hiểu, vì sao phải hao tốn nhiều nhân lực vật lực như vậy chỉ để tìm một người, chẳng phải hắn đã không còn bất cứ điều gì uy hiếp sao?

Mà giáo chủ, theo ta thấy, cũng chẳng phải gã ngốc đến mức sẽ vì cừu hận mà hao tâm tổn trí.

Giáo chủ muốn ta làm ta phải làm, chuyện không minh bạch, ta chưa bao giờ hỏi. Ta nghĩ có lẽ đó là lý do Giáo chủ coi trọng ta.

Ta còn nhớ kỹ ngày hôm ấy, bên hồ Tây, ta đã nhìn thấy người kia.

Lúc đó ta đang cò kè mặc cả với một kẻ mua hàng, hắt đi ngang qua bọn ta, vẻ mặt chán ghét.

Ta biết hắn là Thiếu bảo chủ của Hạo Thiên bảo, cũng biết địa vị giang hồ của Hạo Thiên bảo, đương nhiên biết loại thế gia đệ tử này toàn là mắt cao hơn đỉnh. Hắc hắc, hắn khinh thường ta, nào biết ta mà lại coi trọng hắn? Nếu không có gia tộc che chở, Sở thiếu gia hắn chưa chắc đã được như Ngô Bất Tri ta!

Ta mang trong lòng tâm tình ác ý đồ kị, chờ ngày nào đó hắn bị người đánh cho tối tăm mặt mũi.

Chuyện ngoài dự liệu của ta xảy ra: tiểu tử chơi bên hồ vô ý trượt chân, chỉ nghe tiếng nó rơi ùm xuống nước cùng tiếng cầu xin kinh hoàng của mẫu thân ở trên bờ.

Thanh âm ấy, tựa ma âm mê muội thần trí ta, khiến ta nhớ đến mẫu thân đã qua đời. Không chút nghĩ ngợi, cứ thế nhảy xuống hồ, đến khi uống mấy ngụm nước, mới nhớ ra bản thân không biết bơi.

Mê mê man man, có người kéo ta lên bờ, khi thanh tỉnh, điều đầu tiên là đối diện với khuôn mặt tươi cười thật to của người kia. Lúc ấy dương quang hảo chói mắt, ta vội vàng nhắm mắt lại.

Hắn hỏi: “Huynh đài, quý danh?”

Hắn khen ta: “Giúp người lúc hoạn nạn, là tráng sĩ chân chính.”

Hắn cầu ta: “Tại hạ ngưỡng mộ tính cách của Ngô huynh, có thể kết bằng hữu không?”

Ha hả, người như thế mà biết bản tính ta ra sao? Thực là một kẻ đơn thuần!

Không phủ nhận, ban đầu kết bằng hữu với hắn chỉ mang ý muốn đùa cợt, chẳng phải ai cũng có cơ hội đem thế gia đệ tử danh môn chánh phái ra đùa bỡn như trong chuyện cổ tích.

Đi cùng hắn, đương nhiên biết rằng không ít kẻ chẳng xem ta ra gì. Người người đều nịnh nọt hắn, lại nhìn ta với nhãn thần kỳ quái: Sở đại thiếu gia sao lại kết giao với loại người lai lịch bất minh như thế?

Chỉ có Chương môn chủ của Kim Dao môn gì đó không vòng vo mà thẳng thắn, nói rằng ta thân phận

không rõ ràng. Vốn là như vậy thật, nhưng vị Đại thiếu gia kia sắc mặt liền trầm xuống: “Vị Ngô huynh này là bằng hữu của Sở mẫu, nếu các hạ khinh thường bọn ta, vậy xin cáo từ.”

Sau đó ta bị hấn kéo ra cửa, quay đầu lại nhìn thì thấy người họ Chương kia vừa gấp vừa thẹn đến đỏ mặt, trong lòng cười thầm không ngớt.

Tuy ta cho rằng Sở đại thiếu gia này không thật tâm đối đãi, nhưng không thể phủ nhận, dáng vẻ hấn phất tay sao bỏ đi thực là... tiêu sái!

Sau rốt cuộc ta cũng tìm được Lãnh Vu Thu, nhưng Giáo chủ vẫn chưa muốn ta mang người về, hấn bày bố một ván cờ, rất nhiều người bị dẫn dắt vào thế cục ấy, kể cả... Sở Hành Vân.

Ta thờ ơ lạnh lùng, nhìn hấn ngày càng lún sâu trong bể lưới, ta tự nói với bản thân: trên đời làm gì có cái gọi là bằng hữu? Người không vì mình, trời tru đất diệt.

Thế nhưng, ta không khống chế được nhịp tim dồn dập khó hiểu của bản thân, ánh mắt hấn thành khẩn tín nhiệm khiến ta có cảm giác không còn chỗ để lẩn trốn....

“Trong lòng ta, ngươi là bằng hữu đáng để trông cậy!”

“Không sai. Ngô huynh có thể nghĩ đó là gièm pha, nhưng theo ta, cứu người lúc nguy cấp mới thực là nam tử hán! Lúc đó ta tự nhủ, người như thế vô luận ra sao cũng muốn kết bằng hữu một phen!”

“...Người như vậy, ta có thể nào không tin ư?”

Ngây thơ, Sở Hành Vân, ngươi thực là ngây thơ! Cưng nhiên tin tưởng người như ta!

Nhiệm vụ cuối cùng, ta không ra tay giết chết Sở Duy Danh, nhớ tới vẻ mặt thành tâm của thanh niên kia, ta biết, tay ta mềm yếu, ta sợ.

Ta trốn chạy.

Ta biết ngoài kia đang phát sinh biến cố sóng dậy mưa rền, biết thanh niên tín nhiệm ta đang đối mặt với thống khổ ra sao. Mà ta, chỉ có thể trốn chạy.

Không được yên bình bao lâu, ta bị tập kích, tập kích ta chính là đồng bạn trước kia.

“Thỏ khôn chết, nẫu chó săn.” Huống chi là tay sai không nghe lời?

Ta may mắn chạy thoát, nhưng hiểu rõ sự tình vẫn chưa kết thúc.... Ma giáo muốn giết ai, tuyệt không có cơ may tránh khỏi.

Bỗng nhiên ta muốn làm một chuyện, chuyện ta phải sớm làm từ lâu.

.... Ta đến Hạo Thiên Bảo, gặp lại hắn. Nhưng khi tái kiến hắn, ta gần như không nhận ra hắn nữa. Ta quả thực không tài nào liên hệ con người trước mắt với thanh niên khí khái trước kia.

Ta nói điều sớm phải nói ra. Ta không biết bản thân làm vậy rốt cuộc là đúng hay sai, nhưng ta thấy sắc tro tàn trong mắt hắn cuối cùng lại nhóm lên chút ánh sáng hy vọng.

Như vậy là đủ rồi.

Sự thể sau đó ta chỉ có thể nghe lỏm chung chung từ giang hồ đồn đãi. Có người nói, Sở Hành Vân một mình xông vào Ma giáo, cùng Ma giáo Giáo chủ, và kẻ giết chết phụ mẫu hắn – Lãnh Vu Thu đồng quy vu tận; cũng có người bảo, cái chết của Sở bảo chủ là mưu kế của Hạo Thiên Bảo, học theo Kinh Kha đâm Tần Vương, bằng mọi giá diệt trừ Ma giáo; càng nhiều người nói, ba người họ căn bản là quan hệ mờ ám, vốn là tình nhân tranh phong cát thổ (ghen tuông, tranh người yêu).... Nói chung, nhiều ý rồi ren, chưa kết luận được, nhưng chân tướng thế nào, chỉ có ba người họ biết được.

Vô luận ra sao, Giáo chủ đã chết, thiên chân vạn xác. Sở Hành Vân và Lãnh Vu Thu sống hay chết, không ai biết, cũng không ai gặp lại bọn họ. Ta từng len lén cầu thần linh, nhưng thần linh tựa hồ không nghe thấy.

Ma giáo mất Giáo chủ, quần long vô thủ, bị võ lâm chính phái ồ ạt vây công, binh bại như núi lở, từ đó đến nay chưa gượng dậy nổi. Võ lâm Trung Nguyên cuối cùng cũng tạm thời nghênh đón bình yên.

Ta còn lang thang chốn giang hồ, những ngày không ai truy sát rất nhẹ nhàng, ta bỗng nghĩ bộ dáng nóng cầu danh lợi của mình trước đây thực sự buồn cười. Thiên cổ hư danh, không bằng rượu say trước mắt, đây là một cách giải thoát hay một loại trầm luân bản thân ta cũng chẳng rõ ràng.

Khi uống say, ta lại nhớ thanh niên kia, gió nhẹ ầm ập mênh mang, tựa như thấy hắn cười với ta.

“Chưởng quỹ, cho ta hai bình nữ nhi hồng thượng hạng, nhanh lên.”

Âm thanh kia nghe rất quen, hình như... Ha hả, xem ra ta đã uống say lắm rồi.

“Sở thúc thúc, tốt nhất là phải nhanh lên, phụ thân ở ngoài chờ sốt ruột, người cẩn thận kéo trở về cha lại làm khó người.”

“Được rồi, được rồi, Hàn nhi đừng hối, tính tình cha người càng ngày càng tệ.”

“Theo ta, đều là do người khiến cha thành như thế, hì hì, cái này gọi là tự làm tự chịu.”

“Hài tử này...”

Theo tiếng bước chân đi xuống lầu, thanh âm hai người trò chuyện ngày càng xa, ta cũng cứng nhắc bất năng cử động.

Là hần, là hần!

Từ màn trúc bên cạnh nhìn ra, ta thấy thân ảnh hai người một lớn một nhỏ dừng lại trước một mã xa.

Sau đó, màn xe vén lên, hé lộ ra gương mặt tuyệt mỹ, sắc mặt thiếu kiên nhẫn hướng thanh niên oán giận, thanh niên chỉ sững nิ่ง mỉm cười, trong ánh mắt rạng ngời dường như chỉ còn lại mỗi người nọ, cúi người ghé vào lỗ tai hần nói gì đó, khiến hần nở nụ cười.

Bộ dáng hai người vô cùng thân thiết, khiến mọi người xung quanh vừa ngưỡng mộ vừa đổ kỵ.

Ta thấy thanh niên đỡ hài tử lên mã xa, sau đó bản thân ngồi ở vị trí đánh xe, roi ngựa trong tay vung lên....

Ta nghe tiếng bánh xe lộc cộc dần xa.

Ta bỗng nhiên cố gắng ngồi dậy, lao ra ngoài cửa sổ!

“A nha! Có người nhảy lầu!”

“Làm gì có, đây là lầu hai!”

“Quá chén chẳng!”

Đúng vậy, mấy năm nay quả thực ta uống nhiều lắm, cho nên mới giống như chó chết nằm rạp trên đất, mở mắt trừng trừng nhìn xe kia tuyệt trần rồi đi.

Hai mắt tự dưng mờ sương, ta bỗng nhiên muốn khóc, cảm động đến muốn khóc!

Những năm gần đây, lần đầu tiên ta phát hiện, thì ra trên đời này thực sự có thần linh!

Nguyện cầu thần linh phù hộ bọn họ!

Chú thích:

“Giảo thảo tử, tẩu cầu phanh”: Câu nói của Hàn Tín, một danh tướng thời Hán Sở tranh hùng.

Cao Tổ sắp đến Sở, Hàn Tín lo lắng vì chứa Chung Ly Muội trong nhà. Có người khuyên ông chém Muội để ra mắt nhà vua thì sẽ khỏi tội.

Ông bèn đến gặp Muội nói về việc ấy, Muội nói: *“Nhà Hán sợ dĩ không dám đánh lấy Sở là vì Muội ở nhà ông. Nay ông muốn bắt ta để nịnh nhà Hán, thì ta hôm nay chết nhưng ông cũng chết theo như trở tay mà thôi.”*

Rồi Muội mắng Hàn Tín: *“Nhà ngươi không phải bậc trưởng giả!”*

Sau đó đâm cổ chết. Hàn Tín ôm đầu Muội ra mắt Lưu Bang ở đất Trần. Lưu Bang sai võ sĩ trói ông lại chở ở xe sau. Ông nói: *“Đúng như người ta nói: Thảo khôn hết thì chó giỏi bị nấu, chim cao hết thì cung tốt bị cắt, nước địch bị phá thì mưu thần hết đời. Thiên hạ đã bình định rồi, ta bị nấu là đáng lắm”*

Lưu Bang đáp: *“Người ta bảo nhà ngươi làm phản.”*

Rồi sai áp giải ông về kinh. Đến Lạc Dương thì tha tội cho ông, giáng phong làm Hoài Âm Hầu.

****HOÀN****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-van-do>